

Broj 733

LUN I DVOJNIK

F. EŠTON

ZABAVNI ROMANI • 20 DINARA

**NOVA
serija
X – 100**

sveska

733

1982.

F. Ešton

LUN I DVOJNIK

Teodor H. Grejč

NIKÒ KAO HEJZI

Direktor NIŠRO »DNEVNIK«
VITOMIR SUDARSKI

Glavni i odgovorni urednik OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«
DUŠAN STANOJEV

Odgovorni urednik Redakcije književnih izdanja
MIŁORAD PREDŐJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ

Korektura Štamparije »DNEVNIK«

Tehnički urednik
SLAVKA BOŠNJAKOVIĆ

Tiraž: 42.000 primeraka, III izdanje

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR
»IZDVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31. Novi Sad, telefon (021) 21-555. Broj žiro-
računa 65300-603-6530

LUN I DVOJNIK

I

— Četiri meseca čekamo ovu noć. Sto i dvadeset dana brižljivih priprema, hej momci! Niko ne sme da pogreši noćas. Imaćemo pune džakove briljantskih ogrlica, bisera, zlata... Ta gospoda imaju i debele novčanike. Sve se mora završiti za dvadeset minuta! — vatreno je govorio čovek čupavih obrva i tamne kože.

Njegove oči su sevale kao u komandanta koji raspoređuje vojsku za veliku, pobedonosnu bitku.

— Jesmo li sigurni da nam ta tri detektiva neće praviti teškoće! — upita jedan od jedanaestorice prisutnih.

— dva naša momka će se zalepiti za njih. U odlučnom trenutku će ih

pozvati na stranu i savladati ih — objasni tamnoputi.

Zatim na velikom stolu raširi plan kuće Maksa Barimora, jednog od najbogatijih vlasnika ugljenokopa južne Engleske. Na planu su bili ucrtani prilazi imanju, ograde i zidovi. Svaka prostorija — dve zgrade za stanovanje i pomoćne zgrade, bile su obeležene po nameni i značaju za predstojeću akciju.

Svaki od prisutnih ponovi ono što treba da uradi i pokaza oružje. Videlo se da ljudi znaju svoj posao.

— Već je vreme, krećimo! — zaključio tamnoputi i sklopi planove stavljajući ih u veliku torbu za spise pored dva velika revolvera.

Sidoše u dvorište kuće koja se nalazila na južnu ivicu Ričmond

parka. • Tri velika automobila, opremljena lažnim brojevima i čuvana za ovu noć, primiše putnike. Prvi je vozio tamnoputi. Uputiše se prema Boemptonu, gde se na uzvišici među drvećem nalazilo imanje Barimorovih.

Automobili se zaustaviše na uskom putu natkriljenom starim drvećem. Okrenuše se, pogasiše svetla i skloniše se u mrak, pod drveće.

Dvanaest ljudi, podeljeni u tri grupe, podope uz put, preskočiše jednu ogradu i malim proplankom stigoše do asfaltiranog prilaza kući.

Bilo je dvadeset i dva časa.

— Treba raditi u najvećoj tišini. Počnite! — tiho, ali glasom punim pretnje reče tamnoputi, i pođe duž zida.

Iz velike kuće, koja je blještala od svetla, dopirala je muzika za igru. Sve se događalo onako kako je bilo predviđeno. Bogata večera bila je završena i počinjala je igra u velikom salonu.

Ceo London je znao da Maks Barimor priređuje, svake godine dva puta, veliku zabavu za svoje lične i poslovne prijatelje. Prva zabava održavala se polovinom maja, a druga polovinom septembra, svake godine. Bili su to trenuci kada su mlade žene starih bogataša pokazivale svoju lepotu i nakit, a stare supruge svoje bogatstvo u nakitu i nadmenosti. Danima posle toga društvene hronike listova bavile su se novostima sa tog prijema.

Bilo je uobičajeno da se svi gosti između dvadeset i dva i dvadeset i tri časa nađu u velikom salonu. Tek posle toga mogli su se razići po ostalim salonima, šetati po osvetljenom delu parka, ili jednostavno posmatrati one koji verni plesnom podijumu.

Baš taj trenutak bio je određen na upad dvanaest nezvanih gostiju, koji su prilazili visokom zidu, taj zid je odvajao park i kuću od ostataka šume na padinama, koje su

polako osvajale vile novih bogataša praveći razvučeni venac od Vimblendon Komona do svernih padina visa na Boemptonu. Barimorova velika kuća ostala je usamljena, jer je domaćin tako hteo. Nije dozvoljavao da se proda deo zemljišta bliži od četiri stotine jardi.

Pošto na jednom mestu, pomoću naročito pripremljenih lestvica, napadači predoše zid, razidoše se da opkole kuću i dobro sve osmotre. Dvojica se uputiše ka velikoj kapiji, koja je sada bila zatvorena. Trebalo je da na prepad uklone vrataru i prekinu telefonsku liniju, koja je bila izvedena baš u vratarskoj kućici.

— Gledaj ga, spava — šapnu jedan od napadača i izvadi revolver.

U nekoliko skokova pretrča od drveća do vrata. Uđe i pritisnu revolver u leđa starog vrataru, kome glava beše pala na ploču stola pored izvrnute vratarske kape.

— Probudi se, stari! promenimo mesta! — viknu napadač, ali starac se nije pomerio.

Uđe i drugi razvojnik. Povukoše starca od ležaja i pokušase da ga probude. Sve je bilo uzalud.

— Trči i javi džipsiju. ' Ovo mi je čudno. Ja ću ostati da motrim i presečem liniju — reče jedan napadač.

Drugi žurno pretrča do senovite aleje i njome stiže tamnoputog, koji se beše zaustavio da osmotri. Brzo mu sve objasni i stade da sećaka odgovor.

— Pst! Nešto se događa — šapnu tamnoputi i svojim ljudima dade znak da zastanu a sam se još više približi.

Čovek koji je gledao sa stepeništa tiho side i oko zgrade za posluhu zauze novo mesto za osmatranje, jer tajanstveni čovek je zalazio za ugao velike kuće. Tamnoputi se pri tome nade pod prozorom velike kuhinje i servirnice. Prope se na prste i zaviri unutra.

¹) gypsy — ciganin na engleskom

Spoljno stepenište zamračene zgrade za posluhu bilo je pogodno, da sa njega bolje vidi. Zapanjeno je posmatrao visokog čoveka, koji je išao oko kuće noseći o ramenu nekakvu torbu. Iz nje je vadio neke predmete i ubacivao ih kroz prozore velikog salona, koji su bili otvoreni. Samo su zavese štatile salon od spoljnih pogleda. Bačeni predmeti bi lako udarili o zavesu i bez šuma skliznuli na pod.

Video je velike stolove pretrpane jelom i pićem. Uslovni refleks ga natera da proguta pljuvačku videći rumena pečenja, velike torte i flaše odabranih pića, poredane na poslužavnike s čašama. Ali tada se trže i neodlučno zastade. Nije mogao da shvati šta se to ovde dogodilo.

Spuštenih pored činiije, spavali su kuvari i liverejisanu momci. Poslužioi jela i pića su ležali između stolova, poneki u baru pića izilivenog iz ispuštenih boca.

Tamnoputi požuri oko zgrade. Sada je opet video tajanstvenog čoveka s torbom. On je ubacivao poslednje predmete u otvorene prozore na spratu, i kroz vrata u hodnike prizemlja. Zatim malo zastade i sačeka. Lice mu se nije videlo, jer ga je skrivao dobro navučeni šešir širokog oboda. Posle tri duge minute on otrča kuću, zaviri u hodnike i zastade pred glavnim ulazom. Iz džepa izvadi nekakvu masku od gume i stakla, koja je ličila na ratne maske za zaštitu od bojnih otrova. Kad je stavi na lice i isproba, mirno uđe u hol.

Tamnoputi, kao mačka otrča do svojih ljudi i šapnu:

– Javite ostalima da opkole kuću i da ne ulaze dok ne javim.

Zatim izvadi revolver i pođe ka zgradi. Pridržavajući se za vrežu ukrasnog bršljana, on se pope do visine velikog salona i između zavesa pogleda unutra. Sad mu je bilo jasno zašto se od pre nekoliko minuta više nije čula muzika, a prestali su glasovi velikog društva.

Diveći se čoveku koga je gledao kako prolazi salonom, tamnoputi provalnik je posmatrao čudni prizor u salonu. Ljudi i žene su spavali zauzevši najčudnije poze. Bilo ih je koji su usnuli u naslonjačama i tako ostali, ali mnogi su se zatekli u igri i jednostavno popadali i izukreštali se po podu. Neki su bili skliznuli už zidove i tako ostali.

Čovek s maskom je osmotrio čudnu gomilu. Bilo je očito da poznaje mnoge prisutne, jer prvo pride domaćinu. Iz džepa njegovih pantalona uze ključeve i izgubi se kroz jedna vrata.

Tamnoputi skliznu niz oluk i bršljan, pa otrča u senku, gde su bili njegovi ljudi.

– Unutra je, niko drugi, do sam Lun, kralj ponoći. Uspavao je sve goste i posluhu. Sada skuplja plen. Ne smemo unutra, jer je ubacio gas, a on ima masku. Sačekaćemo ga napolju. Moramo ga uhvatiti živog. – reče im grozničavo i vrati se nazad.

Sada se peo još opreznije. Kad se primiri, ugleda čoveka s maskom kako se vraća. U torbu je stavljao svežnjeve novčanica, očito uzete iz domaćinovog sefa. Zatim počeo da obilazi usnule goste. S vratova i ruku dama skidao je ogrlice, narukvice i prstenje. Od muškaraca je uzimao novčanike i po neki skupoceni predmet. Ponegde je to bio prsten, ili dijamantska dugmad za košulju, ali je u nekoliko slučajeva skinuo i skupocene časovnike.

Njegova torba se brzo punila. Već je morao da stavlja i u džepove. Konačno zastade ne znajući gde da stavi nepredviđeno bogat plen. Otrča do orkestra i nađe kofer za violinu, pa ga otvorenog stavi na slobodan deo poda. Nastavi da tamo stavlja preostali nakit. Bilo je očito da se znoji pod maskom. Ne skidajući rukavice, on je rukavom brisao čelo iznad maske, a zatim nastavljao posao.

Uzgred je dvema mladim i lepim ženama popravio položaj, jer su nez-

godno ležale. Jednoj lepotici pomi-
lova otkrivena bedra, pa joj po-
pravi haljinu. Glavu jednog mrša-
vog starca namesti u krilo mlade i
punačke devojke, da mu buđenje
bude ugodnije. Tajanstveni čovek s
maskom je bez sumnje imao smisla
za humor.

Radio je sve odmerenim ali
brzim i spretnim pokretima. Cela
operacija skupljanja dragocenosti i
pljačkanja više od sto pedeset godi-
stiju trajala je jedva nešto više od
deset minuta. Kada bi berači voća
radili tako brzo i spretno, brzo bi se
obogatili.

Osmotrivši opet celu dvoranu,
čovek s maskom zatvori kutiju za
violinu, podiže je i krenu k vratima.
Tamnoputi dade znak svojim lju-
dima, koji čučnuše oko ulaza držeći
spremne revolvare, a zatim i sam
skliznu na zemlju.

Čovek s maskom pojavi se na
glavnim vratima i zastade da skine
masku. U tom trenutku četiri čo-
veka se baciše na njega.

– Čekajte, podmukli bednici! –
viknu on i njegove pesnice poput
munje pogodiše dvojicu.

– Na njega! Svi ovamo! – zvao je
tamnoputi bacajući se na čoveka
koji je pokušavao da se otme.

Sudariše se dva zaista vešta i
snažna čoveka. Tamnoputi je uda-
rao niskim udarcima, ali je dobijao
dvostruko više. Već se klatio ošamu-
ćen kad njegovi ljudi konačno do-
grabiše protivnika. Srušiše ga i uh-
vatiše ga za noge i ruke. Tamnoputi
se povrati i stavi mu pištolj na
grudi.

Pomače jednog svog čoveka da
bolje vidi zarobljenika, a tada začu-
deno izusti:

– Vi! Je li moguće? Glavom...

– Čuti. Džipsi! Ne pominji mi
ime! – prekide ga uhvaćeni.

– Vežite ga i brzo ka automobili-
ma! – naredi Džipsi.

Sve je išlo brzo i nekoliko minuta
kasnije Džipsijevi momci smestiše
se u automobile, sa plenom i zarob-

ljenikom. Kliznuše u noć i rasturiše
se u reci vozila. Raznim putevima
podoše prvo kroz grad do meandra
Temze kod Vundsvorta, a zatim
skrenuše ka južnom predgradu
Londona, prema Krejdonu.

Tamnoputi Leonard Meskel svoj
nadimak Džipsi nije dobio po boji
svoje kože. Njegova vlast nad Ciga-
nima po celoj Engleskoj bila je os-
nov nadimka. Zvali su ga i cigans-
kim kraljem, iako je poreklom bio
iz građanske porodice, koja je ži-
vela u jednom gradiću Hempšajra.
Krijući se još u mladosti od pro-
gona policije zbog nekoliko proval-
nih krađa, on je upoznao život Ci-
gana. Kasnije je stvorio družinu raz-
bojnika koja je terorizala Cigane, a
zatim počela da širi svoju tajnu
vlast nad prosjacima, sitnim torba-
rima i ljudima sličnih zanimanja.
Ucenjivanje i terorisanje siromaha
donosilo je, začudo, vrlo velike pri-
hode. Ali Leonard Meskel se nikada
nije odrekao provala u kojima je i
sam učestvovao, iako je postao
gangster takvog kalibra da to ni-
kako nije morao da čini. Zabavljalo
ga je da učestvuje u uzbudljivim
poduhvatima. Ali to mu nije bilo
dosta. Postao je okrutan i ambicio-
zan zločinac, koji je žudeo za vlašću
nad sebi sličnim.

Sada je sedeo u udobnoj i skupo-
cenoj fotelji gledajući u vezanog
zarobljenika.

– Znate li šta sam pomislio kad
sam vas video u noćasnjem veli-
čanstvenom podvigu? – počeo Mes-
kel.

– Našli smo se na istom poslu,
Džipsi... Kog vruga ste mislili, nije
mi važno – odgovori zarobljenik.

– Ne, nije tako. Važno je šta sam
pomislio. Na časnu reč, rekao sam
sebi i svojim: »To je glavom Lun,
kralj ponoći« – nastavi Meskel.

– Kažu da ličim na njega i izgle-
dom – upade vezani čovek mirno.

– Da ne znam ko ste, rekao bih
da sam ulovio samog Luna. Gas za

uspavljivanje! To je bila dobra stvar. Daćete mi sastav gasa. Posao će tada ići lako i tiho – zamišljeno nastavi Meskel.

– Ništa vam neću dati. Možda... ako se sporazumemo – osmehnu se vezani.

– Oh! Pa ja sam sasvim smeten – seti se Meskel i brzo odveza čoveka koji počeo da masira utrnule zglobove ruku.

– Dakle, da vidimo. Pola plena meni. Strogo ćutanje i dalja saradnja. To je moj zahtev – reče visoki čovek, čije plave oči pažljivo posmatrahu Meskela.

– To ne može. Plen se deli na mojih jedanaest ljudi. Tu su troškovi četvoromesečnih priprema. Možete dobiti samo trinaesti deo – odgovori Meskel.

– Hm! Ne volim taj baksuzni broj. A inače moram dobiti dva dela. Bilo nas je dvoje...

– Kako? Još neko je bio tamo?!

– iznenađeno upita gangster.

– Jedna dama... Ona mi je mnogo pomogla da sve saznam i da uđem na imanje Barimorovih. Mora dobiti svoj deo – odgovori nepoznati.

– Dobro... Dva deseta dela vama, ali uz obaveznu da me snabdete gasom za uspavljivanje i objasnite upotrebu – složi se Meskel, vrlo popustljivo a obzirom na svoje navike.

– Dakle, sad treba da idem. Moja devojka će čekati – zaključio nepoznati provalnik.

– Treba još da se dogovorimo. Ubuduće radimo zajedno. Ne mogu se lišiti takvog čoveka. Inače stvaram savez nekoliko jakih u Londonu. Čovek kakav ste vi može nam pomoći. Bar će uzbuđivati policiju i građanstvo, a mi ćemo lakše raditi – nastavi Meskel i podelio ormana s pićem, da pripremi nešto za sebe i čoveka koji se od zarobljenika već pretvorio u gosta.

– Nešto slično su zamislili još pre desetak godina vaši veliki pre-

thodnici. Tako su stvorili Luna, koji ih je sve uništio. Zar se ne plašite ponavljanja istorije? – smešio se Meskelov sagovornik.

– Nisu imali pravog čoveka. Uzeli su mladića, školovali ga toliko da je postao naučnik, umesto da postane gangster. Mi imamo već gotovog obrazovanog i veštog čoveka, koji je već potpun lupež – odvrati Meskel, zacenivši se od smeha.

Kucnuše se čašama.

– Za naše buduće uspehe – reče Meskel.

– Živeo, Džipsi! – odvrati visoki čovek i iskapi čašu.

Ćutali su neko vreme, svaki zanet svojim mislima.

– Ne mogu da se otmem misli o Lunu, kralju ponoći. Bilo bi dobro da mu natovarimo i noćasnji događaj – počeo Meskel.

– A njega meni na vrat. To ne ide. Suviše je opasan protivnik – usprotivi se nepoznati. – Ali tako ćemo i njemu naprtiti policiju na vrat. Jednom me je razljutio... Želim da mu se osvetim. A vi ste pogodni da mu budete dvojnik. Sve što znamo o njemu potvrđuje da moja ideja nije loša – nastavi Meskel.

Bilo je očito da je sada tvrdoglav. Njegov sabesednik je to osećao, pa zaključio:

– O svemu treba razmisliti i dogovoriti se detaljno. Ostavimo to za iduće veče.

– Dobro. Ja ću ipak još noćas anonimno obavestiti Skotland jard i štampu pa je veliki posao delo samog Luna – odgovori Meskel.

– Radite kako znate... A sada, da procenimo plen. Nadam se da ću deo za sebe i svoju devojku dobiti u novčanicama – reče visoki čovek, pogledavši na kutiju za violinu i torbu, napunjene basnoslovnim bogatstvom.

Prihvatiše se posla, i sat kasnije u džepove je trpao svežnjeve novca. Zatim ga Meskel otprati između svojih ljudi do malog predsoblja.

Vezaše mu oči i izvedoše ga do dvorišta. Jedan Meskelov čovek upali motor automobila, a dvojica se smestiše oko njega.

Odvezaše mu oči tek kod Voksal parka. On izide, a kola se okrenuše i nestadoše najvećom brzinom.

II

U svojoj velikoj podzemnoj laboratoriji Donald Sikert je još jednom proveravao efekte novog električnog ultramagnetskog vibratora. Bar tako je on nazvao svoju novu spravu. Vibrator je počeo da pravi za sasvim drugu namenu. Dok je uključena spravica nečujno odašiljala talase, on je hteo ponovo da čuje snimak jedne omiljene pesme snimljene na magnetofonsku traku. Magnetofon je ćutao. Čak pomalo zbunjen, Donald Sikert je proveravao traku i uređaj. Opet nije bilo zvuka. Stavio je aparat na »snimanje« i izgovorio citat iz »mletačkog trgovca«. Pokušao je da sluša, i opet se ništa nije čulo.

Pogledao je na sat i hteo da čuje vesti sa radija, pa da kasnije ispita kvar na magnetofonu. Ali ni radio-aparat nije davao glasa od sebe, iako su lampe bile upaljene. Dok je stajao zamišljen nad tom pojavom, pritisnuo je dugme kojim se isključuje vibrator. Odjednom je radio počeo da emituje. Isprobao je i magnetofon. Pesma se čula, ali traka na kojoj je snimao Šekspirov citat bila je čista.

– Zar je to moguće?! Pa ja sam otkrio nešto veliko! – viknuo je i uključio vibrator.

Radio-aparat i magnetofon su odjednom ućutali.

Sve se to dogodilo još pre devet dana. Sve do ovog momenta on je popravljao vibrator i svestrano ga ispitaio. Bilo je provereno da ima u rukama sprava koja će onemogućiti tu strašnu navalu na slobodu ljudi. Zidovi, nameštaj, pribor za jelo, poklonjeno naliv-pero, dugmad za košulju, ili veštački zub u nečijoj

vilici – sve to može da bude opremljeno minijaturnim uređajima za prisluškivanje.

Prisluškivanje je u mnogim zemljama sveta postalo zanimanje kojim se bave svi, od vratarara do ministra. Za svega petnaest dolara može se u Americi kupiti prisluškivač koji normalni ljudski govor registruje čak sa pet stotina jardi udaljenosti. Prisluškuju poreski organi, diplomati, industrijalci, učenjivači... Ko sve ne prisluškuje?!

Običan čovek više nije siguran da ga niko ne sluša dok u svojoj spavaćoj sobi šapuće ženi reči nežnosti, ili se svada s njom zbog nedostatka para u kućanstvu.

Kao plima, svetom nailazi atak na ličnu slobodu građana u vidu mnogomilionske mreže najsavršenijih aparata za prisluškivanje. Kad se to uzme u obzir, moguće je zamisliti sa kakvim uzbuđenjem je čovek kakav je Donald Sikert, tajanstveni Lun, kralj ponoći, ispiti-vao svoj pronalazak.

I taj prvi primerak aparata uključio je, da radi, u svom skloništu, zauvek siguran da niko nikada neće moći ovamo da ubaci prislušne sprave preko nečeg što on donosi ovamo.

Dok je plivao u bazenu, mašta mu se razigrala. Video je kako ljudi širom sveta kupuju mali vibrator i nose ga u džepu, svesni da više niko ne može da zaviruje u njihove male tajne, u njihov intimni svet. Opet mogu čak i u hodniku svog biroa malo da intrigiraju vlasnika, ili šefa kod koga rade. Moći će i u svojoj hotelskoj sobi da pevuje neku »prostu« pesmu, a da ne strepe da ih neko sluša i podsmeva im se.

Izlazeći iz bazena, Lun se osmehivao na pomisao da će ovi aparati stvoriti i mnogobrojne sukobe. Uozbilji se pri pomisli da će njihova upotreba, pa čak i proizvodnja, biti možda zakonima zabranjena. Jer, ako neko sa vibratorom uđe u prostoriju gde se nalazi radio-aparat,

sa koga čitava grupa ljubitelja sluša prenos uzbudljive fudbalske utakmice, prenos će biti prekinut. Na plažama će umuknuti tranzistorski aparati u blizini čoveka opremljenog vibratorom. Vrištanje džu-boksa će biti prekinuto usred transa onih koji igraju pored njega...

U njegovim mislima su se redale još mnoge slike nesporazuma zbog prikrivenih vibratora, uz koje sve zvučne sprave pokretane električnom energijom iz baterija ili mreže ostaju neme. Biće dovoljno da se u nekoj radio-stanici vešto prikrije vibrator, pa da on deluje efikasnije nego miniranje svih uređaja.

Prvo uspeh, ogroman, značajan, pa maštanje o novoj ličnoj slobodi ljudi, a zatim brige zbog zloupotreba, koje će se svakako javljati behu zamorili Luna. Odjednom se oseti usamljen. Kao i uvek u ovakvim prilikama, misli mu pohrliše ka jednoj ženi. Već mesecima nije bio čuo ništa o Džejn Vitington, ali nije prošao ni dan da ne misli o njoj. Pokušavao je da je zaboravi, ali ga je mučila pomisao da ju je sam gurnuo u brak sa Mišelom de Bošatoom. Time je hteo da je spase od opasnosti, koje su joj pretile zbog stalne veze sa njim, čovekom progonjenim i izuzetnim do te mere da se uz njega nije moglo živeti normalno.

Uznemiren i ispunjen čežnjom, razmišljao je šta da uradi u ovom trenutku. Negde u gradu žudela je za njim Teri Majborn, devojka, za kojom su čeznuli mnogi ljudi. Ali lik te devojke preplitao se sa likom nedostižne Džejn. Znao je da na neki drugi način treba razbiti teskobu.

A tada se seti »najslobodnijeg čoveka Londona«. Otići i biti nekoliko sati sa Londživelom⁸ moglo je biti pravi lek za čoveka kakav je Donald Sikert. Alan Kelsej, nazvan

Londživel, bio je izvanredno originalan pesnik. Za njega je Bernard Šo rekao da je: »najslobodniji čovek Londona«. Nemarno obučen, često kao pravi prosjak, neobrijana i bez kape, Kasej je lutao Londonom i Engleskom. Retko se kada pretvarao u urednog gospodina, obrijanog i u novom odelu.

— To me toliko zamori da po nekoliko dana spavam i probudim se kao stari Londživel — govorio je Kelsej za takve prilike.

Znalo se da je izvrсни pesnik, koji je napisao više od dva tuceta knjiga i stotine duhovitih članaka u časopisima i novinama, čovek kome novac ne znači ništa. Zaradivao ga je i trošio nemarno. Zapušteni stan u usamljenoj kući na Kanning taunu skoro i nije imao nameštaja. Svuda su bile knjige, časopisi, novine i hrpe ispisanog i neispisanog papira. Odatle je izlazio u starom, umašćenom i bezbojnom odelu od meke tkanine. Neobrijan i razbarušene kose, sa štapom u ruci, utapao se u život Londona.

To je bilo ono što se znalo o njemu. Ali niko nije znao da u štapu postoji tanki i kao briač oštar mač. Kelsej je bio poslednji veliki mačevalac Engleske. Naglo potegnutim mačem, zamahom koji se ne može čestito ni sagledati, mogao je preseći cigaretu u nečijim ustima, ili mu na koži ucrtati znak tako da je ne raseče dublje od stotog dela inča. Taj drugi lik pesnika poznao je Lun. Slučajno je susreo starca u društvu reportera Markinča. Iste noći njih trojica su bili napadnuti u jednoj mračnoj ulici Sohoa, od osmorice pljačkaša. Tada je Londživel otkrio svoju veštinu braneći se od zločinaca, kojima je tako isekao pantalone i košulje da su bežali pridržavajući ostatke.

Sada se Lun odlučio da nađe starog prijatelja i da sa njime provede nekoliko veselih časova. A znao je da će ga naći u jednoj od tri stare londonske krčme, koje su čuvala

⁸ Longeval — dugovečni, na engleskom (ovde nadimak)

tradiciju, ali su zato bile gotovo prazne.

✱

Sreli su se kad je padao prvi mrak.

— Koga to vidim?! Veruj, dragi moj... kako ono beše?... dragi profesore Kalen, nikome na ovom zrnu prašine, koje u kosmosu nazivamo Zemlja, ne bih se tako obradovao kao tebi! — uzviknu Londživel i čudno brzim i lakim pokretima pohrli u susret Lunu.

— Već sam te našao, a bio sam samo još na jednom mestu — odvрати Lun sedajući za sto.

Naručiše bocu skoča i ogromnu činiju bilič salate. Počeše da pijuckaju skoč i da u mešavini povrća i seckanog mesa biraju sočne zalogaје. To je najčešće bilo jedino što je Londživel večeravao, a to se sviđelo i Lunu, kad su nekoliko puta zajedno proveli večer.

Lun poče da mu priča o vibratoru i objasni šta se sve njime dobija, ali pomenu i zbrku koju će izazvati. Starac se smejao.

— Pola čovečanstva ćeš osloboditi, a drugu polovinu upropastiti! — smejao se pesnik.

— Sve što čovek pronade, može da se okrene protivu njega — zamišljeno reče Lun.

Dugo su razgovarali o nauci i posledicama mnogih otkrića, koja su se mogla pretvoriti u veliku pomoć čovečanstvu, a postala su strašna opasnost. Lun poče da priča o istraživanjima švedskog histologa Hajdena iz Geteborga.

Taj naučnik je ispitivao dejstvo tricijano-eminopropena na rubonukleinsku kiselinu nervnog sistema ljudi. Pokazalo se da ta droga, čija proizvodnja je jeftina, može jednostavno da se doliva u gradske vodovode. Sa vodom ona dospeva u organizam ljudi i menja njihovu svest. Čitav način mišljenja jedne velike zajednice može da se promeni, a da niko i ne primeti kako se to dogodilo.

— Treba piti vino! — upade stari boem.

— Zlo je što se ona može staviti i u vino i u skoč — odvрати Lun i nastavi da izlaže.

Droga koja menja svest povećava sugestibilnost čoveka do te mere da on gubi svoju volju i pokorava se svakome. Ona se može strahovito zloupotребiti na najrazličitije načine. Za sada je samo pomoćno sredstvo u rukama psihijatarā za lečenje mentalnih oboljenja. Ali, jedno čudesno strašno sredstvo je neprimetno stupilo na pozornicu života.

— Eh, ti sanjaru! Sada se sigurno mučiš tražeći način da sprečiš da svet postane žrtva tog pronalaska? — upita pesnik.

— Postoji način... Ali kao da je nad čovečanstvom neko večno prokletstvo. Mnogo je bilo skuplje stvoriti oklop protivu kuršuma, nego napraviti pušku i kuršum. Avionska bomba je stotine puta jeftinija nego sklonište koje sigurno štiti od nje. Odbraniti se sa potpunom sigurnošću od atomskog napada hiljadu puta je skuplje nego napraviti atomske bombe... Sredstvo protiv droge koja menja svest neuporedivo je skuplje od nje. Ono je nedostupno ogromnoj većini ljudi — pričao je Lun.

— Dragi profesore, ti si loše raspoložen. Priznaj da čezneš za nekom ženom — upade pesnik. — Pričaš o crnim stvarima, a ima i lepih. Čovečanstvo ipak ide napred. Vinuće se u slobodu sa ove trošne majke Zemlje u kosmos.

Lun se nasmeja tačnosti Londživelovog zaključka i poče da mu priča o jednoj ženi koju je gurnuo u brak sa drugim, jer nije verovao da će sa njim biti srećna.

— Pogrešio si, mladi čoveče! Ako te voli, s tobom može da umre u slast! — uzviknu pesnik i naglo iskapi celu čašu skoča. — I ja sam jednom hteo da budem nesebičan... I nikada je nisam zaboravio...

Čekali su neko vreme. Prvo profesor poče da pevuši. Polako se vraćalo veselje u polumračni ugao tihe kafane. Pesnik poče da priča šale i oni su se slatko smejali. Lun je i sam znao mnoštvo interesantnih anegdota, pa su uskoro bili zadovoljni i nekako rasterećeni. Ali tada u kafanu upade grupa bučnih ljudi.

— Izidimo odavde, jer postaje za-
gušljivo — reče pesnik glasno.

Lun klimnu glavom, pa i sam ustade. Ali neko od pridošlih beše čuo starčeve reči i sada ih je saopštavao ostalima.

— Ovaj stari ušljivko i treba da ide napolje, jer ga ne bismo mogli trpeti u blizini — reče kosmati delija i osmotri bolje obojicu.

Starac je vrteo štap i smeškajući se prolazio pored pulta za kojim su stajala šestorica.

— Jeste li pomenuli nekog ušljivka? — upita stari boem.

— Mislio sam na tebe, stari jarče — odgovori orijaš i prezrivo osmotri starca, a zatim Luna, koji je prilazio.

— Opiši mi svoju mamu. Možda sam je poznavao, a ne bih hteo da tučem svoje dete, jer to pedagogija ne dozvoljava — odvrati starac i stade pred orijašom.

— Ima li neko malo papira? Zapa-
ućemo ga da osmudim bradu ovom
prosjaku — nastavi da izaziva
ogromni čovek.

Svi iz njegovog društva se nasmejaše. Radovali su se što je prisutan Lun, jer im je izgledalo da će braniti starca, a tada će se zabaviti jednom lepom i lakom tučom. Ali tada se desi nešto neverovatno. Stari pesnik podiže ruku, uhvati orijaša za nos i čvrsto ga steže. Ovaj je bio preneražen starčevim postupkom do te mere da se nekoliko trenutaka nije ni pomerio.

— Kratak ti je nos, da zatvori bezobrazna usta — reče pesnik i naglo pusti orijašev nos.

A zatim zamahnu pesnicom i udari ga pravo u lice takvom sna-

gom i brzinom da ovaj samo skliznu niz pult. Ostali jurnuše, ali naleteše na Lunove pesnice. Dvojica padoše, a jedan ostade da se previja držeći se za sto, da ne padne.

Londživel i Lun polako izidoše. Ulica je bila slabo osvetljena, ali oni su išli polako. Smejali su se siledžijama, koji su bezrazložno izazivali. Baš su skretali, da pređu na drugu stranu ulice, gde je bio parkiran Lunov automobil, kad začuše da ona šestorica trče za njima.

— Čekajte! Nećete nam pobeći! — vikao je jedan od njih.

Dvojica su trčala ukoso, da im preseku put. Londživel i Lun zastadoše. Gonioci su brzo pristizali i njih dvojica primetiše da jedan vitla nekakvim lancem, a drugi drži isukan nož. Bilo je očito da svaki napadač ima po neko oružje.

— Ovo veče postaje sve zanimljivije! — uzviknu starac i u njegovoj ruci nešto sinu.

U tom momentu napadači naleteše. Starac odskoči i prvom od njih odseče pramen kose sa čela, tako da zahvati i malo kože. Ovaj se u čudu uhvati za okrvavljeno čelo.

Drugi je baš zamahnuo nožem na Luna, koji ga zgrabi iznad šake i jednim izvanrednim zamahom baci ga na zemlju, tako da ovaj ostade nepomičan. Tada Lun jurnu u pomoć starcu, oko koga behu tri napadača. Ali zastade zadivljen.

Starac je naglo odskakivao. Njegov tanki floret je kidao kaiševe na pantalonama, košulje na grudima u rukave na laktovima napadača. Uzgred bi ponekog od njih Londživel ošinio vitkim metalom, kao prutom, tako da je sve fijukalo.

Još nije bilo jasno šta se događa, a ona trojica su bežala ostavljajući dva onesvešćena i jednog okrvavljenog prijatelja.

— Onda? Da idemo odavde? — upita Lun.

— Bliži se ponoć i treba pogledati kako teče Temza — odgovori pesnik.

Udoše u Lunova kola i odvezoše se polako ka Temzi. Šetali su neko vreme, a pri tome je Londživel recitovao neke svoje stihove.

— Podimo do moje kuće — predloži starac. — Daću ti novu knjigu pesama, a neću morati da idem peške.

Opet sedošu u automobil i odvezoše se ka Kaning Taunu. U ulici koja se pela, nadoše jednog onesvećenog pijanca. Smestiše ga u kola i odvezoše ga u bolnicu. Zbog toga izgubiše vreme sve do zore. Zato odlučili da sačekaju svitanje na uzvisini Barking Sajda, pa tek onda da se vrate do starčeve kuće.

Vozeći se nazad, pesnik je gledao pred sobom radio-aparat i pade mu na pamet da ga uključi. Naročitim tonom koji ističe dramatiku događaja spiker je govorio o velikoj pljački na imanju Maksa Barimora. Kao najsenzacionalniji deo ovog radio-izveštaja, spiker je govorio:

•To je stil Luna, kralja ponoći. Tek kad je anonimni dostavljač javio da je to delo Donalda Sikerta, policija je shvatila da je upotreba uspavljujućeg gasa, drskost i veština kojom je pljačka obavljena, delo samo jednog čoveka. Da li je to uradio Lun, kralj ponoći? Istraga će utvrditi istinu, ali već sada se može verovati da je tajanstvenom pustolovu nestalo novca, pa ga je uzeo od onih koji ga imaju...•

Starac isključi radio.

— Baš je dobar onaj tvoj vibrator. Eto kako lažu — reče zatim.

— Zašto misliš da lažu? — upita mirno Lun.

— Pa ja to najbolje znam! Cele večeri smo bili zajedno — odgovori pesnik i lukavo se nasmeši.

— Šta?! Ovaj, ja ne razumem — progunda Lun i naglo zaustavi automobil.

— Ne uzbuđuj se, sinovče. Već odavno ja znam da si ti Donald Sikert. Mislio si da se razumem samo u pesme, zar ne?

— Ali zašto nisi?...

— Zeleo si da sa mnom budeš Dik Kalen, pa sam ostavio da tako bude... Ime nije važno. Meni si ti dobar prijatelj, i dok tako mislim, ne pitam te za ime. Londživel zna da čuva tajne svojih najboljih prijatelja — objasni starac.

Dakle, starac je stvarno znao da čuva tajnu. Mnogo puta je mogao izdati Luna, ali on bi pre dao život nego učinio nešto prljavo.

Lun ga potapša po ramenu i čuteći nastavi da vozi. U jednom momentu glasno izreče ono o čemu je mislio.

— Sada će opet početi da me gone svim snagama. Moraću da dokažem da nisam lupež.

— Biće teško, ali ćeš morati. Ja sam ti prvi svedok — tešio ga je starac.

— Ne! Ti si poslednji svedok koga bih pozvao da me brani. Pa moji neprijatelji bi te brzo ubili, samo da saznaju da si mi prijatelj i da bi svedočio da sam večeras bio s tobom — odvrati Lun glasom koji nije trpeo pogovor.

— Ne plašim se svih tih nitkova. Samo ti mene potraži kad ti zatrebam — zaključi starac, jer su već bili pred njegovom kućom.

Lun se žurio; svrati samo da uzme knjigu Londživelovih pesama, a zatim požuri u svoje sklonište.

III

Prva senzacionalna pljačka gostiju u kući milionera Maksa Barimora bila je tek početak pravog usova događaja. Sledeće noći opljačkana je blagajna hemijske fabrike u Bromliju, nekadašnjem gradiću, a sada predgrađu na jugoistoku Londona. Opet je bio upotrebljen uspavljujući gas, ali ovoga puta je zločinac ostavio posetnicu, na kojoj je pisalo: •Lun, kralj ponoći•.

Uz to je na Lunov račun upisana i jedna zataškavana afera. Skotland jard je dobio desetak prijava o •horselskom patentu•. Ovaj čudni naziv stvoren je po tragikomičnom događaju u Horselu. Čitajući u novi-

nama da mu se pripisuje zavođenje žena. Lun je našao i članak u kome je bio citiran izveštaj o zavodniku iz Horsela. Tamo je doslovce pisalo:

„Cetrdesetogodišnji Leonard Pajk, nameštenik kompanije za proizvodnju plina, bio je običan i miran čovek. Živeo je u Horselu i svakog meseca obilazio kuće da pročitava brojčanike na meračima plina, i ostavljao račune potrošačima. Ponekad bi u nekom stanu zatekao lepu i mladu ženu, ili devojku samu u kući. Srce bi mu potajno zaigralo, ali on nije bio zavodnik i sve se svršavalo na sanjarenju.

Jednoga dana pre šest godina Leonard Pajk je došao da pročita utrošak plina u stanu porodice Kobet. Privlačna dvadesetpetogodišnja gospođa Silvija baš je čistila odelo svoga muža.

— Izvolite, gospodine, udite! — rekla je Pajku razdraganim glasom, a zatim je nastavila da čisti odelo.

On je pregledao brojač i hteo da ode. Pošao je do vrata kuhinje da se javi, ali je primetio da ga Silvija gleda čudnim pogledom. Njihala se kao da će pasti. Pošao je onda njoj.

— Je li vam zlo, gospodo? — pitao je zabrinuto.

— Šta kažete?! Nikad mi nije bilo tako dobro! Oh! Hvata me prava vrtoglavica od... ne znam... Ne mogu da stojim — rekla je pridržavajući se za sto i smešeći se kao da je pijana.

U očima joj se videla čežnja. Pajk joj je pritrčao i prihvatio je da ne padne. Trenutak je bio suviše uzbudljiv... Žena je sklopila ruke oko njegovog vrata...

Dok je držao lepu ženu u naručju, Pajk nije razmišljao, ali kasnije je shvatio šta se dogodilo. Hemijsko sredstvo za čišćenje odela sadržavalo je jedinjenja koja su delovala kao droga. Izazivala su pomućenost čula, i želje. Mali nameštenik plinske kompanije pogledao je

marku tog sredstva. Slutio je da će njegov život postati pun prijatnih uzbuđenja.

Čim je napustio stan Kobetovih, nabavio je čitavu gomilu onog sredstva za čišćenje.

Gospođa Pajk se čudila zašto njen muž tako često prlja odelo i toliko ga posipa sredstvom za čišćenje mrlja. Broj mrlja na njegovim odelima rastao je u srazmeri sa njegovim ljubavnim željama i uspesima.

Sa retkim izuzecima, sve su žene padale u čudno stanje kad bi ih zapahnuo miris hemikalije. Sve su počinjale čudno da se ponašaju i zaljubljeno gledaju. Pajk je imao samo da odabere one koje mu se svidaju. Već je znao gde stanuju najlepše žene Horsela. Počeli su burni dani. Plan čitanja plinskih brojača podesio je tako da svakog dana na spisku ima i jednu lepoticu. Život mu je postao sličan bajkama iz „Hiljadu i jedne noći“. Ipak, najčešće se vraćao zanosnoj Silviji.

— Zašto te toliko želim? Zašto ne mogu da dočekam tvoj dolazak? — pitala je Silvija bezbroj puta.

Na nesreću, tečnost je bila jaka droga i stvarala je naviku. Prvo Silviji, a onda i mnogim drugim svojim ljubavnicama, naivni Pajk je otkrio uzrok njihovog nemira i želje za njim. U početku, one su mirisale tečnost direktno iz flašice, a kasnije im je i to bilo malo, pa su natapale vatu, ili maramicu, i pokrivale lice.

Ta maska za čudnu anesteziju krila je i opasnost za organizam. Bio je dvanaesti juli kad je Pajk ponovo došao kod Silvije. Ona je stavila maramicu, natopljenu hemikalijom, preko lica. Već ranije se jednom desilo da je jedva uspeo da je probudi iz opijenosti, ali sada je nastupila tragedija. Upotreba droge konačno je izazvala paralizu srca. Pajk je utvrdio da je Silvija umrla.

— Silvija, probudi se! Preklinjem te!... Volim te, Silvija! — vikao je

očajan, još uvek ne prihvatajući neumoljivu stvarnost.

Ali, konačno je shvatio da se dogodila katastrofa. To ga je zbunilo. Obavestio je Silvijinu susedku, i zahvaćen panikom, pobjegao. U stanu je zaboravio knjigu sa podacima o utrošku plina.

Istraga je došla do neobičnih zaključaka, pa je otkriveno da se radilo o upotrebi droge. Odatle do Pajka nije bilo daleko. Duga istraga je otkrila suštinu događaja, ali se moralo ići do svake »usrećene« lepotice, jer je i ostalim Pajkovim ljubavnicama pretila opasnost. Trebalo ih je lečiti.

Javnost se dokopala afere. Posledice su bile: udesetostručila se prodaja tečnosti za čišćenje mrlja, ne samo u Horselu nego u čitavoj Engleskoj.

Zabranjeno je da se sredstvo proizvodi i prodaje, a podaci o sastavu uništeni.

Leonard Pajk je čekao suđenje. Porota se nije mogla složiti o stepenu njegove krivice. Zbog tri godine sultanskog života zavodnik je dobio tri godine zatvora. U isto vreme fabrika deterdženata i sredstava za čišćenje ponudila mu je da po izlasku iz zatvora postane njen trgovački predstavnik u inostranstvu. Pa on je zadužio vlasnika fabrike. Pričalo se i to da »prugasta udovica«³ Leonarda Pajka prima pomoć od proizvođača sredstava za čišćenje.

U novinama su bile fotografije nesrećne Silvije i Leonarda Pajka. Lun je neko vreme razmišljao, a zatim nastavi da čita izveštaje o tome da je nekoliko žena podnelo anonimne prijave o tome da su dobile pisma sledeće sadržine:

»Sigurno se sećate divnih dana koje smo proveli zajedno. Želim opet da se sretnemo. Vaš Lun, kralj ponoći...«

³ U šali se kaže za ženu čiji je muž odsutan da je bela udovica, nasuprot pravoj udovici u crnini. Druga šala je naziv za ženu zatvorenika – prugasta udovica.

Žene su objašnjavale da se na vratima njihovih stanova pojavljivao lep, visok muškarac tamnoplavih očiju, i to baš u vreme kad su bile same u kući. Počinjao je razgovor kao agent osiguravajućeg društva, trgovac, ali se nečim drugim izgovarao. Iz njega je zračilo »nešto«⁴ uzbuđujuće. Njegov miris je opijao, i žene su mu padale u naručje... Sada shvataju da je to bio Lun, jer opis je tačan. Ali sve one žele da ostanu anonimne. Samo tri su se osmelile da Skotland jardu daju svoje potpisane izjave. Razumljivo, izmena nedužnih žrtava ostaće dobro čuvana tajna. »... Kakva sve sredstva može da upotrebi taj genijalni zločinac? Kada je jednom pao u ambis zločina, može ih počiniti bezbroj. I dok se sam borio protiv gangstera, skrivio je toliko, da ga očekuje nekoliko stoleća zatvora. Sada će se beskrupulozno braniti, da ne bi visio na konopcu...« – pisalo je u jednom listu.

Retke su bile sumnje da taj zločinac uzurpira ime tajanstvenog Luna. Jedino je list u kome je pisao Artur Markinč, pod svojim pseudonimom Kroki, doneo na prvoj strani vest: »JEDAN ZLOČINAC SE IZDAJE ZA KRALJA PONOĆI«

Već posle prvih optužbi protiv Donalda Sikerta, poznatog i po nadimku kralj ponoći, dobili smo od jedne vrlo ugledne ličnosti potpisanu izjavu u kojoj tvrdi da je bio sa Lunom celu onu noć kad je izvršena pljačka. U interesu istrage ime ovog uglednog svedoka zadržaćemo u tajnosti. Iskustvo prošlosti govori da nema sumnje da će se dokazati nevinost Luna, kralja ponoći. Zar je on ikada učinio nešto nečasno? Sukobio se sa zakonom, ali okolnosti svih njegovih sukoba su dovoljno poznate javnosti. Na spisku Lunovih »grehova«⁵ nema nečasnih dela.

Ali ko je dvojnik? Ko to prlja ime jednog velikog džentlmena? Budućnost će pokazati...« – zaključivao je Kroki.

Lun se osmehnu zahvalno misleći na svog uvek iskrenog prijatelja, čija pomoć mu je toliko puta bila dragocena.

Razmišljao je odakle da počne. Događaji su ga iznenadili. Uvek se događalo da on progoni druge. Sada su svi progonići njega. Poplava članaka, vesti, sumnji i pretnji nije mogla da ne izazove sumnje protiv Luna. Čak i dobro neobavešteni prijatelji mogli bi da posumnjaju.

A i okolnosti u kojima je živeo poslednja dva meseca činile su da je bio preterano usamljen. Makfer-son je sa svojim brodom bio na krstarenju negde oko Antila. Džejn je nestala sa pozornice njegovog života onoga dana kad je ostala sa Mišelom de Bošatoom. Teri Majborn nije hteo da vezuje za sebe, jer je gajio prema njoj velike simpatije, iako ona iz njegovog srca nije izbri-
sala Džejn.

Ostao je verni Artur Markinč, ali sada će Skotland jard oko novinara isplesti pravu mrežu uhodenja, prisluškivanja i sumnjičenja.

— Dakle, staro momče, treba krenuti nekud... Hm, ali kuda? — glasno izusti Lun.

✱

Donald Sikert nije slutio da su vesti o optužbama protivu njega već doprle do Samjuela Makfer-sona. Stari mornar nije čestito ni saslušao kraj prve vesti, a istrčao je na komandni most. Prihvatio je ručicu i povukao je na »stop«. Zatim je naredio:

— Okret za sto osamdeset stepeni! Zatim punom parom napred!

Brod je plovio na zapad, prema Karakasu. Brzo se zaustavio, pove-
zao krmom na brzo okretanje i pos-
kočivši gonjen snažnim motorima
krenuo na severoistok.

— Hej, pasji sinovi! Zar ovaj pro-
kleti mrtvački kovčeg ne može
malo brže? — gundao je u trubu
brodskog telefona.

— Hoćeš li da polomimo mašine?
— smejući se upita odani mašinist.

— Ako ih polomiš, baciću te mors-
kim psima! Ali ću isto učiniti iako
iz njih ne izvučeš i poslednji jard
brzine! — odvrati Makfer-son.

— U redu, kapetane! — odvrati
mašinista.

Talasi na pramcu podigoše se još
više. Brod je jurio brzinom torpeda.

✱

U malom stanu u Ulici Vožirar
kršila je ruke mlada žena crnih
očiju i prirodno plave kose, što je
bila prava retkost. Ona je nepre-
kidno već drugi dan slušala sve emi-
sije Radio Londona, koje nisu pre-
nosile vest o uglednom svedoku,
koji ukazuje na Lunovu nevinost.

Suze su joj klizile niz lice. Već
dugo se borila s jednom mišlju: da
požuri u London. Ali za nju to nije
bilo jednostavno. Za ličnost kakva
je bila ta žena, to je bilo skoro nemo-
guće.

Džejn Vittington, jer to je bila ona,
već je nekoliko puta u mislima, kao
na filmskoj traci, doživljavala svoju
prošlost.

Bilo joj je tek dvadeset i osam go-
dina kada je postala profesor biolo-
gije na čikaškom univerzitetu.
Tamo je sreća Luna i doživela prve
avanture. Najlepša i najmlađa nauč-
nica sveta zavolela je Donalda Si-
kerta takvom snagom da je četiri
godine svoje vreme posvećivala vlje-
nom čoveku i nauci.

A tada je došlo ono za nju kobno
putovanje sa Lunom, u Pariz. Sukob
sa bandom pljačkaša zamkova slu-
čajno ju je zbližio sa Mišelom de
Bošatoom. A baš tih dana Lun se
borio sa mišlju kako da pruži slo-
bodu voljenoj devojci. Njoj je trebao
bezbedan dom, slobodan i nežan
muž, trebala su joj deca i radosti za
kojima svaka žena, makar i po-
tajno, žudi. On joj to nije mogao pru-
žiti. Naprotiv, uz njega su je vrebale
mnoge smrtno opasnosti.

On tada nije prihvatio istinu da je ljubav važnija i od života, iako je sam osećao da je to tako.

U jednom trenutku zaljubljeni Mišel de Bošato ponudio je devojci brak. Jedan prijatni trenutak šetnje i jedan stidljivi poljubac u parku bili su početak njenih patnji. Poverovala je da je našla način da ispuni želju voljenog Donalda Sikerta, koji se brinuo kako zauvek da je oslobodi opasnosti. Ona ga je bila shvatala.

Nadala se da će se simpatičnim Mišelom, čija ljubav prema njoj je bila očita, moći da zasnuje dom. Ali odmah posle venčanja shvatila je užasnu grešku. Nije mogla da prekorači prag spavaonice dvorca Bošato...

— Ako jednom budeš želela da dodem, daj mi neki znak — rekao je tiho de Bošato.

Rekao joj je da formalno venčanje nije dovoljan razlog da on izvrši nasilje nad njenim osećanjima i predložio da ona ostane gospodarica zamka, a da se on povuče u svoj momački stan u Parizu. Džejn je odlučila obratno. On joj je srdačno oprostio i zamolio je za večno prijateljstvo.

U tišini je obavljen razvod braka. Mnogobrojni prijatelji plemenitog de Bošatoa uspeli su da isključe javnost iz ovog događaja.

Tako je Džejn ostala sama sa uspomenama na Luna. Našla je posao biologa u Međunarodnom društvu za zaštitu ugroženih vrsta životinja na zemlji, čije sedište se nalazi u Parizu. Baš ovih dana trebalo je da krene ekspedicija, koja je odlazila u neispitane predele Južne Amerike. To je bila mogućnost da se opet baci u naučničke avanture i da potraži zaborav negde na izvorštima Purusa i Madeire, pa dalje u šumama Anda i Kordiljera.

Vratiti se u London bilo je neprihvatljivo, jer jednom je otišla od Luna. Nije htela da dozvoli da mu opet bude na teretu, jer nije znala

da on nije prestao da je voli i da ga sve više muči želja da je opet makar samo vidi.

Ali sada, kad se nešto strašno događa Lunu, ona je imala pravo da mu pritekne u pomoć.

Možda se razočarao u svet i život. Možda je odlučio da bude zao videći da gotovo niko prema njemu ne gaji pravu ljubav, mislila je, sva u suzama.

— Jadni moj! Donalde, dragi, šta se to događa sa tobom? — glasno je cvilela pritisnuta strahovanjima i žalošću.

Ali ona je bila žena u kojoj je još uvek bilo snage i odlučnosti.

U jednom momentu uze slušalicu i pozva instituciju za koju je radila. Javi joj se sam profesor Dimnel.

— Ovde Džejn — javi se ona na francuskom. — Jeste li se spremili? — upita je profesor na engleskom.

— Nije to u pitanju... Ja ne mogu da se pridružim ekspediciji. Odlazim u London — objasni ona.

— Zar nam se nećete pridružiti makar malo kasnije? Ekspedicija je veoma značajna. Vaše prisustvo bi bilo dragoceno... — oprezno reče profesor.

— Nema nade da ću moći. Molim vas da mi oprostite. Veoma sam vam zahvalna za neocenjivu pomoć, kad mi je bila najpotrebnija — zaključi Džejn. — Žalim što odlazite, ali vi ste nam inace mnogo pomogli. Bez ustezanja učinite ono što morate. Ipak, vaše ime nećemo brisati sa spiska ekspedicije. Neka na njemu zauzima počasno mesto. I, najlepše otkriće na Andima nazvaćemo višim imenom — srdačno odvratila francuski kavaljer profesor Dimnel.

Kao oslobođena nekakvih okova, Džejn požuri da rezerviše avionsku kartu za London.

Spremajući se, slušala je vesti o »horselskom patentu« u tobožnjim zločinima Donalda Sikerta.

— Laž! On se time ne bi poslužio! — viknu ona i isključi aparat.

Dva sata kasnije ulazila je u avion.

★

Neumorni Artur Markinč beše završio telefoniranja i žurio je u detektivsku agenciju, čiji je sada glavni detektiv bio Čarli Pipčin. Tamo je trebalo da dođu Meri Majborn, Londživel i Brenda Lendon.

Njih četvoro sastali su se na prvi razgovor o neočekivanim događajima. Prvi je govorio Londživel:

– Verujem da niste posumnjali u to da je Lun izvršio neki od tih zločina. Ali treba skupiti dokaze o tome. Lun je sada usamljen i plašim se da baš u najtežim trenucima neće tražiti ničiju pomoć.

– Šta da učinimo? – pitala je Meri trudeći se da to kaže bez uzbuđenja.

– Treba otkriti lažnog Luna. Ako Donald na tome ne bude hteo da radi, mi ćemo preuzeti celu stvar. Tako kaže i moja Meri – umeša se simpatični debeljko Pipčin.

– Imam ideju! – javi se Brenda Lendon. – Jedno Lunovo sredstvo će nam pomoći.

Počela je da priča kako je, u doba kad su ona i Teri radile za Avetinski odred Skotland jarda, srele Luna. Kada su u Portlendu pripremali napad na zločinački brod, tamo je postao specijalni Lunov kamion-cisterna, u kojem je bilo ugrađeno skrovište.

– Taj kamion sam sklonila u iznajmljenu garažu i Lun ga još nije preuzeo. Tamo imamo jedno naročito sredstvo. Njemu ćemo se poslužiti da prinudimo »bosove« londonskog podzemlja da nam predaju lažnog Luna – zaključila ona objašnjavajući.

A zatim je tihim glasom objašnjavala u čemu se sastoji njen plan. Zbog nečeg su se svi smeškali onome što je gojazna Brenda pričala, i sama se smejući.

– To će biti pravi džumbus! – uskliknu reporter Markinč.

Uskoro se razidoše jedno po jedno, pošto su brižljivo osmatrali

da ih ko nije video. Ali, uhode Skotland jarda još nisu bile na njihovom tragu.

Pipčin je bio određen da u Portlendu preuzme kamion i doveze ga u London. Požurio je na aerodrom.

Markinč se odvezao u redakciju svog lista. Trebalo je da nađe način da stupi u kontakt sa Lunom. Već dva mesepca niko od prijatelja, sem Londživela, nije ga video. Zato se niko nije ni nadao da će ga uskoro sresti.

IV

– Uspeh je velik! Sada treba dodati dobru cisternu petroleja na vatru! – oduševljeno je govorio Leonard Meskel – Džipsi.

– Ipak mi se ne sviđa to izazivanje – mirno odvrati visoki čovek, čije ime je znao jedino Meskel, a koji ga je i sam nazivao Lunom.

– A meni se sviđa! Sviđa se i ja nekima. Još noćas ćemo u novi poduhvat – nastavi Meskel.

– O čemu se radi? – upita lažni Lun.

– Zar ne možeš da pogodiš?! Pa na redu je banka. Stara dobra banka! Pa to je objekat od koga svaki veliki umetnik dobija svrab po celom telu – reče Meskel.

– To je ludost! Ne možeš tražiti od mene da napadnem banku! Svaka banka je prava tvrđava. Čudim se što nisi tražio da ukradem englesku krunu iz trezora Njegovog veličanstva! – protestovao je lažni Lun.

– Stvar je već gotova. Spremni su automobili sa lažnim brojevima, koji se automatski menjaju. U kola su ugrađene prskalice sa bojom, koje za tri sekunde menjaju izgled kola. Nije baš savršeno kao kod Luna. Tragovi boje ostaju na asfaltu, ali će baš to poslužiti kao dokaz da je stvar vodio sam Lun.

– I šta još? – cinično upita lažni Lun.

– Imamo i tajno sklonište, u koje ćemo nestati. A treba nam taj mi-

lion funti, koji drži u svom trezoru Prva poslovna banka Midleseksa. Sve je ispitano.

— Pa to je banka u samom Kamden Taunu! To je uz sami Ridžents park! Jesi li ti lud? — trže se lažni Lun.

— A zbog čega sam tražio da doneseš osamdeset boca gasa? Pa tu bi uspevalo sve živo na prostoru od cele kvadratne milje i pod vedrim nebom — smejući se odgovori Meskel.

U tom momentu neko pokuca na vrata. Uđe čovek u kožnom kaputiću i upita:

— Šefe, možemo li na spavanje? Sve je spremno.

— Spavajte, Džef! — zadovoljno se složi Meskel. — Reci ljudima da spavaju, a ti se vrati. Noćas ćeš praviti društvo ovom gospodinu. On je važna ličnost u našem poduhvatu.

Asbi klimnu glavom i izide.

— Zar nisi obećao da me nećeš povezivati sa tvojim ljudima? — usprotivi se lažni Lun.

— Vešto si maskiran. Neće te zapamtiti — odvrati Meskel i požele gostu laku noć.

Na vratima sreće Asbija, koji ćuteći uđe i odmah leže na ležaj blizu vrata, ne svlačeći se. Samo veliki automatski pištolj izvadi iza pojasa i stavi ga pod jastuk.

Pred Prvom poslovnom bankom Midleseksa i u uličici iza ugla bilo je parkirano pet automobila, još od jutra. Trebalo je čekati devet sati, kad se banka otvara.

Meskelovi ljudi su dolazili i odlazili ulicama kao da su slučajni prolaznici. Pri tome su osmatrali kretanje dežurnih policajaca, kojih je u blizini bilo svega dvojica i za čije ometanje su određeni posebni ljudi.

Pred bankom se pre devet časova bila okupila grupa poslovnih ljudi, koji su čekali da se banka otvori. Bilo ih je blizu dvadeset.

U devet sati se vrata banke otvoriše, a zatim se uz lako zujanje uklo-

niše unutrašnje rešetke. Bančini klijenti udoše unutra. Među njima je bio i lažni Lun.

Zgrada banke je bila stara, ali građena od krupnih blokova glačanog granita. Na visokim prozorima bile su umetnički kovane ukrasne rešetke, ali toliko jake da bi odobile i osrednjoj artiljeriji. Unutrašnjost je bila jednostavna: velika sala sa šalterima od neprobojnog stakla. Iza nje su bila dva hodnika. Jedan je vodio u šest kancelarija poredanih sa dve strane, a drugi, pregrađen velikom rešetkom, do stepeništa, niz koje se spuštalo u podzemno odeljenje trezora. Rešetka se dizala još pre početka rada banke, te su izdavane minimalne sume novca, a po Posetioci su direktor i glavni blagajnik dolazili u trezorske prostorije i u toku dana.

Sve su to bili osmotrili Džipsi i njegovi ljudi. Znali su svaki detalj života u banci. Tobože slučajno su se upoznavali sa mlađim službenicima banke, pa su i od njih saznali kako se šta radi i kako je banka obezbeđena.

Moderni alarmni uređaji su štitili banku od svakog napada. Bilo je dovoljno da svi prisutni popadaše za opasnost, pa da sirene zauraju, rešetke se spuste na sve ulaze, a trezori zaključaju tako da ih ne mogu otvoriti ni ključevi direktora ni glavnog blagajnika.

za alarm, toga, postojala je stražarska galerija postavljena kao balkon pod tavanicom velike sale. U njoj su dežurala dva stražara naoružana pištoljima i mašinskim puškama. Iza galerije bila je mala kancelarija bančinog detektiva. Nadohvat njegove ruke bilo je dugme za uključivanje alarmnih uređaja. Sve je bilo predviđeno i svaki pokušaj napada na banku morao bi se završiti neuspehom. Ali, sada se pripremao neobičan poduhvat, koji nije imao presedana od onog napada pre desetak godina, kada su pet velikih gangstera hteli da iskoriste Lunove sposobnosti.

Lažni Lun uze sa pluta nekakav formular, koji se obično ispunjava za posebnim stolom. On spusti svoju veliku torbu i iz nje izvuče nekoliko listova neispisanog papira. Poče da piše, a pri tome neprijetno da osmatra banku. Video je kako Džipsijevi ljudi ulaze jedan po jedan i staju uz pultove. Džef Asbi je zauzeo mesto sa koga je najbolje video galeriju na kojoj su bili naoružani čuvari i bančin detektiv. Ljudi uz pultove su se komešali i tako stvarali odličan zaklon za napadače. Odlučni momenat trebalo je da nastupi za tri minuta. Tada će svi gangsteri otvoriti ventile boca sa gasom i brzo izaći iz banke. Ostaje samo Asbi sa spremnim oružjem — dva velika automatska revolvera sa prigušivačima, a malo dalje lažni Lun, sada maskiran u mladog čoveka sa dugom kosom i pomodarskim izgledom.

Tri minuta prodose. Videlo se kako »zaboravljaju« svoje torbe pod pultovima, skrivene nogama ostalih posetilaca banke. Lažni Lun i Asbi su tobože kašljali pritiskujući maramice vreću lice. Njima su prikrivali male maske, kroz koje su disali zaštićeni od dejstva snažnog gasa, koji se brzo širio.

U detektivskoj sobi je omaleni, ali okretni i žilavi Fred Belik već osećao nekakvu tromost. Zato izide i stade uz ogradu galerije. Napravi nekoliko pokreta telom, kao da hoće s leđa da strese breme. Odjednom on iznenadeno počeo da bulji u ono što je video. Posetioци banke su se klatili kao pijani. Neki su već sedeli na foteljama i klupama za čekanje. Spavali su zauzimajući najrazličitije poze. Nekoliko službenika već je spavalo klonuvši glavama na stolove.

— Hej! Šta se to događa? — viknu detektiv i osvrnu se da pogleda kroz svoj nakit kabine za naoružane stražare.

I oni su spavali. U isto vreme, u banci odjednom Posle prisutni po-

padaše. Detektiv je natcovecanskim naporom pokušao da zadrži svest. On jurnu ka vratima svog biroa.

Samo da pritisnem dugme za larm, mislio je teturajući se.

Džef Asbi ga je držao na oku i sada potrže revolver.

— Ne! — viknu lažni Lun gotovo nehotično.

Ali tupi zvuk brzih pucnjeva iz Asbijevog revolvera bio je jedini odgovor na uzvik u toj jezivoj tišini. Detektiv pade sa svih osam kuršuma u leđima, jer Asbi je gađao bez promašaja.

U celoj banci sada je bila grobna tišina. Nije se čulo ni teško disanje lažnog Luna i ubice Asbija, jer su ga prigušivale maske, koje više nisu morali da prikrivaju maramicama.

Nastupao je proračunati trenutak, kada je u banku trebalo da uđu ostali napadači sa Meskelom. Oni stigoše tačno. Svaki je pred vratima hitro uzimao gas-masku i stavljao je na lice. Dvojica se postavise u zaklon s obe strane ulaza. Držali su revolvere u rukama čekajući da uhvate slučajne posetioce banke.

Asbi se cerio preskačući pult. Iz svoje torbe izvadi vreću i počeo da baca u nju novac iz priručnih blagajni. Meskel se osmehnu lažnom Lunu. Zbog maski niko nije govorio. Džipsi povede petoricu svojih ljudi u hodnik prema trezoru, a lažni Lun uze prvo ključ glavnog blagajnika, pa otrča u direktorovu sobu. Grubo povuče starog direktora s fotelje i svali ga na pod. Tako opruženog ga pretrese. Nade drugi ključ trezora i otrča za Džipsijem.

Za to vreme nekoliko posetilaca udoše jedan po jedan. Pred uperenim cevima revolvera dizali su ruke, ali su uskoro zatim padali opijeni gasom, koga je bilo u vazduhu u velikoj količini.

U trezoru Džipsi nade zbirku rezervnih ključeva za privatne sefove, u kojima su mnogi bogataši

čuvali svoj nakit i skupocene predmete.

Pljačka je napredovala tačno po proračunima. Posle sedam minuta sve što su gangsteri hteli da opljačkaju nalazilo se u džakovima i torbama. Napolju, pred samom bankom brujali su motori automobila, koje su vozači dovezli sa parkirališta.

Jedan policajac je dolazio ulicom. Video je da automobili zatvaraju prilaz banci i stoje na mestu gde je zabranjeno. On požuri da ih opomene.

– Ne možete stajati ovde! – doviknu najbližem vozaču.

Ovaj slegnu ramenima ne znajući šta drugo da uradi. Baš tada iz banke nahrupiše Džipsi i njegovi ljudi. Policajac ih osmotri i sumnja ga začnu. Video je džakove i ljude sa maskama, ali bio je bez oružja. Zato gurnu zviždaljku u usta. Tek što se razlegao kratki zvižduk, a jedan od gangstera poteže revolver i opali mu u glavu sa svega tri metra odstojanja.

– Požurite! Zar nisi mogao da ne pucaš? – ljutito viknu Meskel.

Ni njemu nije bilo pravo što je ubijen policajac, jer i najokoreliji zločinci izbegavaju da pucaju u ovakvim trenucima. Za smrt policajca sledi samo jedna presuda: smrtna kazna.

U daljini odjeknuše snažni zvižduci policijskih pištaljki. Gangsteri požuriše u automobile, koji su jedan za drugim brzo kretali razilazeći se u raznim pravcima, ali po već određenom planu.

Lažni Lun i Meskel bili su zajedno sa Asbijem i još dva gangstera. U njihovom automobilu bili su i džakovi sa najvećim delom opljačkanog novca.

Zar je morao da bude ovde? – upita lažni Lun.

– Plašiš li se? Pa ovde je novac sigurniji nego u trezoru – odvrati Džipsi, zadovoljno paleći cigaretu.

Gume automobila su cvilele na zavojima. U jednoj tišoj ulici, dok su

prolazili ispod preostalog drvoroda, Meskel naredi da se promeni tablica sa brojem i boja automobila. Vozač povuče ručicu za izmenu tablica, a gangster do njega počeo da pritiskuje pumpu za rasprskavanje boje.

Za to vreme ostali automobili takođe su promenili brojeve i boju, a zatim su se uputili ka skloništu u severnom delu grada.

Pola sata kasnije svi automobili i ljudi, koji su učestvovali u pljački banke, nalazili su se u podrumima velikog skladišta iznajmljenog tobože za izgradnju radionica za sortiranje povrća.

– Niko neće napuštati sklonište dok ne počne drugi deo plana – naredi Meskel.

– A koliko će to trajati? – upita jedan od njegovih ljudi.

– Dok se uverimo da nam niko nije na tragu. Posle toga ćemo podeliti novac i po grupama se preseliti van Londona. Jedno vreme svi ćete se odmarati u već spremljenim skloništima. Ne želim da iko od vas padne u iskušenje da se napije i brblja. Tek kad se uverite da nijednog od nas ne čeka smrtna kazna, moći ćete da živite opet po starom – pričao je Meskel.

– Valjda nećemo morati više da radimo – primeti jedan stariji zločinac lukavog izraza na licu.

– Svaki od vas već ima plan gde će da živi. Trojica se sele u Južnu Ameriku, dvojica u Evropu, jedan u Australiju i jedan u Afriku. Ostali ostaju ovde. Predlažem da i oni nestanu, ali to je njihova volja. Ja ću, takođe, da se selim. Mislim da ne moram kazati gde ću živeti – pričao je dalje Meskel.

Džef Asbi je gledao pred sebe i ćutao. Lažni Lun, još uvek maskiran dugom perikom i u uskom odelu čudnog kroja sedeo je u uglu, gde je bilo najmanje svetla.

– A sada idite i odmarajte se. Ti, Džef, odgovaraš za to da se izlaz zaključa. Pića i jela ima toliko da

možemo umirovati koliko god želimo – zaključiti Meskel.

U najbolje nameštenoj prostoriji lažni Lun i Meskel su slušali radio izveštaje o pljački banke. Spiker je govorio o basnoslovnoj sumi opljačkanog novca i o tome da je to delo zloglasnog Luna, kralja ponoći, koji ne nastupa samo u gluvo doba. Sada je usred dana, na strašni način, ubijajući nemilosrdno, još jednom užasn timer London svojom drskošću.

– Stvarno, vi ste mnogo drski, vaše noćno veličanstvo! šali šalio se Džipsi smejući se na lažnog Luna, koji beše skinuo periku u stilu bitlsa.

– Mislio sam da sam drzak, ali sada vidim da sam pravo nevinašce prema vama. Džipsi – odvratiti lažni Lun.

– Još niste sve videli – reče Meskel i ustade. – Hajdemo da vidimo šta rade momci.

– Neću da me vide bez perike – usprotivi se lažni Lun.

– Neće oni ništa videti. To je sastavni deo plana – odvratiti Meskel.

Išao je napred. Stade pred okovana vrata i sačeka da stigne lažni Lun, a zatim pokuca. Iznutra se začu skidanje reze i oni udoše. Pred njima je bio čudan prizor. Svi gangsteri sem Džefa Asbija ležali su nepomično. Nad velikim šahtom okretala se zvrdaajući, mešalica za beton. Džef joj opet pride bez reči i nastavi da sipa cement iz papirnih vreća. Dodavao je pesak i vodu, a mešalica se okretala.

– Došli smo da ti pomognemo – reče Meskel i pride prvom uspavanim gangsteru.

Uhvati ga za noge i dade znak lažnom Lunu da mu pomogne.

– Šta se to događa? – upita lažni Lun.

– Uхватite ga ispod pazuha i nosite ga. Džef im je svima uzeo dokumenta i već ih spalio. Je li tako, Džef? – reče Džipsi.

– Kako si naredio – mrko odvratiti Džef.

– Ja ne shvatam... – promuca lažni Lun vidno pobledevši.

– Ne pravite se naivni. Nepotrebnii učesnici »posla« u banci moraju zauvek nestati. Gurnućemo ih u ovaj šaht, malo politički kiselinom da odela izgube boju, a zatim ćemo nasuti cementa i sve će biti skryveno. Skladište sam iznajmio na dvadeset godina i unapred platio – objasni Džipsi i opet prihvati čoveka za noge.

– Ja neću... To je strašno! Ipak nisam... – počeo da muca lažni Lun.

– Pomognite šefu! – grubo viknu Džef Asbi.

U ruci je držao veliki automatski revolver. Lažni Lun je zurio u njega neko vreme, a zatim se saze. Prihvati uspavanog gangstera i sa Meskelom ga ponese nad šaht. Ispustiše ga i čovek pade u otvor dubok preko tri metra. Povređen udarom o beton na dnu šahta čovek jeknu, ali ostade u nesvesnom stanju.

Meskel prihvati drugog. Lažni Lun oseti da se znoji. Trudio se da prikrije drhtanje nogu i ruku.

Kad pobacaše sve uspavane u šaht, lažni Lun ne izdrža da ne kaže:

– Nećete ih, valjda, živeti ovde...

– Onda ih vi poubijajte – dobaci Džef Asbi.

Meskel sede na jednu stolicu i uze cigaretu da zapali. Džef dade znak lažnom Lunu da poguraju mešalicu malo bliže. Ovaj, kao hipnotisan, posluša. Metalni točkovi neprijatno zaškripaše po betonu. Džef zatim otvori grotlo mešalice i tečni beton počeo da pada u grotlo iz koga se dizala para kiseline sa odela uspavanih ljudi.

Lažni Lun se okrenu da ne gleda.

– Sad smo ostali nas trojica. Dok Džef dopuni šaht još jednim punjenjem mešalice, mi ćemo skloniti automobile, a zatim idemo u moj stan – zaključiti Meskel i ustade.

Kad se nadoše u pustom dvorištu, lažni Lun udahnu punim plućima.

Nekakva teskoba ga je gušila. Necho- tično mu je u glavi bila slika usnu- lih ljudi, koji sada umiru gušeći se u žitkoj smesi betona, koji će se us- koro stvrdnuti. U njegovoj glavi, uz tu sliku, neodređeno je plutala želja da se pobegne od svega ovoga. Zato se odluči i pride Meskelu.

– Slušaj, Džipsi! – reče prikriva- jući uzbuđenje. – Imam jedan pred- log.

– Recite ga, vaše veličanstvo – odvrati Meskel.

– Da se sporazumemo... Ja se odričem svog dela plena, a u za- menu za to tražim prekid naše veze – objasni lažni Lun.

Koješta! Kad bi mi bio važan taj deo plena, jednostavno bih rekao vernom Asbiju da vas gurne pod onaj beton. A zatim, plen je, istina, velik. Mislim da ima preko milion i dve stotine hiljada funti, bez nakita i dragocenosti. Svojih četiri stotine hiljada možete odmah odneti, ali ćemo raditi i dalje – pričao je Mes- kel posmatrajući nekoliko obla- čaka na nebu.

– Ali zašto?

– Prvo, ne smem prestati da se bavim poslovima. To bi se saznalo i bilo bi svakome jasno da je Meskel imao »svoj dan«. Drugo, ne želim da negde živim u dosadi sitog trbuha i lenstvovanja. Treba uživati u uzbu- denjima, a zatim postići nešto ve- liko... Kad budem imao još koji mi- lion funti, tražiću ugledan položaj u društvu. Novcem se može nekako isposlovati titula lorda... Vladati nad ljudima! To je uživanje! – A vi ćete mi pomoći. Moramo uhvatiti pravog Luna i koristiti njegovu moć. Jednom sam se zakleo da ću mu se osvetiti, a sad sam tek počeo. Neću da prekinem.

– Ali ja neću izdržati sve to. Ovim putem sam pošao da bih uži- vao, a ne da se mučim u svim ovim užasnim prilikama.

– Kocka je bačena! Sada smo za- jedno i zajedno ćemo ostati. Ja vas, ipak, razumem. Ponekad ću vas ost-

aviti da na miru trošite hrpe novca. Ali neću da vas izgubim. Vi ste moje »tajno oružje«. Sve sam uredio da mi ne pobegnate. Ne možete me ni ubiti, jer u slučaju moje smrti go- mila dokumenata o vama će pasti u ruke Interpola, Intelidžens servisa i nekoliko velikih policija sveta.

– Kakvi su to dokumenti?

– Tajno sam vas snimio uz As- bija, u banci, u automobilu sa op- ljačkanim novcem, a i prilikom po- dele plena odnetog iz kuće Maksa Barimora. Tada ste bili bez maske, ali vi znate da policija merenjima može utvrditi o kome se radi i kad neko ima masku. Samo uvo, ili nos, dovoljni su da budu dokaz.

– Vi ste čudovište! – jeknu lažni Lun.

Preterujete. Ne zaslužujem taj kompliment – osmenu se Meskel i pride prvom automobilu, da ga spu- sti u podrumu skladišta.

I sam lažni Lun se prihvati posla. Radije je palio i vozio automobile niz strmu betonsku ploču širokog ulaza, nego da sam stoji u pustom dvorištu i muči se obhrvan mis- lima.

Kad završiše posao, Meskel do- nese tablicu sa natpisom »zatvor- eno« i zakuca je na spoljnu stranu ulične kapije.

– Nas dvojica možemo da idemo. Džef će završiti i doći će. To je vešt i čvrst čovek – reče Džipsi.

– Kad ćete njega »zazidati« ži- vog? – upita lažni Lun.

– Njega?! Nikada, čoveče! On ne pije preko mere, ne veruje ženama i nema prijatelja, sem mene. A ja ne mogu bez njega. Volim ga, jer bi bio u stanju da mirno potpali celu ze- maljsku kuglu, samo ako bih rekao da to želim. I to zapamtite: Džef i ja smo dva čoveka koji cene jedan dru- gog više nego život. On o vama zna sve i spremio je dokumenta za slu- čaj da mu se nešto desi – zaključa Mekel i ude u svoj automobil, koji nije bio upotrebljen u napadu na banku.

— Ja moram ići sam. Treba da vidim svoju devojkicu. Mogu li? — upita lažni Lun.

— Svakako. I nju ćemo uključiti u naše planove, ali vam zabranjujem da joj kažete makar reč o meni i svemu onom što se dogodilo. Slažite joj nešto, ili ne govorite ništa — odvrati Meskel i upali motor.

Lažni Lun iziđe peške na ulicu. Potraži telefonsku kabinu i javi se svojoj devojci, a zatim pozva taksi.

V

Ostatak dana od trenutka napada na Prvu poslovnu banku Midl-seksa protekao je u bučnom previranju. Ulicama Londona mnogo-brojni prodavci novina izvikivali su senzacionalne naslove. Radio-stanice su prenosile vesti o provali, a građani su suzbudjenjem žučno raspravljali o svemu. Neki su bili skloni da glavnu krivicu vide baš u postupcima Skotland jarđa, koji već godinama uporno progoni Luna, pa je on konačno okrenuo sve svoje sposobnosti protiv društva. Drugi su baš u najnovijim događajima nalazili potvrdu ispravnosti postupaka Skotland jarđa i pravnih službi, jer nisu dozvolili da Lun bude oslobođen svih nepravdanih optužbi i postane sasvim slobodan i neuznemiravan naučnik.

Napori policije da otkrije trag napadača na banku ostali su bez rezultata. Utvrđeno je da se sve dogodilo po postupku koji može biti samo Lunovo delo.

Noć je potvrdila da će biti vrlo teško povratiti opljačkani novac. Istraga o alibiju svih Lunovih prijatelja pokazala je da oni nisu mogli učestvovati u napadu na banku. Zaključak je bio: Lun je skupio svoju bandu i sada će harati Londonom.

Zbog svega toga su sledećeg jutra već u devet časova, na tri različita mesta u Londonu, zasedale tri grupe ljudi. Jednoj je predsedavao inspektor Skotland jarđa Džoša

Nelson, drugoj reporter Artur Markinč, a trećoj gangster Leonard Meskel Džipsi.

— Gospodo, verujem da se međusobno poznajete, ali ja ću objasniti razloge prisustva svakog pojedinca — počinjao je da govori inspektor Džoša Nelson. — Poznato vam je da Donald Sikert vrši sve monstruoznije zločine. Svemu onom što znate iz novina nemam šta da dodam. Skupili smo se da razgovaramo o tome.

— Verujete li da su sve to zločini Donalda Sikerta? — upita već pre šest godina penzionisani inspektor Majkl Dikson.

— Vi ste od prvog Lunovog nastupa vodili mnoge istrage. Zamoljeni ste da prisustvujete ovom skupu baš kao iskusni ekspert za tog zločinca. Kako vi sami odgovarate na pitanje koje ste postavili? — odvrati inspektor Nelson.

— Hm... Lukavo se izvlačite, mladi kolega — nastavi Dikson. — Ja ne verujem da se radi o Lunu. Zaboravlja se jedna sitnica: nigde u akcijama i napadima nije primećena ličnost takve snage i korpulencije, kakav je mornar Samjuel Makferson. A Lun bez njega ne počinje nikakav poduhvat. Uostalom, niste nam objasnili zašto ste pozvali neke od prisutne gospode.

— O vama sam rekao — počeo inspektor Nelson da izlaže ono što nije bio dorekao. — Gospodin pukovnik Norman Grift je vodio istragu Intelidžens servisa protiv strane špijunaže. Tada je Lun stvarno pomogao da se strani agenti pohvataju. Čak se usudio da napadne i samog gospodina pukovnika.

Tu inspektor Dikson malo zastade.

— Ne ustručavajte se da kažete sve — osmehnu se pukovnik Norman Grif. — Možda je bolje da kažem sam., Lun me je zarobio i vređao. Sada se potvrđuje moj stav da

se taj čovek mora uništiti. Sa zadovoljstvom ću pomoći sve napore u tom smislu. Naš major Ramsi Olifant je ovde takođe zbog toga. Istina, on se ponekad ne ustručava da sa izvesnim simpatijama govori o tom zločincu. Ali sada, kad Lun srlja iz jednog u drugi i sve strašnji zločin, siguran sam da će major Olifant biti od neprocenjive koristi.

— Dakle, ostalo je da objasnimo prisustvo gospodina Bazila Toringtona — ponovo uze reč predsedavajući inspektor Nelson. — On je vodio istragu i uspešno razmrsio aferu zavodnika iz Horsela. Sada se Lun služi istim sredstvom. Zna se da je on jedan od najsposobnijih hemičara sveta i nije mu bilo teško da stvori sredstvo, koje svaku ženu dovodi u stanje bespomoćnosti... Dešava se skoro sve ono što se događalo sa Leonardom Pajkom i nesrećnim damama. Lun je tako napastvovao nekoliko desetina žena, koje se mogu ubrojiti u odabrane lepotice Londona. Iskustvo gospodina Toringtona u istragama ove vrste može biti dragoceno za Lunovo pronalaženje.

— Dragi kolege — počeo penzionisani inspektor Dikson, — ja zaista smatram da mogu koristiti poduhvatu zbog koga smo se sakupili. Postavljam samo jedan uslov.

— Rado ćemo ga ispuniti, ako je to moguće — upade inspektor Nelson.

— Star sam i ne bih saradivao u istrazi da ne osećam izvestan dug... Radi se o tome da sam godinama uporno tražio tog nesrećnog Donalda Sikerta. Nisam uspeo... Možda i zbog toga što sam u suštini verovao da on nije nikakav krivac.

Posle tih reči kazanih sa izvesnim uzbudjenjem, stari Majk Dikson zastade. Gledao je ispred sebe i razmišljao.

— Pozvali smo vas baš zato što znamo da vi znate vrlo mnogo o Lunu i njegovim metodama. Niste nam rekli svoj uslov saradnje — primeti pukovnik Grift.

— Reći ću vam ga — nastavi Dikson. — Imam razloga da sumnjam u tačnost zaključka, da se u svim ovim zločinima radi o Lunovom učešću...

— Suviše smela izjava! — upade Bazil Torington.

— Zašto ste vi napustili Skotland jard? — preseče ga Dikson.

— Da li je to važno? Ja sam nasledio malo imanje. Bio sam u prilici da lakše i bolje živim. Bavim se trgovačkim poslovima i zato sam... — objašnjavao je uvredeno Torington.

— E, a ja sam proveo život u Skotland jardu. Dozvolite mi onda da dajem i smeće izjave — nastavi Dikson. — Zato ću reći i svoj uslov saradnje. Tražim obećanje da ćemo uložiti sve napore da rasvetlimo misteriju, a zatim, ako Lun ne bude krivac, da ćemo isto tako uložiti sve napore da se postigne skidanje svih poternica i optužbi protivu Luna.

Pošto završi, Dikson osmotri sve prisutne jednog po jednog. Oni su ćutali prilično iznenađeni i zbunjeni.

— To je posebno pitanje... Radi se o pravnim aktima. Naš posao je istraga i hvatanje zločinaca, a sudeње i oslobađanje je u nadležnosti sudova i državnih tužilaca... Teško je dati takvo obećanje — objašnjavao je inspektor Nelson nesigurnim glasom.

— Inspektor je u pravu — pridruži mu se pukovnik Grift.

— Ja sam shvatio da gospodin Dikson, koga ja lično veoma cenim, ne traži garanciju oslobađanja Luna od optužbi. On traži samo našu časnu reč da ćemo iskreno raditi na tome. Ne vidim da je to u protivurečnosti sa zakonima — upade major Olifant.

— Ali sve to je suvišno. Sasvim je očito da samo Lun može učiniti ono što je i učinio. Zar i sam nije ostavio svoje posetnice u opljačkanoj banci? — usprotivi se Bazil Torington

– Mladi prijatelju, vi ste neiskusni, ili nedobronamerni. Zar niste zapazili da je reporter Markinč pisao da ima uglednog svedoka, koji će potvrditi Lunov alibi za vreme pljačke u kući Maksa Bari-mora? Tvrdite li da neće biti svedoka njegove nevinosti i za vreme napada na banku i drugih zločina?

– namrgoden i uzbuđen dobaci Majk Dikson.

Njegovo naborano lice još više se zgrčilo, a proređena seda kosa kao da se nakostrešila. Ožiljak, koji je njegovom licu davao izraz kao da će kihnuti, sada je bio plav i licu davao plaćan izraz.

– inspektor Nelson je počinjao da shvata da ovakve rasprave mogu razbiti pokušaj da se ujedine najbolji eksperti u jednu dobru grupu, pa zato otvoreno istupi:

– Svakog od nas je Lun uvredio. Mene je napravio smešnim onim prokletim smradom. Tri meseca nisam se mogao osloboditi tog užasa. Ali ja ću iskreno biti za to da se on zauvek oslobodi optužbi, ako nije umešan u ove zločine.

– Samo to i tražim – reče Dikson.

– Ja smatram da je to čak naša dužnost – pridruži im se major Olfant.

– Ja lično bih mogao prihvatiti takvo rešenje – neuverljivo reče pukovnik Grift i sam shvatajući da je Diksonova saradnja veoma važna.

– Nisam ničim lično pogoden, iako ne verujem u Lunovu nevinost – dodade Bazil Torington. – Gospodin Nelson je rekao da je Lun uvredio svakog od nas. To je mala greška. Mene nije nikada, jer nisam doživeo nikakav kontakt sa njim.

Sporazum je očito bio postignut. Izrada plana je brzo napredovala. Pukovnik Grift je prihvatio zadatak da organizuje službu prisluškivanja prijatelja Donalda Sikerta i njihovog praćenja pomoću najiskusnijih agenata Intelidžens ser-

visa. Majkl Dikson je prihvatio obavezu da nekako stupi u kontakt sa Lunom i da pokuša naći njegov trag. Inspektor Nelson je prihvatio da stvori specijalni odred za gonjenje Luna i drži spremne ljude za najbrže dejstvovanje. On je inače imao zadatak da obavi i sve rutinske poslove istrage.

Major Olfant je morao da stvori specijalnu grupu za rušenje i naročite akcije. Pretpostavljalo se da će biti otkriveno utvrđeno Lunovo sklonište. Za napad na njega bilo je neophodno imati specijalnu opremu, u koju moraju biti uključene gasmaske i alati za probijanje čeličnih i betonskih prepreka. A da su one vrlo čvrste znao je i sam pukovnik Grift, koji je to sklonište imao prilike da vidi iznutra, kada ga je Lun bio uhvatio i odveo tamo. Grift nije mogao da oceni gde se sklonište nalazi, ali je znao da je ono ujedno i neka vrsta najmodernije tvrđavice.

Poslednji je zadatak primio Bazil Torington. Trebalo je da otkrije da li se neka od zavedenih žena i dalje sastaje sa Lunom. U tom slučaju bilo je moguće postaviti zasedu i uhvatiti ga.

– Stvorili smo osnovne konture plana. Sada ih treba razraditi – zaključio inspektor Nelson.

Zatim pozvoni da donesu čaj, jer je trebalo još nekoliko sati naporno raditi.

Pred uvučenim vratima pored Lejk kasina stajao je Džef Asbi. Brisao je znoj, iako je bilo jutro, jer je morao da nosi kožnu vetrovku, da bi prikrrio veliki revolver pod pazuhom i drugi zadenut za pojas sa strane. On pritisnu zvono i pričekao. Znao je da ga sada kroz stakleno oko za posmatranje s čuđenjem gledaju ljudi Dizija Ditefa, poznatog i pod nadimkom Gliter⁴

⁴ Bljesak – gliter, engleski

Zaista, pred optičkim okom smenjivala su se dva Gliterova čoveka, ne verujući svojim očima.

– To je, na časnu reč, sam Asbi – šapnu jedan, i nehotično vadeći revolver.

– Ne otvaraj. On će odmah osuti paljbu iz oba revolvera. Došao je da likvidira gazdu. Ali kako se usudio da dode pravo ovamo? – šaputao je drugi.

Asbi opet pozvoni, a zatim počeo da lupa pesnicom po vratima.

– Da ga ubijem kroz otvor? – pitao se šapatom prvi Gliterov revolveraš.

Pri tome je gledao u prikrivenu rupicu na ivici vrata, koja je bila podešena za to da se kroz nju može pucati.

Ne smemo to uraditi, dok ne pitamo gazdu. Bolje zovni još dva čoveka i obavesti Glitera – predloži drugi.

Uskoro je glavni telohranitelj Dizija Ditefa probudio svog gazdu, koji je spavao do kasno ujutro. Obavestio ga je o tome da pred vratima stoji Džef Asbi.

– Uzmite mu oružje i uvedite ga u salon! – ljutito naredi Ditef i zabaci dugu kosu, koja mu je padala na ramena.

Bio je to vlasnik Lajk kasina i vrlo čudan zločinac. Nisio je dugu kosu, koja mu je kao ženi padala na ramena. Leva strana lica, koje je nekada bilo lepo, bila je unakažena tako da su mu zubi bili otkriveni sve do kutnjaka.

Još kao mladić bio je član zloglasne Majnardove bande. U jednom sukobu sa Lunom, koji se pretvarao u legendarni obračun sa »peporicom velikih« gangstera, Ditef je dobio strašan udarac. Leva strana lica mu je zderana tako da je zakačen jedan deo obe usne i razneto lice sve do uva. Desetak plastičnih operacija nisu uspele da prikriju strašne ožiljke, jer su stradali i nervi, pa je nastupilo grčenje ostataka mišića.

Ditef je nastavio da »radi« i posle rasturanja Majnardove bande. Njegova specijalnost bile su ucene. Onom ko ne plati, on ili njegovi ljudi, sipali su kiselinu na lice. Unakažene i oslepele žrtve bile su najteža opomena i sve više je bilo onih koji su plaćali kad bi ih Ditef odabrao i ucenio. Kasnije je, bar tako se smatralo, sakupio više od sto ljudi. Njegovi zločini nikada nisu mogli biti dokazani. Kupio je kockarnicu i nekoliko noćnih lokala. Sada je bio bogataš, čiji su izvori prihoda bili mnogobrojni, ali svi nečasni i zločinački.

Dok se spremao da primi zloglasnog Asbija, za koga je znao da je Džipsijev čovek, dole na vratima je obavljana procedura ulaska u jazbinu.

Vrata su se malo odškrinula.

– Šta hoćeš, Asbi? – pitao je jedan od Ditefovih razbojnika.

– Tražim Glitera. Hoću da razgovaramo – smrknuto i gledajući ispod oka odgovori Asbi.

– Onda podigni ruke i polako udi. Držaćemo te na nišanu – opomenu ga revolveraš.

– Budalo! Da sam hteo da napadam, ne bih došao sam i ovako usred dana – odgovori Asbi i podiže ruke.

Dok je ulazio Ditefovi stražari ga okružiše i opipaše mu odelo. Uzeše mu oba revolvera, a zatim ga uperenim cevima otpratiše do salona. Posadiše ga u fotelju pred jednim stočićem. Jedan od Ditefovih ljudi stade iza fotelje i neprimetno pritisnu prikrivenu polugu. Iz naslona se tiho odvojiše dve jake metalne poluge i Asbi se nađe u zamci.

– Sto me niste zamolili da vam pružim ruke, pa da me mirno vezete – smeja se drsko Asbi. – Pa ja nisam tigar, da me se toliko plašite.

Njegove reči ne dobiše nikakav odgovor. Tada ude sam Ditef. Bez reči dode do Asbija, osmotri ga, pode oko fotelje i skide poluge, a

zatim svojim ljudima dade znak da izidu. Dok su oni izlazili osvrćući se, Gliter pruži ruku Asbiju.

— Ako si došao kao prijatelj, onda zubi — reče mirno.

— Kako se uzme... Došao sam da prenesm 'Džipsijevu' poruku, pa smatrajte da nemam zle namere — odvrati Asbi i prihvati ruku.

— O čemu se radi! — upita Gliter sedajući i stavljajući, po navici ruku na unakaženi deo lica.

— Džipsi vas poziva na saradnju. Ima načina da uhvati Luna, kralja ponoći. Taj čudak se umešao u naše poslove i treba ga onemogućiti — objasni Asbi.

— Lukav je... Izabrao je ono što nikada neću odbiti — odgovori Gliter i na unakaženom licu mu se ukaza nekakav grč, koji je trebalo da bude osmeh.

— Dakle, mogu li ga pozvati da se sastanete? — upita Asbi.

— Kako Džipsi misli da se pripremi taj susret? Ja ne bih otišao tamo gde mogu biti u neprilici — odgovori Gliter.

— Ako prihvatate saradnju, Džipsi će sam doći ovamo. Istina, on se obezbeđuje tako što će naši ljudi posetiti Arčer strit i osvetiče se, ako ga napadnete. Ja ću pre toga otići, da budem bar neka pretnja u slučaju da hoćete da iskoristite trenutak — objasni Asbi.

Dizi Ditef je nekoliko trenutaka razmišljao, a zatim zaključio:

— Prihvatam! Obećavam da neću prekršiti reč. Džipsi može mirno da dođe na razgovor. I zahvaljujem mu što on dolazi ovamo, jer je stariji i jači.

— Onda ću mu telefonirati odavde — odgovori Asbi i pode prema stolu, na kom je bio telefon.

Rukom zakloni brojčanik da se ne vidi koji broj je okrenuo. Dobi vezu i javi se samo rečima:

— Ovde Asbi! Sve je u redu.

Spusti slušalicu i stade očekujući. Ditef pozva svog telohranitelja i naredi mu da se Asbiju vrati oružje i da se prijateljski propusti napolje.

Desetak minuta kasnije u isti salon je ulazio Leonard Meskel Džipsi. Smešeći se rukovao se sa Gliterom.

— Je li istina da se udružujemo protiv Luna? — upita nestrpljivo Gliter.

— Moram sve da objasnim. Istina je da ćemo raditi zajedno. U znak prijateljstva doneo sam mali poklon — odgovori Džipsi i izvadi veliki svežanj novčanica.

Stavi ga pred Glitera i sačeka da ovaj pogleda i oceni koliko tu ima novca.

— Pa to je najmanje sto hiljada — reče Gliter. — Zašto mi daješ taj novac?

— U znak pažnje, i da bih stekao malo tvog poverenja. A sada ću ti ispričati sve što se dogodilo — odgovori Džipsi i njegove čupave obrve se pokrenuše.

Poče da govori o prvom susretu sa lažnim Lunom. Nije krio nijedan detalj. Zatim objasni kako je došlo do ostalih poduhvata lažnog Luna i kako je izvršena pljačka banke.

— Dakle, to veliko delo je tvoje?! — preneraženo i sa divljenjem upade Gliter.

— Zajedno ćemo obaviti još veće »poslove« — osmehnu se Džipsi i nastavi da priča.

Jedino nije spomenuo najnoviji zločin: likvidiranje grupe svojih ljudi, koji su učestvovali u napadu na banku. Isto tako nije rekao ni ime lažnog Luna.

— Ipak bih želeo da znam ko se krije pod imenom lažnog Donalda Sikerta — primeti Gliter.

— Dao sam rec da ga nikada neću otkriti. Moram je održati. Kako bi ti imao poverenja u moja obećanja, ako bih pogazio jedno dato pre nekoliko dana — lukavo se osmehnu Džipsi.

Zatim počeo da izlaže plan o tome kako treba uhvatiti Luna, oteti mu sve pronalaskе, skrovište i laboratorije, uprljati mu ime do krajnjih granica, i konačno ga ubiti.

– To će biti velika osveta! – uzviknu Gliter i grč mu opet iskrivi lice, a otkriveni zubi jezivo bljesnuše.

Još jedan veliki zločinački plan bio je stvoren. Trebalo ga je dopuniti detaljima i početi ga ostvarivati.

Sakupljeni u stanu Artura Markinča, odani Lunovi prijatelji su se veselili zbog dolaska Džejn Vittington. Ljupka i mirna Meri Markinč oduševljeno je spremala piće i zakusku gostima.

– Donald će biti srećan što si se vratila! – reče oduševljeno Markinč.

– Ne znam... Morala sam da dođem. Već sam ti pričala šta se sve dogodilo između nas. Oboje smo pogrešili verujući da ćemo naći mir i bezbednost, ako se rastanemo. Ali pokazalo se da to nije tačno. Ipak, ja ne znam šta on oseća. Ne mogu otići tamo – pričala je Džejn.

– Zar da ga sada ostavimo samog!? To je nemoguće. Moramo mu pomoći. Zašto se samo ne javi nikom od nas? – reče Teri Majborn.

Džejn je već znala da je ova lepa devojka postala bliska Lunu, ali nije slutila koliku ljubav krije u svom srcu za usamljenog Donalda Sikerta.

– On će se javiti, ako je živ – upade Čarli Pipčin.

– Ali on se ne javlja – zabrinuto reče gojazna Brenda Lendon i debeli podbradak joj zadrhta.

– Ne razvlačimo priče – upade Londživel.

On je zamišljeno trljao svoju zapuštenu bradu. Njegov izgled je upadljivo odudarao od izgleda ostalih gostiju. Razbarušena kosa, debeli štap na koji se oslanjao i grubo, iznošeno i ponegde pocepano odelo ipak nisu bili smetnja da ga svi prisutni cene i s poštovanjem slušaju.

– Ti, drago dete – obrati se on Džejn, – moraš pomoći. Potraži tog divnog čoveka i javi nam kakva pomoć mu je potrebna. A ako ga ne

nadeš, počecemo da ostvarujemo svoj plan. Sve je spremno. Smrdeće svi zločinci Londona!

Džejn se kolebala nekoliko trenutaka. Teri ju je posmatrala ispod oka, ali vrlo pažljivo. Znala je za veliku ljubav Luna i Džejn i sada je bila spremna da svoju nesebično skriva i uguši, da bi čovek koga voli bio srećan. Divila se lepoti i šarmu svoje suparnice i čudila se samoj sebi zašto ne oseća nikakvu zavist, a još manje mržnju. Džejn joj je čak postala, odmah, simpatična i na neki način draga. Zato sada odlučno reče:

– Ne verujem da biste mogli odbiti molbu da potražite Donalda. Vi ćete to učiniti. On vas još uvek voli svim svojim bićem.

Džejn je zahvalno pogleda. Ne reče ništa, jer bi joj glas zadrhtaio i suze potekle. Samo klimnu glavom. Svi su je radosno gledali.

Ona ispi čašu koktela i odlučno ustade.

– Do viđenja – reče tiho i izide.

Markinč je otprati kroz hodnik, da joj objasni kako će se javiti telefonom, ugovorenim rečenicama, koje su zvučale kao običan razgovor besposlenih. Opomenu je da dobro proveriti da je neko ne prati. Ona objasni da će nekoliko puta promeniti taksi, ići kroz robne kuće i skrivene prolaze, dok ne bude sigurna da je niko ne prati.

Izašla je na ulicu stavivši šešir širokog oboda za zaštitu od sunca. I taj šešir je bio jedan od nužnih trikova. U nekoj radnji će ga neprijetno ostaviti i uzeti drugi. U torbi je imala i drugu laku haljinu, koju će presvući u toaletu i time otežati praćenje, ako joj je neko na tragu.

VI

Dok je na jednoj strani Meskelova banda sa lažnim Lunom pljačkala banku, Donald Sikert, je maskiran u sedokosog starog džentlmena sa polutamnim naočarima, išao prema Temzi. Razmišljao je o

svemu što se događa, ali nije našao ništa od čega bi počeo. Vest o pljački banke zatekla ga je u malom kafeu, gde je bio skupio grupu novina i čitao mnogobrojne laži o sebi. Njegovu pažnju beše privukla optužba da se on služi nekim opojnim sredstvom, koje je zloupotrebjavao Leonard Pajk u Herselu.

— Lun opljačkao banku! Najveća krađa godine! Ubijen policajac! Ubijen detektiv banke! — vikao je prodavac novina.

Donals Sikert kupi novine, koje su imale samo dva lista ispunjena na brzinu skupljenim podacima i fotografijama. On brzo pročita ovo vanredno izdanje, a zatim kao skamenjen ostade da razmišlja. Događaji se svaljuju kao lavina, a on nema mogućnosti da nešto učini. Zbog nečega mu se stalno po mislima vrzla priča o „horselskom patentu“. Zbog nečega ga je ta kleveta više brinula nego optužbe da ubija i pljačka. Ukrasti novac je veliki zločin, ubiti čoveka je još veći, ali oteti ljubav ženama koje vole svoje muževe ili drage ljude, to je podlost, prijava stvar manijaka, i nešto monstruozno. To je povreda našeg lepog, čistog dragocenog.

Treba videti šta se to događalo u Herselu, zaključio on i pođe prema velikoj biblioteci kod Sent Džems parka. Mlada službenica mu uslužno uze kartončić sa zahtevom da pregleda zbirke novina iz godine kada je zavodnik iz Horsela bio senzacija godine. Žurila je da pomogne sedokosom gospodinu, čiji osmeh ju je prosto ozario u polutami stare dvorane.

Uskoro se vratila gurajući stočić na točkićima, pretrpan uvezanim kompletima celih godišta nekoliko listova. Sikert ih preseli na sto začitavanje i sede da u tišini čita.

Na listiću papira beležio je imena. Nekoliko puta je naišao na ime inspektora Bazila Toringtona, koji je uspešno završio istragu, ali nigde nije našao neko ime drugog

čoveka. Nadao se da će saznati ko sve zna sastav sredstva kojim se služio Pajk. Međutim, policija kao da je namerno skrivala takve podatke. Lun je bilo potrebno da oceni ne krije li se njegov dvojnik među nekadašnjim akterima horselske afere.

Moram pokušati nešto da doznam od samog Toringtona, zaključio Lun pošto je saznao on što se moglo saznati iz tadašnje štampe.

Napusti biblioteku i uđe u jednu telefonsku govornicu da prelista imenik. Imao je sreću u tome što nije morao da se koleba koji broj da nazove. Bila su svega četiri Bazila Toringtona. Jedan je bio fotograf, drugi lekar, a treći graver. Lun okrenu broj četvrtog. Javi se ženski glas.

— Da li je to stan inspektora Toringtona? — upita Lun.

— Bivšeg inspektora Toringtona — odgovori žena.

— Jeste li vi njegova supruga? — upita Lun.

— Zašto ga tražite? — izbeže žena odgovor.

— Radi se o jednom privatnom poslu, koji je veoma važan — odgovori Lun.

— Naći ćete ga posle dvanaest časova u njegovoj agenciji na Smit Skveru. To je kod Viktorija Tauer parka — odgovori žena. — Da li ćete ga posetiti?

— Hoću. Važno je da razgovaram sa njim. Veoma sam vam zahvalan na obaveštenju, gospodo — završi Lun.

✱

Bazil Torington je sledećeg dana bio u Skotland jardu do posle jedanaest sati, a zatim je krenuo do svog malog biroa. Trudio se da skoro svaki dan, kad je bio u Londonu, navrati do biroa na Smit Skveru. Sada je trebalo da istakne tablicu „privremeno zatvoreno“ i da tamo sačeka Sandru Higing. Bila je to devojka koju je voleo i sa kojom nije nikada bilo dosadno.

Tek što je u dvanaest sati stigao u biro, zazvoni telefon. Javljala se Sandra.

– Halo, dragi! – uskliknu ona glasom punim radosti. – jesi li se morio danas? Da li da dođem odmah?

– Čekam te ovde. Kad ćeš stići?

– odvrati Torington.

– Za pola sata. Ali mislim da ćeš biti zauzet, jer tada će kod tebe već biti neki gospodin, koji te je tražio. Zbog toga sam te i zvala – objasni Sandra.

– Rekla si da ću biti ovde?

– Svakako. Znala sam da ću ti javiti, pa možeš zatvoriti vrata, ako ne želiš da ga primiš. Ja ću ući kroz dvorišna vrata. – Odlična si, bebiče!

– Volim te, dečko! – odvrati ona i prekide vezu.

Torington pride drvetom obloženom zidu manje prostorije biroa i ukloni skrivenu rezu, jer tuda je vodio mali tajni ulaz sa dvorišnog stepeništa. Pomeri fotelje i sa širokog ležaja ukloni jednu od Sandri-
nih prozirnih košulja za spavanje. Oni su ponekad dolazili ovamo da provedu ostatak večeri, pa su u ovom sobičku imali i ono najnužnije.

Tek što je bio završio spremanje, začu se zvono na ulazu zgrade. Torington pritisnu dugme govornog uređaja i upita:

– Koga tražite?

– Gospodina Toringtona. Mogu li ući? – čuo se odgovor.

– Izvolite na prvi sprat, prav vrata s leve strane – objasni Torington i požuri se do vrata.

Kroz optičko oko mogao je da vidi gosta pre nego mu otvori vrata agencije. Ugleda belokosog starog džentlmena sa polutamnim naočarima, koji se peo zastrtim stepeništem. Nije ga poznavao i zato oprezno opipa revolver u levom sakoa i držeći ruku na njim.

– Ja sam profesor Dik Kalen – predstavi se Lun. – Molim vas da

me saslušate zbog jedne lične stvari.

– Ja sam Bazil Torington. Izvolite unutra. Imam dovoljno vremena da vam budem na usluzi, ako mogu, gospodine profesore ljubazno odgovori bivši inspektor i propusti goste.

Automatska brava šklocnu i njih dvojica udoše u biro. Gost se osvrnu oko sebe, ali mu Torington pokaza vrata pred njima i reče:

– Ugodnije je unutra, a tamo držim i piće.

Udoše u prijatnu i hladovitu sobicu. Lun sede u ponudenu fotelju i prihvati da popije čašu hladenog piva.

– Šta vas je dovelo k meni po ovoj vrućini? – upita Torington.

Lun ne odgovori odmah, jer je sada s prikrivenim iznenađenjem gledao visokog i lepog Toringtona, čije plave oči su odudarale od tamne i uredno začešljane kose. U sobicu je prodiralo dovoljno svetla kroz razmaknute zavese, pa se bolje videlo. Lun kao da je gledao sebe u ogledalu. Čovek pred njim je neobično ličio na Donalda Sikerta kad je bio bez maske i naočara.

– Vi ste se bavili istragom u Horselu. Mene zanima taj slučaj – objasni on mirno.

– To je bio službeni posao i o njemu ne mogu da kažem ništa više od onoga što su tada prošle sve novine. A zašto vas baš taj slučaj interesuje? – upita Torington.

– Ja sam hemičar i pišem naučni rad o upotrebi droga. Nisam siguran o kakvoj drogi se radilo u Horselu, a vi to znate. Samo taj podatak mi nedostaje – odgovori Lun.

– To ne mogu da vam saopstim, jer je tajna. Možete tražiti odobrenje od Skotland jarda. Tamo postoje dokumenti – odgovori Torington i nehotično počeo sumnjivavo da gleda gosta.

Lun je nekakvim instinktom osećao opasnost, ali još u njegovim mislima nije bila sazrela sumnja.

– Ja znam sve te droge. Čak bih mogao napraviti mnogo efikasnije. Naredaću vam nekoliko i molim vas samo da mi kažete da li je jedna od tih – reče mirno, a zatim nabroja više formula i sastava koji mogu da deluju kao sredstvo upotrebljeno u Horselu.

On zna više od mnogih hemičara, pomisli Torington.

Bivši inspektor je bio oprezan i vrlo brz u zaključcima. A kad je vec nikla sumnja, nije bilo daleko do istine. Stas gosta je odgovarao. Ako se skinu naočari, sada kosa zamišli kao tamnosmeđa, a lice bez možda veštački načinjenih bora, mogao se sagledati pravi lik profesora Kalena.

To je on, zaključio Torington i glasno reče:

– Vidim da poznajete tajne ovog dela hemije, pa ću vam pokazati svoje beleške o tom slučaju.

Posle tih reči ustade i uputi se ka ugrađenom ormanu. Kada se nađe iza gosta, naglo izvuče revolver i cev pritisnu na Lunovu leđa.

– Ruke uvis i ne pokrećite se! – uzviknu preteći.

– Šta vam je, čoveče? – mirno upita Lun.

U tom momentu otvori se skriveni ulaz i na njemu se pojavi rido-kosa Sandra Higing.

– Već ste se sukobili – dobaci ona i pode pored zida.

I sama izvadi iz torbice mali revolver, pa ga uperi u Luna, videći da ga Torington drži na nišanu.

– Ja pucam isto tako brzo i dobro kao Bazil – reče Sandra smeškajući se i oslonivši se na naslon prazne fotelje pred Lunom.

– Pucaj bez razmišljanja, ako se pokrene – upozori je Torington i oprezno se udalji do ormara.

Ne skidajući pogled sa gosta, on u jednoj fioci napipa lisice i one zveknuše u njegovim rukama. Pride sa strane i stavi ih na Lunove ruke. Lun je već pokušavao da hipnotiše Sandru Higing.

– Vi nemate razloga da me držite na nišanu. Ja vam ničim ne pretim... Vi nemate razloga... – govorio je mirno.

Ali polutamne naočari smetale su njegovom pogledu, a sada mu namaknute lisice otežale položaj.

– Ne govorite. Poznati su nam hipnotizerski trikovi Donalda Sirkerta! – konačno otkri karte Bazil Torington.

– Vi ste u zabludi – reče mirno Lun.

Bivši inspektor dograbi jedan ručnik i njime poveza Lunove oči, a zatim opomenu Sandru:

– Budi oprezna! Moram još čvršće da ga vežem!

Zatim pronade dugi gajtan stojeće lampe i otrže ga, pa njime veza Lunove noge i pričvrsti ih za noge fotelje.

– Optužujete mene da sam Lun, a vi ste onaj što napada banke i pljačka kuće. Zar ova lepotica trpi i to da hornselskom drogom zavodiš nezaštićene žene u njihovim stanovima? Kakav podlac! – reče sada jetko Lun.

– Meni sve to ne smeta, lepi čiča! – odgovori Sandra.

Zatim pride vezanom Lunu i sede mu na kolena. Rukama opipa njegovu kožu na vratu i licu.

– Pa to nije nikakav starac, dragi! – uskliknu ona razdragano.

– Imamo više sreće nego što smo se nadali. Skotland iard zajedno sa Intelidžens servisom stvorio je grupu da ga uhvatimo. Neće uspeti – smeja se Torington, radosno.

– Znači, nećeš ga predati njima? – začudi se Sandra.

– Nikome ga necu predati. Porazgovaraćemo sa njim, a onda je kraj pravog Luna. Odavde će izići samo njegov leš – objasni Torington.

– Šteta. A tako je lep čovek. Kao ti, dragi. On je i zanimljiv – brbljala je Sandra sklapajući ruke oko Lunovog vrata i još uvek mu sedeći na kolenima.

To bi bilo čudno za one koji nisu znali kakvi su odnosi između nje i izopačenog Bazila Toringtona. Bivši inspektor je kao mladić bio predstavnik Intelidžens servisa u tek oslobođenoj Francuskoj krajem četrdeset četvrte i početkom četrdeset pete godine. Tamo je imao prilike da učestvuje u slavljima pobjednika. Raspolagao je i vojnim novcem za naročite zadatke. Posle demobilizacije postao je inspektor Skotland jarda. Govorio je odlično nekoliko jezika, ali mu je pasija bila hemija. Bio je sportista i odličan strelac. Već kao inspektor završio je specijalnu policijsku školu i postao njen as. Proricali su mu uspehe u policijskoj službi, ali on ih više nije hteo. Iskoristio je nekoliko prilika da izvrši krupne krađe, koje nikada nisu otkrivene. A ovih dana je upao u vrtlog događaja. Još pre četiri godine, u jednoj istrazi, sreo je Sandru Higing. Ona je bila osumnjičena za veze sa gangsterima, ali se izvukla kao hrabra, nezavisna i malo preterano ekstravagantna devojka. Njeni postupci su iznenadivali. Moglo se desiti da se pred čitavim društvom pojavi sasvim gola i prošetala kroz sobu. Samo bi dobacila.

— Najbolje se osećam bez odeće!

Bila je lepa i za svojih dvadeset osam godina imala je mnogo avantura. Odlično je govorila francuski i španski. Umela je da uživa, a znala je i tajnu izopačenih veza. Svoje prijateljice je namerno namećala Bazilu, da se zabavlja. On je uvek uvideo da je ona vatrenija i inteligentnija. Nekoliko puta mu je ukazala na lepotice koje su same u stanu. U svojoj izopačenosti volela je da sluša Bazilove priče o podlostima. I ona je njemu pričala o muškarcima sa kojima bi odlazila po nekoliko noći. zajedno su zaključivali da je život lep, ali da im je posle svake avanture ipak najlepše kad su jedno s drugim.

Sve to je teško objasniti, ali činjenica je bila da se oni vole nekak-

vom čudnom ljubavlju, koja je jačala svakim neverstvom. U svemu ostalom bili su privrženi jedno drugom do krajnosti. Bazil je za Sandrina zadovoljstva mogao dati poslednju funtu iz džepa i odreći se čak i najpotrebnijeg u životu. A ona je bila spremna da se prodaje samo da bi on imao novaca.

Pomagala mu je u kradama, a onako lepa imala je pristup i u krugove bogataša. Ona je one noći bila u kući Barimorovih. Nju je Torington namestio da bolje leži.

Sada je bivši inspektor, jedan od najvećih lupeža Londona, imao u rukama čoveka od koga se plašio. Sama činjenica da je Lun već stigao do njega u svojoj istrazi da pronade onoga ko upotrebljava njegovo ime, pokazivala je kakva opasnost pretila sa te strane.

Torington je odlučio: ubiti Donaldu Sikerta još danas. Poslaće Sandru, da ne gleda zločin, jer on, u stvari, još nije nikog ubio. Prvi veliki čas u školi zločina dobio je prošle noći u prisustvu Leonarda Meskela. Sada je morao sam da deluje, jer nije želeo da rizikuje i da Luna preda gangsterima, pa da se taj opasni čovek nekako oslobodi.

Razmišljao je kako da ubije Luna. Sandra ustade i leže na široki kauč. Maštala je o nečemu pušeci. Tada zazvoni zvono na ulazu. Torington se javi i začu glas Leonarda Meskela. Džipsi je dolazio u najnezgodniji čas. Torington požuri ka tajnom izlazu i brzo otvori vrata u nameri da u hodniku privremeno prikrije Luna i Sandru. Ona je mogla zaključati dvorišna vrata i sačekati tamo. Ali kad je odškrinuo drvenu ploču, stade zapanjen. Tamo je stajao nemilosrdni Džef Asbi.

— Ne uznemiravajte se, samo obezbeđujem gazdu — reče Asbi i proviri u sobicu.

Ugleda vezanog gosta i zato brzo ude da ga osmotri.

— Ko je ovaj? — upita Asbi.

Torington ništa ne odgovori, nego ode da otvori Džipsiju. Grozničavo je razmišljao šta da uradi.

— Obavešten sam da imate gosta, pa smo se zabrinuli i došli da vidimo niste li u nevolji — reče Džipsi.

— Dakle, vi me uhodite?! — začudi se Torington, lažni Lun.

— Čuvamo vrlo savesno! To je prava reč — odgovori Džipsi i sede na ležaj pored Sandre.

Ona ga je izazivački gledala ne prikrivajući sasvim razgolićene butine, jer kratka suknja nije mogla ništa da pokrije.

Dakle, ko je starkelja? — upita Džipsi.

Torington je ćutao neko vreme, a zatim reče:

— To je sasvim privatan obračun. Možete li mi dopustiti da sam rešim stvar?

— Vrlo rado. Može ti Džef pomoći da ga odmah... — odgovori Džipsi i učini rukom pokret koji je značio da se neko saseće.

— Ne treba mi pomoć. Molim vas sada da odete sa Sandrom i mene ostavite sa mojim prijateljem — odgovori ohrabren Torington.

Tada upade Lun:

— Ova kukavica hoće brzo da me ubije, jer se plaši da će mi platiti. Ali ima još ljudi koji će osvetiti smrt Donalda Sikerta.

— Šta?! — viknu Džipsi i skoči sa kauča.

Brzo skide povez sa Lunovih očiju i zagleda mu se u lice. Tražio je znake koji će potvrditi reči koje je vezani izgovorio. Mali ožiljak na obrvi bio je prikriven i samo kao kaljeni čelik plave oči, sada bez naočara koje su im prikrivale i menjale boju, bile su znak mogućnosti da on govori istinu.

— Lun nije tako star — primeti Meskel.

— Ljudi mogu izgledati stari i kad to nisu — nasmeja se Lun.

— Hm... Ima u tome nečeg... Da vidimo — progunda Džipsi i nakvasi alkoholom maramicu.

Protrlja deo Lunovog lica i primeti ostatke boje na maramici. Nekoliko lažnih bora nestade i ukaza se mlada, sveža koža. Meskel osmotri Lunove ruke, na kojima je bilo staračkih pega. Takođe ih snažno protrlja vlažnom maramicom. Pege su nestajale.

— Dakle, istina je! — uskliknu.

— Istina, priznajem — reče Torington. — Ali to je najopasniji protivnik. Odmah mora da umre. Ne treba mu dati šansu da nam pobegne.

— Grešite, novi kralju ponoći. Držaćemo ga čvrsto. Meni nikada nije pobegao zarobljeni neprijatelj — odvrati Meskel.

U tom momentu Sandra beše ustala. Ona se približavala Lunu i naglo vadeći mali revolver. Pucala je deo sekunde kasno, jer se oprezni Asbi već beše bacio na njenu ruku. Prvi kuršum iz malog revolvera samo okrznu Lunov potiljak. Krv poče da kaplje niz belu kosu i tamni vrat.

— Devojka je suviše žustra — reče Džipsi podižući revolver koji ona beše ispustila.

Asbi odvuče devojku u ugao sobe i grubo je udari pesnicom po licu. Krv joj pode na usta i nos, a usne joj napukoše i odmah natekoše. Ona se zanesse i ciknu. Asbi je udari po oku i ona pade ječeći. Dok se ona previjala na podu, on sede nazad u fotelju.

— Kada je tu Džipsi i kada sam tu ja, onda svi miruju i slušaju — objasni on preteći.

Ispod oka je gledao Toringtona. Lun je s interesovanjem posmatrao scenu. Skrenu pogled s unakaženog Sandrinog lica. Ona se odvuče u kupatilo. — Nije trebalo to da učinite — reče Torington.

— Poučite je da bude poslušna i da ne pravi gluposti, inače ćemo je baciti u Temzu s blokom betona o vratu — reče hladno Džipsi, naljučen ispadom devojke.

Svi su ćutali neko vreme.

– Verujete li da će ona svoje-
glava bebica biti mirna i da nas
neće izdati? – upita Asbi
smrknuto.

– Ja garantujem za nju – odgo-
vori Torington.

U tom momentu Sandra ude. Bilo
ju je strašno pogledati. Natečeno
oko je već pomodrelo podliveno
krvlju, a sa raspuknutih i nabubre-
lih usana kapala je krv, koju je ona
upijala maramicom.

– Prvi put u mom životu me je
neko udario – reče ona pretećim
glasom.

Asbi ustade i krenu k njoj. Ona
ga prestrašeno pogleda i poče da se
povlači sve dok joj se leđa ne suda-
riše sa zidom. Asbi se osloni ru-
kama na zid tako da ona ostade
među njima.

– Devojko – poče on pretećim
glasom. – Postaje još dve kazne
koje ćeš dobiti, ako savršeno ne slu-
šaš. Jednu si dobila, ali to će proći.
Druga je dobar mlaz kiseline po
licu. Bićeš nakaza i to neće proći.
Treća kazna je smrt. Nikada više ne
protivreći, jer si sada u našoj
službi, kao i tvoj momak.

– To je tačno – potvrdi Džipsi
videći da Sandra očekuje pomoć od
Toringtona, ili nekog drugog.

– Šta se ovo događa, Bazile? –
upita Sandra.

– Čula si... Oni se ne šale. Ja to
znam vrlo dobro – odgovori on
skrhan svim ovim što se dogodilo.

Džipsi se osmehnu i ustade. Ode
da proveriti da li su vrata zaklju-
čana. Izvuče ključ i stavi ga u džep,
a zatim naredi da Torington i
Sandra izidu u drugu prostoriju.
Reče Asbiju da pazi na njih, a on
ostade sa Lunom.

Kada je sve bilo urađeno i kad
Asbi zatvori vrata za sobom, Džipsi
se obrati Lunu:

– Dakle, neočekivano brzo smo
se sastali.

– Zar je trebalo da se sretnemo?
– upita mirno Donald Sikert.

– Planovi su vrlo zanimljivi. Vi
imate važnu ulogu u njima. Zato

smo spremali čitavu operaciju da
vas nademo, a vi ste naleteli pravo
u ruke ovom svom dvojniku.

– Ali ne razumem čemu služi ta
poplava zločina u moje ime – reče
Lun.

– Nekad je postojao plan da se
od vas stvori idealni zločinac. Vi ste
taj veliki plan uništili. Sada nam se
pružila mogućnost da ga ostvarimo
baš sa vama i vama uprkos – sme-
šeći se objasni Džipsi.

Zatim ispriča, kratko, šta se dogo-
dilo. Sada će lako uveriti svakoga
da zločine vrši sam Lun, jer ga više
neće videti ni najbliži prijatelji.

– Znači, ipak ćete me ubiti? –
smešeći se upita Lun.

U stvari mu nije bilo do smeha.
Uvidao je da su oko njega opasni
ljudi, a da je greškom upao u nji-
hove ruke. Na prvom koraku bio je
neoprezan. Da li će se to uopšte
moći popraviti?

– Živećete, dragi moj! Živećete i
bićete gangster. Udesićemo da ubi-
jete jednog policajca i napravite
nekoliko zločina. A tada vam ostaje
samo jedan put: sa nama! – ob-
jasni Džipsi.

Još dugo su razgovarali. Lun po-
kuša da isproba hipnozu nad ovim
čovekom oštrog pogleda i prodor-
nih očiju. Džipsi primeti to i glasno
se nasmeja.

– Isprobano je da nikakav hipno-
tizer nema snage nadamnom. Evo,
slobodno pokušajte – reče veselo i
sede pred Luna.

Gledali su se oči u oči. Lun je tiho
govorio. Iako su bile vezane lisi-
cama, mogao je da pomera ruke.
Džipsi ga je slušao i pokoravao sa
svim Lunovim zahtevima. Sklopio
je oči i nepomično sedeo.

Kad je trebalo već da bude u naj-
dubljoj hipnozi, on ustade i reče:

– Kao što vidite, ne ide. Postoje
ljudi koje niko ne može hipnotisati.
Ja sam jedan od njih.

Prvi put se desilo da Lun sus-
retne čoveka sasvim neosetljivog
na hipnozu. Dakle, trebalo je upotre-
biti neko drugo sredstvo. Lunu bi

bilo lako da javi Makfersonu šta se dogada, da je njegov drug bio u Londonu. U dugmadima na košulji bili su minijturni uređaji za emitovanje na daljinu do tri milje. Trebalo ih je samo uključiti pritiskom ruke i uključeni prijemnik u Lunovom stanu bi glasno preneo svaku reč kazanu ovde.

Ali tamo nije bilo nikog i on nije ni pokušavao da to učini. Nije ni slutio da je Džejn u Londonu. Trenutno, ne videći način kako bi se oslobodio, on je čekao.

Džipsi je znao mnogo o Lunu i sada pozva Teringtona.

— Treba ga uspavati, ali mi životom odgovaraš za njegovo, potpuno zdravlje. Skinućemo mu odelo i preobuci ga sasvim u neke vaše. Sasvim će mu odgovarati — naredi pružajući se na ležaj.

Bivši inspektor Skotland jarda sada je izvršavao zahteve gangstera bez pogovora. On donese dve gasmaske i jednu pruži Džipsiju, a drugu stavi sebi na nos i usta. Zatim prinese malu gasnu ampulu i pred Lunovim licem ispusti sredstvo za brzo uspavlivanje. Uzalud je Lun neko vreme zadržavao disanje. Konačno morade da popusti i dva minuta kasnije bio je bez svesti i nepomičan. Torington mu skide veze i lisice.

Kad mu oduzeše svaki deo odeće i obuće, navukoše mu veš, odelo i obuću iz Toringtonovog ormara. Opet ga vezaše i sačekaše da se osvesti.

Za to vreme Džipsi je telefonirao da njegovi ljudi donesu novi frižider u agenciju na Smit Skveru. To je značilo da dođu sa zatvorenim kamionom i naročitim sandukom, koji je ličio na veliki frižider, a služio da se u njemu može preneti leš, ili vezani čovek.

Napolju su se palila svetla kad su gangsteri vezali Lunu usta i oči i smestili ga u sanduk. Osećao je kako ga nose i stavljaju u kamion.

Čuo je rad motora, a zatim glasove oko sebe.

— Krećite! — reče Džipsi.

Kamion se zatrese i krenu. Neko vreme Lun je pogadao kojim ulicama idu, ali uskoro zaključio da namerno krivudaju i odustade od tog napora.

Kad su sanduk opet skinuli sa kamiona i nekud ga odneli, Lun zaključio da su van grada. Bilo je vreme da se oglasi Big Ben, zvono u centru grada, koje otkucava sate. Ali ovde se ono nije čulo. Kada otvoriše sanduk, Lun se nade u vrlo prostranoj dvorani sa visoko postavljenim prozorčićima, na kojima su bile rešetke od čeličnih šipki debelih po cela dva inča. Na vratima su bile metalne ploče, a iza vrata opet čelične rešetke od još debljih zavarenih šipki.

Bio je odvezan, pa pode da osmotri dvoranu. Pomače jednu zavesu, iako su ga Asbi i Džipsi držali na nišanu svojih revolvera. Ugleda ulaz u kupatilo, a na desnoj strani spremište sa posteljinom.

— Ovde ćete provoditi vreme dok ne budete pristali na saradnju. Imate sve što vam treba — reče Džipsi.

— Zašto ste me smestili u ovoliku dvoranu? — upita Lun.

— Ovde možete uneti uređaje da napravite nešto što nam morate stvoriti. Ali o tome ćemo kasnije. Tamo imate knjiga, a na stolu je kućni telefon. Možete tražiti da ja dodem. Ključeve ovih prostoriya čuvaću samo ja — objasni Džipsi.

Zatim se on i Asbi povukoše. Zatvoriše metalna vrata, a zatim se začu navlačenje velikih rešetki na spoljnoj strani vrata.

Sala pretvorena u zatvor za Luna bila je slabo osvetljena. Lun ode do ležaja, svuče se i leže. Odmor mu je bio potreban.

Znao je sada planove gangstera i bio je siguran da mu ne pretili neposredna opasnost. Nadao se da će se ukazati neka šansa i verovao je u

to da će se spasti. Zato je namerno tragao za nečim lepim, o čemu će misliti. Nehotično mu se ukaza lik Džejn Vittington. Sa mnogo napora i volje uspeo je da se odbrani od tuge.

VII

Ulazeći u tajno Lunovo sklonište, Džejn je bila dirnuta samom činjenicom da ništa nije bilo promenjeno. Ostala je ista brava, i šifra otvaranja prvih vrata. Dalje napredovanje do garaže i kroz podzemni hodnik išlo je kao uvek, jer Lun ništa nije menjao od trenutka rastanka sa voljenom devojkom. Možda je i podsvesno gajio nadu da će ona jednom stići ovde, i ući da ga obraduje.

Nehotično su joj navirale suze, ali nije htela da pritisne pozivno dugme u pretsooblju. Želela je da iznenadi Luna, da vidi šta on to radi sada, kad ga svi napadaju i kad je sasvim usamljen. Ali želja da ga što pre vidi naterala je da ulazi u prostorije trčeći i zovući ga. Niko nije odgovarao. Zloslutna tišina je uplašila.

— Donalde, dragi! Donalde... — zvala je sve glasnije.

Opet se samo njen glas razlegao pod svodovima prilaza laboratoriji. Niko se nije odazivao. Ona sakupi snagu da se primiri i da trezveno postupa. Završi obilazak svih prostorija i konačno zastade u Lunovoj biblioteci. Pregleda da li ima kakvih poruka za Samjuela, jer one su obično ostajale na pisaćem stolu u uredajima sa radio prijemnicima i magnetofonom. Nije znala da se Makferson nalazi daleko na okeanu. Zato obide i njegovu sobu. Po mnogim znacima brzo je utvrdila da ni on nije ovde navraćao već dugo vremena.

Džejn tada odluči da čeka. Ode u bazen i okupa se, a zatim se prihvati posla, da sredi poneku sitnicu u sobama. U ostavama nade potrebne konzerve i hranu, pa pripremi krem za sladoled i stavi ga u frižider.

Sati su prolazili, ali Lun se nije vraćao. Noć je provela u iščekivanju. Znala je da će već na ulazu u sklonište primetiti da je ona ušla. Jer, da bi otvorila vrata, morala je upotrebiti samo šifru koja je bila rezervisana za nju. To je ostavljalo znak. Makferson se služio drugom, paralelnom šifrom, koju je takode znao samo on. Lun je dolazeći uvek znao ko se od dva voljena bića, jedina koja znaju gde je sklonište, nalazi unutra u trenutku kad se vraća.

Maštala je o tome kako će on iznenada doći, možda dok ona spava. Nežno će joj staviti ruku na čelo, a zatim je poljubiti. Da li će me poljubiti, mislila je znajući da Lun nije obavešten o tome da ona stvarno nije ni postala žena Mišela de Bošta.

Bližilo se jutro kad je zaspala. Trgla se u rano jutro i pogledala da li se Lun vratio. Nije ga bilo. Zato odluči da učini ono što prije nikada nije učinila. Znala je da Lun pred mikrofonom posebnog magnetofona diktira svoj dnevnik. Čitav ormarić ispunjen snimljenim trakama bio je, u stvari, jedan od najzabudljivijih dnevnika na svetu. Otuda su se mogli čuti svi događaji iz Lunovog života ispričani njegovim rečima i odmerenim muškim glasom.

Ona pokrenu magnetofon i počela sluša još neistrošenu traku, čija duža polovina je sadržavala najvažnije detalje iz njegovog života poslednjih mesec dana. Džejn uzbuđeno uzdrhta kad je čula njegov glas:

„Proteklih devet dana ništa novo se nije desilo. Radio sam na ispitivanju tricijanoaminopropena. Profesor Holger Hajden je otkrio strašnu stvar. Nastavljam da ispitujem protivsredstvo. Podilazi me užasna jeza od pomisli da je droga koja menja svest hiljadama puta jeftinija od sredstava za onemogućavanje njenog delovanja...“

Džejn je znala o otkrićima profesora sa univerziteta u Geteborgu i u njoj uzdrhta savest naučnika. Bio je to trenutak kad je osetila ponos što je Lun postigao bar neki uspeh u traganju za sredstvom za ljudsku odbranu od strašnih mogućnosti, koje daje droga onima koji bi se njome poslužili, da vladaju ljudima.

•Oh, draga Džejn! Nikada nisam smeo pristati da te izgubim!», iznenada se čuo nastavak Lunovog dnevnika. •Usamljen sam i ne bih pristao da živim bez Džejn da ne osećam dug prema ljudskom rodu. Od danas se bacam na posao oko elektro-ultra-vibratora. To je sredstvo da se onemogući to užasno prisluškivanje i mešanje u najintimniji život svakog čoveka...»

Slušala je dalje. Lun je tek pet dana kasnije izdiktirao zaključak:

•Elektro-ultra-vibrator onemogućava prisluškivanja pomoću svih uređaja napajanih bilo kakvom električnom energijom, ali kad on radi, prestaju sve emisije. Dati to sredstvo ljudima značilo bi dati im snagu da zaustave sve radio prijemnike, telefonske linije i radio stanice. Vibrator može postati sredstvo druge vrste, nasilja, a isto tako i oružje. Ipak, radujem se što sam ga otkrio... Džejn, draga moja, kako bi bilo divno da te opet mogu videti, pa da ti sve to pokažem. Okružili bi se zidom tišine i radosno gledali jedno drugom u oči.»

Ove reči joj ponovo naterашe suze na oči. A što je dalje slušala Lunov dnevnik, sve jasnije je videla da ovaj usamljeni čovek pati zbog nje. Sada je plakala suzama radosti.

•Danas sam morao da odem i vidim Teri Majborn. Ta divna devojka nekim čudnim instinktom počinje da shvata da je volim jednom drugom ljubavlju. Ona uspeva da mi bude sestra i iskreni prijatelj. Opet me je naterala da joj pričam o Džejn, jer zna da to volim i da mi njene utehe olakšavaju patnje...»

Traka je već bila blizu kraja snimljenog dela. Džejn je utiša kao da bi neko mogao da joj omete slušanje.

•Te užasne laži mi ne dozvoljavaju da ignorišem postojanje nekakvog bednog lupeža, koji se služi mojim nadimkom. Toliko prljavštine i blata se sada u javnosti baca na mene da moram poći da potražim zločince. Ne znam odakle da počnem, jer nemam nikakav trag. Makferson nije ovde da mi pomogne. Prvi put osećam da krećem sam protiv mnogobrojnih neprijatelja. Neću bilo kojim svojim postupkom da u opasnosti uvučem svoje prijatelje... Možda grešim... zbog toga sam izgubio i Džejn... Ipak, zbog svih meni dragih ljudi moram naći zločince koji zbog nečega žele da me izravnaју sa sobom, ili čak predstave kao najvećeg i najpodliјeg čoveka ovog veka... Odlazim, a ne znam kuda...»

Poslednje rečenice bile su isprekidane, kao da su govorene uz razmišljanje. Glas je zvučao nekako umorno i bez one velike Lunove sigurnosti i odlučnosti.

Tek sada se Džejn rastuži. odluči da čeka do pred večе, pa, ako se Lun ne vrati, da o svemu obavesti Markinča.

Svi članovi grupe Lunovih prijatelja morali su da izvedu čitave vratomne trke ispunjene skrivanjima, prerusavanjima i zavarivanjima, jer je bilo očito da ih agenti prate. Ipak su se neprimećeni sastali u malom salonu kluba Društva za zaštitu životinja. Ovo je bilo jedno od najmanje nadziranih mesta u Londonu.

Džejn brzo ispriča da Luna nema i da nešto treba preduzeti.

— Onda da krenemo! — borbeno narogušen reče Londživel.

Vitlao je svojim debelim štapom kao da će odmah iz njega potrgnuti svoj mač i jurnuti u bitku.

— Izložiću tačke našeg prvog napada. Imam dugo skupljane po-

datke o interesima vodećih gangstera londonskog podzemlja – upade reporter Artur Markinč.

Pošto prisutne obavesti o mestima sastajanja sumnjivih ljudi, o kockarnicama koje drže gangsteri i njihovim barovima u kojima pljačkaju goste, on predloži grupe koje će samostalno da nastupe. Teri Majborn i njena prijateljica Brenda Lendon su bile nerazdvojne i prihvatiše da same izvrše svoj deo posla. Čarli Pipčin je i onako trebalo da prati jednog ucenjivača, pa će uzgred uraditi što treba u tom delu podzemlja. Novinar i Džejn izabraše kockarnicu Lejk Kasina i nekoliko barova. Londživel je inače bio usamljeni vuk, i on prihvati da ide u najopasnije četvrti Londona.

– A sada da vam pročitam poruku zločincima – reče Artur Markinč držeći ispisan list papira.

Svi se utišaše slušajući kako on čita:

•Poruka zločincu koji se izdaje za Luna:

Prijatelji Donalda Sikerta odlučno će nastupiti da vas i vaše zločinačke pomagače nateraju da se odreknete nastojanja da uprljate čoveka koji nikada ne bi počinio zločin. Zbog toga ćemo napasti sve zločinačke grupe u Londonu. Obeležićemo svakog čoveka u kockarnicama, javnim kućama, barovima koje znamo da vode gangsteri i jazbinama zločina u celom gradu. Napade počinjemo u ponoć. Do tog trenutka zahtevamo da se javnost obavesti o imenu pravog zločinca, koji se izdaje za Luna.

Mi već imamo dokaze da je Donald Sikert nevin, ali on ne može legalno da se brani i dokazuje svoju nevinost, jer ga nepravedno progone organi policije.

Zločinci svih vrsta će osetiti strahote osвете, ili će policiji predati čoveka koji se usudio da prlja jedno čisto ime.

Prijatelji Luna, kralja ponoći•

– Ovo pismo ćemo uputiti radio-stanicama i svim listovima za van-

redno večernje izdanje – zaključi reporter. – Prvi će ga objaviti naš list, kao anonimnu dostavu.

Svi prisutni se nasmejaše.

Već dva sata kasnije prodavci novina su izvikivali naslove svojih listova:

•Lunovi prijatelji objavili rat podzemlju! – Anonimna poruka svim, listovima, radio-stanicama i Skotland jardu! Da li će podzemlje Londona prihvatiti izazov? Ko su prijatelji kralja ponoći? Kakav napad će oni izvesti?

Svi listovi su anonimnu poruku propratili nagadanjima. Nabrojani su prijatelji Donalda Sikerta i uz to je rečeno da su to sve osobe koje neće poći u oružane obračune.

•Dakle, Lun ima i prijatelje o kojima niko ne zna i koji će početi obračun. Ili je sve to samo šala? Možda je to blef samog Luna, kralja ponoći...• nagadao je jedan večernji list.

Tek što je bila prošla ponoć, kad se jedan taksi zaustavi pred kockarnicom u Arčer stritu. Iz njega iziđe elegantno obučen muškarac i plavokosa žena u večernjoj haljini. Bili su to reporter Markinč i Džejn Vitington. On je za ovu priliku bio stavio polutamne naočari i nalepio brčice, a umesto lule pušio je debele cigare. Ona je prebojila kosu u vatreno ride i drugačijim šminkanjem, prilično izmenila svoj izgled.

Bogate napojnice vrataru i posluži brzo ih odvedoše do glavne sale kasina. Ponoć je bila trenutak kad najviše posetilaca pada u kockarsku vatru.

Artur je nosio u džepovima, a Džejn u svojoj damskoj torbi ampule od želatinozne mase, koja sublimacijom nestaje u dodiru sa vazduhom. Kad masa nestane, iz ampula će se osloboditi onaj užasni smrad,

koji se zadržava na telima prisutnih čitavih mesec dana pa i više.

Artur se obrati jednom momku koji je posluživao u kasinu:

– Želim da razgovaram sa gospodinom Ditefom!

– On nije ovde... Nikada ne prima – odgovori momak.

– Javite mu da ga traži Mark Bijono iz Čikaga. Želim odmah da ga vidim. Probajte da ga ne obavestite, pa ću vam polomiti tačno toliko zuba koliko ih imate! – zapreti Markinč.

Momak se izgubi, a Markinč prošetala pored ruleta. Niz njegovo beždrvo skliznuše dve ampule sa tečnošću. Džejn ostavi dve u sali za poker, kuda beše odšetala.

– Gazda će vas primiti – šapnu onaj momak Markinču i otprati ga do jedne zavese, iza koje ga prihvatiše dva krupna čoveka razbojničkog izgleda.

U udobnoj kancelariji Dizija Ditefa bilo je polumračno. Držeći se senke i dlanom prikrivajući unakaženu stranu lica Gliter osmotri gošta.

– Želeli ste da razgovarate sa mnom. O čemu? – upita prilično grubo.

– Doputovao sam u London da bih uložio nešto novca. Vaš kasino mi odgovara. Da li ćete ga prodati!

– odvrati reporter i bez pitanja sede u fotelju.

Pri tome spretno pored naslona za ruke gurnu ampule sa odvratnim sredstvom.

– Kasino nije za prodaju... Ali, ako bi ga neko platio koliko vredi...

– počeo Ditef.

– Hoćete reći dvostruko više nego što vredi – nasmeja se Markinč.

– Shvatite to kako hoćete – odgovori Gliter.

– Odredite cenu.

– Ne mogu tako brzo.

– Doći ću sledeće večeri. Onda možemo nastaviti da razgovaramo

– zaključujući novinar i ustade.

– To će biti najbolje. Hoćete li mi dati ru14,60 svoju adresu? – reče Gliter takode ustajući.

Markinč je već imao spremljenu ceduljicu sa imenom i brojem jednog hotela, pa je stavi na sto.

– Ne zovite me pre ručka, jer u to doba nikada ne radim. Do viđenja! – završi Markinč i klimnuvši glavom okrenu se i izide.

Čim nađe Džejn, pozva je i oni iziđoše. Opet uzeše taksi i odvezoše se do Markinčevog automobila parkiranog blizu Vaterlo stanice. Tek u reporterovom automobilu počeoše slobodno da razgovaraju. Džejn odmah upita:

– U čemu je stvarno značaj tog mirisa?

– To je užasni smrad, Strašno sredstvo! – smejući se odgovori reporter. – Za vreme proteklog rata hemičar doktor Lovel, poznat i kao profesor Morijarti, bio je šef Ureda za strategijske usluge...

Dalje je pričao o tome kako je Morijartijeva organizacija spremala sredstva za agente i diverzante. Bilo je tu lažnog novca i bonova za hranu i benzin, eksploziva koji se nije razlikovao od običnog brašna, pištolja u obliku olovki, granata koje su neko vreme gorele kao obične sveće i hiljade drugih pronalazaka.

A jedan od tih pronalazaka je proistekao iz jednog japanskog običaja. Naime, Japanci vole da se skrivaju kad obavljaju neke fiziološke potrebe. Japanski vojnik će zbog toga zaći duboko u džunglu, samo da niko ne nasluti šta on radi. Zbog toga su Japanci često bili žrtve članova pokreta otpora. Za Japanca je nemoguće da pomene nešto u vezi sa tim, a teška je uvreda ako se izmet čak i pomene u njegovom prisustvu. To su znali u Uredu za strategijske usluge. Proizveli su tečnost koja intenzivno smrdi. Treba je samo posuti po odelu kakvog oficira i ono će postati neupotrebljivo, a oko njega se širi smrad.

Nije bilo teško u određenim trenucima ubaciti tu tečnost, čiji miris se nije mogao ukloniti nikakvim pranjem, pa da osvajači smrde gde god se pojave. Neki samuraji su zbog toga izvršili samoubistvo.

– Sada će taj zli Gliter i svi njegovi ljudi, zajedno sa gostima, smrdeti nedeljama? – smejući se upita Džejn.

– Sasvim si shvatila šta će se dogoditi. Noćas će smrdeti stotine ljudi u gangsterskim jazbinama. Ti znaš da će Teri i Brenda, koje su bile u tajnom policijskom odredu, znati gde da bace ampule. Čarli Pipčin je takode iskusan. A o Londživelu ne treba ni govoriti – objasni joj Markinč.

– Zar se taj smrad zaista može ukloniti? I otkuda vam te ampule? – upita Džejn.

– Jedino Lun zna za sredstvo kojim se to postiže. On je baš za obeležavanje gangstera i bezbolno izbacivanje iz stroja čitavih neprijateljskih grupa stvorio te ampule. Ostale su u kamionu za koji smo znali, a ima ih još u skloništu, pa ćeš ih ti doneti, ako zatreba.

Markinč ispriča kako je ostao kamion u jednoj prilici, kada je Lun pokušao da pomogne Avetinjskom odredu Skotland jarda da likvidira jednu bandu krijumčara i ubica. Tada je i upoznao Teri i Brendu, koje su napustile Skotland jard, jer su shvatile da njihovi šefovi često rade ono što nije pravedno i pošteno.

Prvi jutarnji listovi objavili su novu senzaciju. Bilo je smešnih komentara, ali i napada na one koji su »namirisali« mesta za uživanje. Predskazivana je propast kockarnica i noćnih lokala, ako se još negde upotrebi taj pronalazak profesora Morijartija.

Teri i Brenda su stvorile čitavu paniku u nekoliko lokala. Londživel je pronašao način da ubaci ampule među čitave grupe gangstera, a

Čarli Pipčin je rasterao goste desetak javnih kuća i sumnjivih lokala.

Skotland jard se našao u nepriključici, jer se tražilo da se odmah otkrije oni koji upotrebljavaju to strašno sredstvo. Inspektor Nelson je požurio da sasluša Markinča, Pipčina i ostale. Jedino nije znao za Londživela, kao prijatelja Donalda Sikerta.

– Svi smo bili na vikendu – odgovorio je Markinč.

Svi su znali šta treba da im je alibi, pa su pričali dogovorenu priču o izletu u Adington, gde je novinar imao kućicu i u kojoj su se prijatelji i našli sakupljeni još pre zore.

– Jednom ću imati valjan razlog da vas sve pohapsim – reče inspektor Nelson. – Upotreba tog užasnog preparata je teški prekršaj zakona i prava...

– Da, prava gangstera su prekršena – smeškao se reporter. – Zaista je to sredstvo strašno. Vi to najbolje znate.

Novinar je aludirao na slučaj kad su Lun i Makferson za kaznu »namirisali« samog inspektora koji je bio uspeo da uhvati Luna i strpa ga u tajni zatvor.

Ljutit i sav crven u licu Nelson je izišao. A zatim se povratio i reče:

– Biće dovoljno da neki ljudi podzemlja saznaju ko su prijatelji Donalda Sikerta!

– Nekome ćete učiniti veliku uslugu, ako ukažete na naša imena – mirno reče Čarli Pipčin. – Ali šta će reći moja Meri?

– Dobročudni detektiv se uvek pitao šta će o nečemu reći njegova žena Meri, kojoj je često morao polagati račune.

Inspektor nešto progunda
i žurno ode.

Toga pred večer Markinč je bio u svojoj redakciji, kad zazvoni telefon. On se javi. Nepoznati glas brzo je javljao:

– Pošto govorim sa Arturom Markinčom siguran sam da je to pravo mesto da vas obavestim.

– O čemu se radi?

– Javljam vam da je Donald Sikert u našim rukama.

– A ko ste vi?

– Predstavljam one kojima su prijatelji Donalda Sikerta objavili rat i naneli zaista neprijatne udarce. Osvetićemo se!

– Kako to da je Lun u vašim rukama? Pa sinoć je uspavljujućim gasom omamio čuvara jednog muzeja i ukrao skupe slike. A danas je uspavao sve ljude u biroima hotela »Evropa« i odneo stotina funti iz kase... – govorio je novinar.

– Za javnost, to je tačno. Svuda su ostali znaci »Lun, kralj ponoći«. Ali vama mogu reći da je Lun iza rešetaka zatvora u kome ga držimo. Ako nastavite svoje gluposti, poslaćemo vam leš Donalda Sikerta. Ubićemo ga u trenutku kada će se videti da pljačka!

– Slušajte vi... – pokuša Markinč da nastavi razgovor, ali veza je bila prekinuta.

Zabrinut, on izide kroz zadnji izlaz i prikrivajući se ode da potraži ostale Lunove prijatelje. Lunovo odsustvo iz skloništa je navodilo na sumnju da je u opasnosti.

Bilo je očito da će gangsteri izvršiti pretnju, samo ako je Lun njihov zarobljenik.

Markinč ne nade samo Londživela, jer se stari boem zaneo u uživanje, da što više gangstera »namiriše« i tako ih natera da se skriju u jazbine. Uživao je i u tome što kockari, besposleni bogataši i sumnjive žene vrište neprekidno se uzaludno kupajući.

VIII

– Mi smo već preduzeli korake da to prestane – govorio je Džipsi gužvajući maramicu i tobože brišući nos.

A u stvari, nije mogao da idrži smrad u Gliterovoj sobi, iako je

ovaj sedeo sasvim daleko od svega. Smrad, koji je od njega dopirao bio je nepodnošljiv i čudno intezivan.

– Neću nikakve »korake«! Jedanast mojih ljudi se tako muči da su na ivici besnila! Ja sam ne mogu da izdržim! Lun je u tvojim rukama i hoću odmah da me oslobodi ovog smrada! – vikao je Gliter kriveći unakaženo lice.

– Ali mi ne možemo Donaldu Sikertu dati sredstva u ruke, pa da poubija i tebe i tvoje ljude – protivio se Džipsi.

– Ti si tražio savez i sada prihvati moj zahtev. Inače ću morati svih svojih sto ljudi gurnuti u borbu. Otećemo Luna, pa gde god ga kriješ. A odmah ću obavestiti sve druge ljude u Londonu, koji su pogodeni izazivanjem Luna – nastavi da preti Gliter.

– Ali baš ti si se radovao što ćemo tog čoveka uništiti i naterati ga da nam služi.

– Sada je važno da se oslobodim ovog užasa!

– Dobro, pozajmiću ti Luna na nekoliko dana. Kada da ga dovedem? – upita Džipsi.

– Moj je dvorac Prats Botam. To je na putu za Knokolt.

Ja i moji ljudi krećemo. Ti dovedi Luna tamo! – zaključio Gliter glasom koji nije trpeo pogovora.

– Spreman sam da se s tobom složim i u slučaju da odmah moramo ubiti Luna. Imamo čoveka koji će nam bar uvek stvarati gasa za uspavljivanje. Hornselski patent je takode dobra stvar. Već smo ucenili nekoliko dama, koje su podlegle tom sredstvu. Neke su bez reči platile – objasni Džipsi i brzo izide.

Napolju je žudno udisao čist vazduh, ali sada mu se činilo da i sam neprijatno miriše. Njuškao je svoju kožu i odelo još uvek nesiguran da li je to posledica boravka u blizini novog partnera.

Vezanog i smeštenog u onaj isti sanduk nalik na frižider, Luna su

opet nekud vodili. Oslobodili su ga u nekom uskom dvorištu popločanom kamenim kockama, već izlizanim od vekovne upotrebe. Zatim ga uvedoše u ogromni, podrum, u kome je bilo vlage i starih, natrulih buradi.

Odjednom je osetio karakteristični smrad. Samo jedna nijansa mirisa govorila mu je da to nije od kanalizacije dvorca, čiji unutrašnji izgled je video, nego od veštački proizvedenog sredstva.

Vezanog, gurnuše ga u podrum, a malo kasnije, uz desetak kamenih stepenica, odvukoše ga u staru dvoranu, koja je pre nekoliko vekova služila kao pivnica. Tu on ugleda Glitera i grupu ljudi. Od njih je dopirao nesnosan smrad.

— To je, dakle, svemoćni kralj ponoći! — uskliknu Gliter ne skrivajući više svoje unakaženo lice.

— Mislim da smo se negde već sreli nas dvojica — odvrati Lun, koji se dobro sećao Dizija Ditefa.

— Jeste... Nosim ovaj ukras od tebe — odgovori gangster i pokaza na svoje unakaženo lice.

— Očito si zlopamtilo, Ditef. Sad možeš da se osvetiš — reče Lun posmatrajući sagovornika i njegove ljude.

Meskel nije mogao ovde da izdrži, pa je bio negde gore u sobama dvorca. Stražaranje nad Lunom preuzeli su Ditefovi »namirisani« momci.

— Nije vreme da raspravljamo o starim stvarima. Sada moraš učiniti sve što treba, da se oslobodimo ovog užasnog smrada. što pre, to bolje — reče Gliter.

Lun je morao da se nasmeje, iako je već teško podnosio blizinu ovih unezverениh ljudi.

— Ko vam je to učinio? — upita Lun.

— Evo, pročitaj! — odvrati Gliter i baci svežanj isečaka iz novina.

Lun pročitao poruku prijatelja i izveštaje o njihovim poduhvatima. Sad je shvatio i odakle im ampule

sa preparatom. Nekakav osećaj radosti, što nije usamljen, što se mnogi prijatelji upuštaju u ogromne opasnosti da bi odbranili njegovo ime, uli mu novu snagu. Možda je saznao da je i Džejn došla u London, bio bi najsrećniji čovek, iako je svakoga časa mogao biti ubijen. Ali ni Skotland jard ni zločinci nisu znali za Džejn, pa ni u štampi nije bila pomenuta.

— Ne nameravam da se mešam u tuđe obračune. Ne znam ko vam je to učinio i neću da vam pomognem — izjavi on mirno ostavljajući isečke novina.

— Ti to moraš! Seckaćemo te na parčad! Mućićemo!... Moraš! — vikao je Gliter kriveći strašno lice.

Lun je ćutao.

— Govori!... — htede Gliter nešto da opsuje, ali se predomisli. — Mora govoriti. Daj nam sredstvo kojim ćemo uništiti smrad i poštećemo tvoje prijatelje.

— Prvo treba da ih pronadete — odgovori Lun.

— Mi ih znamo! Naš čovek je u Skotland jardu...

— Mislite li na Bazila Toringtona?

— Da! On zna da su ovo učinili Markinč, one zmiје Teri Majborn i Brenda Lendon, prokleti detektiv Pipčin i još neki. Već sam dao nalog da se pohvataju. To će učiniti Torington, koji opet nosi isprave inspektora Skotland jarda — izbaci Gliter sve svoje jake karte.

Lun počeo da shvata da će zločinci uspeti. Morao je nešto da učini i zato reče:

— Zabranite njihovo kidnapovanje, pa ću vas osloboditi neprijatnosti!

— Ne! Prvo ćemo to uveriti da su oni u našim rukama, a tada ću održati reč i pustiti ih da odu. Ti ćeš ostati s nama — odgovori Gliter.

Lun je neko vreme ćutao. Činio je to namerno, da poveća nestrpljenje pobesnelih ljudi.

– Počinji nešto!... Ne možemo čekati! – viknu jedan od Gliterovih ljudi.

– Šta vam je potrebno, pa da brzo nestane ova počast? – trudeći se da bude pribran upita Gliter.

– To se ne može nabaviti. Morate me pustiti da odem do svoje laboratorije – reče Lun.

– To nikad. Kaži gde je i sve ćemo doneti.

– O! Suviše tražite! Neću reći ništa o svojim laboratorijama.

– Onda ćemo mi nabaviti sve što treba. Govori!

Lun je razmišljao, a zatim zatraži list papira. Polako je počinjao da ostvaruje jedan plan.

Spisak je bio dug. Bilo je tu epruveta, aparata za hemijske opite, jedinjenja i smesa. U tom spisku skrivali su se elementi stvaranje Hajdenovog preprata na bazi tricijanoaminopropena, ali i sredstvo za uništavanje neprijatnog mirisa.

Trebalo je čekati da se sve to nabavi. Gliter i njegovi ljudi su patili. Lun nije mogao da ih gleda i objasni da donesu prvi materijal, koji se mogao dobiti i u obližnjem Kono-koltu. Napravi im male maske, koje su im omogućile da dišu, a da pri tome ne osećaju zagušljivi smrad. To je morao da učini i zbog sebe, jer je bio prinuden da ostane uz njih.

Jadni ljudi su bili srećni kad su počeli slobodno da dišu. Nekolicina odmah zaspase po klupama pivnice, a Gliter ode u jednu od tridesetak soba starog dvorca.

Bila je prošla ponoć kad neko prodrma vezanog Luna. On otvori oči i ugleda, vezane, Markinča, Pipčina Teri Majbern i Brendu London. Oni su zurili u njega, a on odmah primeti da su im lica modra od udaraca. Pipčin je jedva vukao povređenu nogu, a Teri Majbern je pokušavala da sakrije mesta na grudima odakle je tkanina bila grubo zderana.

– Dakle, doveli smo krivce – zlobno reče Gliter, koji je dolazio.

– Markinč iskoristi priliku i na esperantu reče da ih je pohapsio Torington i da je on sa gangsterima došao ovde.

– Već znam za tog zlikovca. On se izdaje za lažnog Luna – odgovori Donald Sikert takode na esperantu.

– Čutite tamo! Govorite samo engleski! – viknu Gliter.

– Ti nas ucenjuješ životima. Samo njih nam možeš oduzeti. A mi ćemo te ostaviti da smrdiš mesecima! – odgovori mu Lun oštro.

Markinč htede da obraduje Luna vešću da je Džejn stigla u London, ali baš tada ga zgrabiše ruke gangstera i odvukoše iz pivnice. Za njim odvedoše i ostale kidnapovane. Lun je tužno gledao za njima. Znao je da im preti smrtna opasnost, jer Torington neće dozvoliti da ostanu živi ljudi koji znaju njegovu tajnu. Lun je bio svestan da je smrtna presuda nad njim i ostalima već izrečena, ali se izvršenje odgoda do trenutka kad se gangsteri oslobode napasti smrdljive hemikalije.

– Video si svoje prijatelje? – upita Gliter.

– Video sam. I znam da će svi oni umreti, jer Torington neće dozvoliti da preživi neko od onih koji znaju da je on lažni Lun. Prema tome suvišno je da pokušavam da ih spasem – odgovori Lun.

– Dok se ja i moji ljudi ne oslobodimo smrada, tvoji prijatelji će živeti bez hrane i vode. To je prvo! Dalje, Torington će da sluša, i neka se krije, jer ima novaca i za bacanje. Ja neću dozvoliti da se moja reč prekrši – odgovori Gliter.

Lun je znao da će on i njegovi prijatelji privremeno biti pošteđeni, ono kasnije će već biti u njegovim rukama.

Već oko deset časova gangsteri su uspeli da dopreme sve ono što je

Lun tražio. Unosili su stolove i aparate u veliki podrum, dovlačili kablove da ukopčaju električnu struju, isprobavali boce sa plinom za grejanje epruveta.

Lun se prihvatio posla. Nekoliko gangstera zurili su u njega, posmatrali kako s mukom vuče teške okove od jednog do drugog laboratorijskog stola.

Već tri sata kasnije Lun je imao dovoljnu količinu droge koja menja svest. Kad ugleda Glitera, koji se često naklanjao da vidi kako posao napreduje, Lun upita:

– Gde je Meskel?

– On je otišao. Ovde su samo moji ljudi i to oni koji ne mogu na polje. Šta će ti Meskel?

– On mi je oduzeo sve stvarčice iz odela, a tamo sam imao mali indikator, koji mi je potreban objasni Lun.

Hteo je da oceni gde su Meskel i njegovi ljudi. Sada je znao da su ovde samo oni kojima je potrebna pomoć.

– Trebalo je ranije da tražiš – naljuti se Gliter. – Sada treba i na to da čekamo. Pozvaću Meskela.

– Brže ću napraviti običnu analizu, nego što će doneti indikator – objasni Lun i pride opet poslu.

Popodnevna vrućina se pomalo probijala i u hladovinu podruma koji se zagrevao i od aparata za grejanje destilacionih aparata. Bio je šesnaest časova kad Lun objavi da je napravio sredstvo za uklanjanje mirisa.

Gliter je bio nepoverljiv i odvoji prvo tri svoja čoveka da se na njima oproba dejstvo. Lun im dade nešto da popiju i blago sredstvo koje će rastvoriti u vodi za kupanje.

– Svaka dva sata dolaziće k meni – reče im i otpusti ih.

Gliter je nestrpljivo očekivao. Njegovi ljudi, koji su uzimali sredstvo i kupali se u blagom rastvoru brzo postadoše čudno mirni. Na pitanje da li se smanjio miris, odgovoriše da ga jedva osećaju.

– Sada ću ja uzeti tu prokletu mešavinu. Ako mi se šta desi, odmah poubijajte ovog čarobnjaka i one sinoć pohvatane! – reče on svojim ljudima pred Lunom.

Zatim popi »lek« u kome je bila jaka količina preparata na bazi tricijanoaminopropena. Čim se okupao oseti čudnu smirenost i bezvoljnost. Čudio se što ne mrzi Luna. Sve je to tumačio olakšanjem zbog nestajanja smrada. I on je trebalo da dolazi svaka dva sata.

I ostali Gliterovi ljudi popiše »lek« i obaviše kupanje. Dolazili su kasnije svi i ponovo primali »lek« i novo sredstvo za dezodorisanje.

Neizdrživi smrad je bio nestao. Lun poruči da se svi sakupe.

– Zašto me držite vezanog! Skinite mi okove. Vas je ovde mnogo i neću vam pobeći – reče im mirno.

– Oslobodite ga odmah – bezvoljno reče Gliter.

– Zar ne bi bilo vreme da se jede? Mogli bismo dovesti i moje prijatelje, pa da sa vašim ljudima zajedno nešto pojedemo i popijemo – predloži Lun znajući da je dejstvo droge koja menja svest već zarobila sve ove ljude, koji su postali toliko podložni sugestiji da su se pretvorili u krotka i poslušna bića.

Bio je to veliki Lunov eksperiment na živim ljudima. On je znao da sredstvo histologa Hajdena utiče na sadržaj rubonukleinske kiseline, koja je bitni deo sastava svih živih ćelija, pa i nervnih. Sada je na dvanaestorici ljudi odjednom video učinak droge na bazi tricijanoaminopropena.

U dvorcu su se stvari brzo menjale. Lun je već znao i gde se nalaze i da je to dvorac Prats Botam. Gliter se čudno smeškao pijuci sa Lunom.

– Zašto nosiš tu dugu kosu? Mnogo manje bi bio upadljiv kad bi se podšišao – reče Lun.

On beše primetio, i to da je uticaj sredstva za nerve učinio da se smanji grčenje Gliterovog lica.

– Mogao bih da probam. Jedan moj momak zna da šiša. Sad ću ga zvati – odgovori Gliter.

Kada su Markinč, Pipčin i dve žene ušli u pivnicu, stali su zapanjeni videći odvezanog Luna i Glitera koji se šiša.

– Ovde kao da se sprema gozba – reče Pipčin videvši otvorene konzerve, hleb i piće.

Odnekud je dopirao miris jaja pečenih sa šunkom i slaninom.

– Vreme je obedu. Domaćini su nas pozvali – reče mirno Lun.

Svi njegovi prijatelji upućivali su mu skrivene upitne poglede, koji su značili da li treba da se iskoriste ovi trenuci. Ali Lun im dade znak da ostanu mirni.

Gliter se beše ošišao. Lun pode do zida i skide jedno prilično oštećeno ogledalo.

– Ne želim da se ogledam – reče Gliter.

– Ipak, pogledaj – odvrati Lun i podnese ogledalo.

Gangster je zurio u svoj novi lik. Unakaženi deo lica beše se opustio i više nije delovao nakazno. Istina, ožiljci su bili jasno vidljivi, ali usne mu se slobodile grča i pokrivale su zube, a običan izgled kose činio skladnijim delo lice. – Šta si to učinio sa mnom? Da ne moram da te ubijem, još bih ti bio zahvalan – reče veselo Gliter.

– Onda me ne ubijaj – reče sugestivno Lun.

– Možda je to najpametnije – odvrati Gliter.

Posedaše za sto. Dejstvo droge je vremenom bivalo sve jače. Već su svi jeli i pili u prilično čudnoj, skoro prijateljskoj atmosferi.

Tada iz hola odjeknu zvonjenje telefona, Gliter stade, da se javi.

– Mogu li s tobom? – upita Lun.

– Ako si radoznao, hajde – složi se Gliter.

Na telefonu je bio Meskel. Pitao je kako teku stvari.

– Sve je u redu – odgovori Gliter.

– Onda ću pred večer doći sa svojim ljudima da preuzmem robu – reče Džipsi.

Lun pokri rukom mikrafon i reče:

– Javi mu da treba da stvorim i rezervu sredstava, da se očiste prostorije.

– To je tačno. Na to nisam mislio. U moj kasino se ne može ući ni sa gas-maskom – složi se Gliter, a zatim reče u slušalicu – Halo, Džipsi! Ostavi mi robu još večeras. Treba da se napravi i sredstvo da očistimo prostorije.

– Dobro. Ja ću ipak doći tamo pred večer ili u toku noći – zaključio Meskel.

Gliter ostavi slušalicu i sa Lunom se vratio u pivnicu.

Tamo Lun podiže čašu penušavog francuskog vina, što ga je bilo u ormarima Gliterovih prostorija. Poče da govori o tome kako treba biti srećan i u prijateljstvu sa ljudima.

– Samo duševna ravnoteža, ljubav prema ljudima i život bez straha od policije vrede da se čovek za njih trudi – govorio je Lun ovim već sugestibilnim ljudima pojačavajući svoj uticaj hipnotičkim ubedivanjem.

Što je vreme više odmicalo Gliter i njegovi ljudi bili su više zaokupljeni spremnošću da se iskupe za sve ono što su zgrešili.

Reporter Artur Markinč je skoro zgranuto slušao kako Lun govori:

– Jedini način da se sve uredi jeste da odmah svi odete u Skotland jard i date izjave. Ispričajte sve o Džipsiju, Toringtonu i pokušajima da se pomoću lažnog Luna kompromituje moje ime.

Vi ćete to učiniti, ali se čuvajte da se ne sretnete sa Toringtonom i Džipsijem. Oni imaju na duši nekoliko ubistava i vi ih ne smete deliti sa njima.

– To je tačno – složi se Gliter neprimetno pogledajući u ogledalo, koje beše uzeo od jednog svog čoveka.

– Mi ćemo s tobom. Već odavmo nismo nikog ubili – reče jedan od Gliterovih telohranitelja.

Svi ti ljudi pod uticajem čudne droge izgledali su smireni i normalni, a Lunovi prijatelji su preneraženo zurili u njih čudeći se šta se to događa.

– Vi ste mi odnekud poznati – reče Gliter reporteru, koji je i donio u kazine ampule sa mirisom.

– Nisam imao prilike da vas vidim – odvrati Markinč.

– Onda sam se prevario – dodade mirno Gliter.

Još nekoliko minuta Lun je objašnjavao Gliteru i njegovim ljudima šta da urade. Skrenu im pažnju i na to da oružje ostave ovde, jer ne mogu a sanjiti u policiju, a zatim da idu preko Fut Kreja. Tim putem se ne mogu susresti sa Meskelom. Svi ostaviše oružje i krenuše. Gliter ih je predvodio.

Sa zidina dvoraca Lun je posmatrao svetla tri automobila, kojima su odlazili Gliter i njegovi ljudi, pevući se ka Halstedu.

Sa druge strane prema dvorcu su dolazila nekakva vozila i pela se vijugavim i uskim putem ka dvorcu. Lun je znao da su to Džipsi i njegovi ljudi. Bilo je kasno da im se spremi potpuna klopka, ali im se ipak spremao doček.

– Svi na svoja mesta! – doviknu Lun i strča sa zidina.

Postavi se uz kameni dovratnik unutrašnjeg ulaza dvorca, koji je gledao na popločano dvorište. S druge strane bio je Artur Markinč. Pipčin je trebalo da otvori dvorišnu kapiju i propusti automobil, a zatim otvori vatru iza kamenog zaklona, desno od kapije.

Teri i Brenda su takode imale po dva puna revolvera, a iza njih su bile i dve lovačke puške nađene u dvorcu. Lun je baš njih najbolje naoružao, jer ih je postavio na najsigurnije mesto, sa koga su imale dobar pogled.

Napolju se začuše sirene i Pipčin otvori kapiju. Prvo ude kamion iz koga odmah poskakaše Džef Asbi i šest drugih. Zatim ude veliki oldsmobil sa još pet ljudi. Treća kola bila su crni ford sa osam cilindara.

– Gde su ti Gliterovi momci? – viknu Asbi i osvrnu se oko sebe baš u trenutku kad se treći automobil nađe na kapiji.

– Ima li koga tamo? – viknu jedan od njegovih ljudi i počeo da se povlači ka kamionu.

– Šta se tamo događa? – upita Meskel, koji je sam vozio svog forda.

Beše ga zaustavio u samoj kapiji.

– Nešto mi je sumnjivo! – doviknu Asbi potražujući revolver i povlačeći se ka kamionu.

Gledao je iznad sebe u zid dvorca sa koga je sijala jaka sijalica. Bilo je jasno da ne treba čekati. Lun prvi opali.

– Prokleti!... – viknu Asbi i posrnu.

Prevrnu se na kamenim pločama još uvek ne ispuštajući revolver, dok kuršumi zviznuše sa svih strana. Asbi je bio opasan i kad je umirao. On brzo nanišani u sijalicu, i svetlo se ugasi.

Sa prozora, Teri i Brenda opališe iz lovačkih pušaka i oko kamiona nastade vriska ranjenih. Lun je morao da gada druga kola, jer iz njih dode protivnapad. Tri čoveka jurnuše pravo na vrata u kojima je Donald stajao.

– Izdaja! – vikao je jedan od njih. – Plaćićete nam sve ovo!

Pucao je pravo u vrata ka kojima je trčao. To ometa Luna da pretrči prema kapiji i ne dozvoli Meskelu da umakne. Pipčin je bio na mestu sa koga nije mogao gadati kola u kapiji.

Dva napadača podoše pred vratima, a treći se sruči na Luna. Bio je snažan čovek i u mraku zamahnu ispražnjenim revolverom. Lun beše odskočio, ali ga udarac pogodi u rame i on posrnu. Napdač se svali na njega i pode mu zubima pod

grlo, kao besna zverz. Lun morade da mu opali u uvo.

— Predajte se, paco! — vikala je Brenda Lendon i još jednom opali uzastopce iz obe cevi lovačkooške.

— Povlaćite se ovamo! — viknu Meskel iz automobila i uključi vožnju unazad.

Skrenu iza zida i skloni od kursuma ne samo sebe nego i automobil. Nekoliko pucnjeva planuše u mračnom dvorištu i pokazaše da se Meskelovi ljudi probijaju pored Pipčina. On stiže jednog da obori, a drugog rani. Samo jedan istrča.

Pucnjava prestade. Meskelova kola odjuriše niz uzani put.

Gore, na prozor, Teri Majborn iznese nekakvu stojeću lampu i postavi je oprezno da osvetljava duboko u dvorište. Niko je više nije gadao.

— Izidite ovamo! — doviknu Lun. Niko se nije pokretao. Lun opali prema točkovima kamiona, na kojima su gume već bile splasnule. Odmah dopre odazov.

— Ne pucajte, predajemo se! — viknu neko.

Dva Meskelova čoveka ustadoše i podoše preko dvorišta u pravcu Luna.

Ali tada odjeknuše jedan za drugim dva pucnja. Ona dva čoveka padoše. Na slabom svetlu videlo se kako ranjeni Asbi pokušava da promeni šaržer u revolveru. To mu je uspelo i on pogleda ka prozorima. Tamo je izvirivala Teri, i Lun primeti opasnost. Brzo opali dva puta i Asbi se konačno smiri.

Iza kamiona jedna senka se po maće i jedan čovek potrča preko dvorišta ka otvorenoj kapiji. Držao je pištolj u rukama, a baš tada je iz zaklona izlazio detektiv Čarli Pipčin. Njih dvojica uperiše oružje jedan u drugog. Za koji delić sekunde pre opali hladnokrvniji. Bio je to Pipčin.

Pucanje konačno prestade.

Lun je imao džepnu lampu i prvo oprezno osvetli jedan po jedan leš. Nije bilo živih. Sada je bilo nemo-

guće saznati gde se krije Meskel, ali Lunu je bilo dosta ovakvih obračuna. Nadao se da će izjava Dizija Detefa dovesti do hapšenja Toringtona i Meskela.

On zato pode do telefona i pozva taksi-stanicu. Naruči dva taksija da dođu u Sent Meri Krej. Dotle su se on i ostali mogli poslužiti velikim kolima. Samo jedna guma je bila pogodena i Markinč, koji se nalazio na drugoj strani, već je vadio rezervnu.

Tek sada Lun primeti da sa Markinčovog lica kaplje krv. Bila je to samo ogrebotina od kursuma. Pred zaklonom u kome je bio reporter ležao je krupni revolveraš.

— Sigurno si oklevao da pucaš — primeti Pipčin.

— Prvo sam ga pozvao da baci oružje — reče reporter. — Ali te dalje ćemo prećutati. Reporter nikad ne piše o sebi, bar ne ako je dobar reporter.

Teri i Brenda su silazile noseći lovačke puške.

— Šta ćemo s ovim? — upita Brenda zauzimajući stav mirno i stavljajući pušku na rame.

se vrati, a možda su se u okolini čuli pucnji i neko je izvestio policiju.

— Ja ću sačekati da ispričam šta se dogodilo — reče Pipčin.

— Zašto? — upita reporter Markinč.

— Ne želim da mu oduzmu detektivsku dozvolu — objasni Pipčin. — Skloniću se negde u blizini.

— Ostajemo i nas dve — reče Teri. — Imamo još po tri metka za puške.

— Ja ne smem dozvoliti da me saslušavaju dok ne napišem reportažu o svemu ovome — požali se Markinč.

— Onda nas dvojica idemo. Neka Teri pozove policiju, a mi ćemo ostati u blizini i osmatrati — zaključi Lun.

Uskoro su on i reporter iz zaklona pored puta videli kako ka

dvorcu promakoše dvoje patrolnih kola. Propustiše ih, a zatim bez paljenja farova odmakom do Farnborough, a zatim prekoše poljskim putem preko Hejesa ka Londonu.

Tek sada reporter je mogao da priča Lunu o tome kako su njegovi prijatelji počeli da izazivaju gangstere. Trebalo je da mu kaže da je stigla Džejn, o kojoj mu nije mogao da govori dok je trajalo pripremanje gangstera za predaju. Uostalom, tada ni sam reporter nije znao gde mu je glava. Posle je došlo brzo spremanje za obračun sa Džipsijevom bandom.

– Jesi li bio usamljen? – upita oprezno Markinč.

– Prilično... Možda ne bih uspeo ni da se izbacim da vi niste »obrađili«
toliko zločinaca po Londonu – osmehnu se Lun.

– Ti nikada nisi usamljen... Čak je i Džejn stalno mislila na tebe – oprezno nastavi novinar.

– Ne potsećaj me na nju... Muči me savest zbog te divne žene. Mislio sam da je bolje da joj dam slobodu.

– Saznao sam neke stvari o Džejn.

– Šta?! Nešto si saznao? – trže se Lun i pritisnu kočnicu pa zauzvavi kola, uz ivicu puta.

– Ona nije uspela da te zaboravim. Još na dan venčanja sve je shvatila. Napustila je jednog Bošatoa i preselila se u grad. Radila je, usamljena, i misleći na tebe...

– Od koga si to saznao? Brže pričaj i ne muči me!

– Od nje!

– Oho! Ta šala baš ti nije sasvim slana! – tužno reče Lun i prekorno pogleda Markinča.

– To nije nikakva šala. Ona je u Londonu i čeka te – završi reporter i obrisao znoj s lica.

– I ti se sve do sada čekao da mi to kažeš?! – začudi se Lun.

– A kad sam mogao? U jednom trenutku nisam ni smeo, jer se moglo desiti da sve smrsmim – branio se Markinč.

– Eh, ti!... Dakle, Džejn je opet tu?... Hejde, uzmi upravljač i vozi. Ja to više nisam u stanju – dodade Lun uzbuđeno i izide da se premešti na reporterovo sedište.

Kola opet krenuše.

– Nekad si brže vozio – primeti Lun.

– A sada »samo«
devedeset milja na sat – osmehnu se reporter.

Lun zagleda brzinomer u neverici. Činilo mu se da se kreću suviše sporo.

U predgrađu Dulviča ostaviše kola i svaki za sebe uze taksi.

IX

U Skotland jardu beše nastala prava pometnja. Prvo je stigao Dizi Ditef sa svojim ljudima i pronašao inspektora Nelsona. Počeo je da priča nekakvim čudnim, smirenim glasom, kao da je u hipnozi. Nelson nije mogao da se snade. Prosto je odbijao da poveruje u sve ono što je čuo, iako je sve »pristajalo«
u mozaik događaja i nije bilo teško da se odmah utvrdi istinitost svake reči.

Tek kad je stigla vest o obračunu u dvorcu Prats Botam inspektor je počeo da shvata. Naredi da se pozove bivši inspektor Toringen, da bi proverio optužbe da je on lažni Lun.

Uhvati se za glavu tek kad je shvatio da Teringtona nema i da ga neće skoro naći.

– Moramo uhvatiti tog čoveka! Učinite sve da se onemogući njegovo bekstvo! – vikao je svojim ljudima.

Odmah obavesti pukovnika Grifta i majora Olifanta. Kolebao se da li da odmah razgovara sa pensionisanim inspektorom Diksonom, ali ovaj baš tada naide.

Sede u ugao i ostade da sluša Gliterovo pričanje. Nijednom rečju nije se mešao.

– Dugujem vam jedno izvinjenje – obrati mu se Nelson.

– Ne meni... Duguješ nešto drugo jednom čoveku, koji ti je poslao ovo jato »ptičica«
– odgovori starac mirno.

Nelson je ćutao neko vreme, a zatim upita:

– Kako to da ste došli ovamo baš sada?

– Pozvao me je reporter Markinč. Telefonom mi je ispričao nešto od onog što će pisati u njegovom listu objašni stari Dikson. – Odmah sam požurio da vidim to čudo. Ne mogu da shvatim da je Gliter odjednom postao tako krotak.

Dok su oni razgovarali, u njihovu sobu udoše pukovnik Grift i major Olifant. Nelson ih pozdravi i naredi da se Gliter i njegovi ljudi odvedu u drugu prostoriju. Grupa islednika nastavljala je da ih saslušava.

– Ne svidaju mi se sve ove stvari – počeo pukovnik Grift.

– Pa, nisu baš takve da se ne svidaju – upade Dikson.

– Ne možemo se osloniti na izjave horde sumnjivih tipova – nastavi nezadovoljno pukovnik.

– Imamo i drugih svedoka. Reporter Markinč je bio otet zajedno sa dve dame, koje mi, inače, poznajemo. S njima je bio i detektiv Pipčin. Njega i dame će uskoro dovesti ovamo – objasni inspektor Nelson.

– Treba biti oprezan. Sve to može biti velika Lunova igra – prekide ga pukovnik Grift.

– Ne vidim kakva igra može da bude – primeti major Olifant. – Zar bekstvo onog gada Toringtona ne potvrđuje šta se dogadalo?

– Ne budite naivni, majore! – upozori ga pukovnik. – Zar ne može biti da je sve to izmišljeno? Lunova banda je mogla prevariti i sve te prijatelje Donalda Sikerta. Mogla je uhvatiti Teringtona i sada lansirati ovu priču. Nama su potrebni nepobitni dokazi. Moramo pohapsiti sve učesnike.

– Pod kakvim izgovorom? – upita Majkl Dikson.

– Reporter Markinč, detektiv Pipčin i te dve dame učestvovali su u napadima smrdljivom materijom na javna mesta. To je dovoljan razlog za hapšenje. Stotine ljudi sada

pate. Imamo i dva primera ludila. Gliter je sumnjiv za saradnju sa Lunom. Nemamo nikakvih dokaza Toringtonove krivice. Gospode, nećemo se igrati istrage! Zahtevam hapšenja! – počinjao je da više pukovnik Grift pozelenevši u licu.

– A postojalo je jedno obećanje... Časni ljudi bi morali da ga se drže – upade Majkl Dikson.

– Vi ste godinama gonili Luna i nikada niste uspeli. Ne može li se i u vas sumnjati – izbaci pukovnik svoju najotrovniju strelu.

Zapanjeni starac ga je gledao neko vreme začuđeno, a zatim uzdahnu i reče:

– Mnogo mrzite Donalda Sikerta... U vama je mnogo zla i neobjektivnosti.

– Ja ne shvatam zašto u istrazi učestvuje gospodin Dikson, za koga bi se moglo reći da je Lunov prijatelj. Nama se nameću kombinacije skidanja svih optužbi protiv kralja ponoći. Zar to nije sumnjivo? Uostalom, gospodin Dikson je penzionisan zato što više ne može da obavlja dužnost inspektora. Zahtevam da se onemogući dalja saradnja – zaključi pukovnik.

Odjednom sve postade nekako mučno. Formalno, pukovnik je bio u pravu. Još sve nije bilo dokazano.

– Znači li to da nećemo izdati ni poternicu za Teringtonom? – upita major Olifant.

– Na osnovu čega biste je izdali? Možemo ga samo tražiti. To treba da se organizuje – odgovori pukovnik Grift osećajući da je baš Terington slaba tačka njegovog stava prema celom problemu.

Još dugo se vodila prepirka. Pensionisani inspektor Dikson je neko vreme uvredeno ćutao, a kada zaključi da se ovde ne može logično i pametno razgovarati, on izjavi:

– Smatram da sam sada suvišan u ovoj grupi.

Ustade i bez pozdrava izide.

– Neka ide! Bar nećemo imati Lunovog simpatizera među nama.

– reče pukovnik Orift kad se vrata zatvoriše.

Inspektor Nelson se kolebao. Bio je pod pritiskom pukovnikovih nastojanja. Konačno se sasvim pokoleba i prihvati odluku da se uhapsenovinar, detektiv i Teri Majborn sa Brendom Lendon.

Baš u tom trenutku radio-stanice su javljale o raspletu događaja prema podacima dobijenim od reportera Markinča i na licu mesto u dvorcu Prats Botam.

– Moramo dati svoju verziju objašnjenja! – ljutito reče pukovnik Grift.

Inspektor Nelson je smrknuto ćutao i gledao u vrhove svojih cipela. Znao je da sve to ne vodi kud bi trebalo da se stigne, ali ni sam u sebi nije mogao da uguši neprijateljstvo prema Lunu, koji ga je već jednom načinio smešnim i pobedio ga u trenutku kada se to nije očekivalo.

– Sve stvari su još nejasne... Ostajemo pri tome da je Lun sumnjiv i da ga treba uhvatiti – reče on najzad.

Pukovnik Grift počeo da predlaže sadržaj saopštenja, koje će se dati svim listovima i radio-stanicama.

Za to vreme Leonard Meskel uspeo je da dobije telefonsku vezu sa Teringtonom i da ga pozve da se sastanu. Odvezli su se u Džipsijevo sklonište, brzo kupili sve što im je bilo potrebno i uništili tragove, jer su se plašili da neko od njihovih ljudi nije uhvaćen, pa bi mogao sve da otkrije.

– Ja sam uništen – žalio se Terington.

– Još sve nije izgubljeno. Mi ćemo se osvetiti – hrabrio ga je beskrupulozni Džipsi. – Samo da još jednom uhvatim Luna!

– Sve bi bilo drugačije da si mi dozvolio da ga ubijem još u svojoj agenciji – uzdahnu Terington. – Ali sada te molim da mi obećaš da ćemo ga ubiti čim ga uhvatimo.

– Obećavam ti i kunem se po stotinu puta da će Lun biti mrtav, ako se još jednom susretnemo – odgovori Džipsi. – Ali sreća se ne ponavlja...

– Imamo još nade. Ja nisam zaboravljao da treba biti oprezan – reče Terington.

– Na šta misliš?

– Reći ću ti sve kad se sklonimo. Ovde imam nešto zanimljivo – odgovori Terington i otvori ručnu torbu.

Tamo je bio jedan specijalni prijemnik, a pored njega nekoliko kutija magnetofonskih traka.

– Imaš li magnetofon tamo u novom skloništu? – upita zatim.

– Nosimo jedan odavde – odgovori Džipsi.

Zatim pozva i dade im dobre hrpice novaca, jer sada više nije hteo da ih vodi sa sobom. Reče im gde koji da ga očekuje u slučaju potrebe, a zatim sa Teringtonom side i sede u svoja brza sportska kola. Vozili su se prema jugu uz samu Temzu. Džipsi uključi radio. Davala se neka muzika, a zatim spiker najavi senzacionalne vesti.

Pošto obavesti o okršaju u dvorcu, spiker obavesti slušaoce i o pozadini krvavog događaja:

«...Sada je postalo jasno da je lažni Lun, bivši inspektor Skotland jarda Bazil Terington stvorio savez sa zloglasnim Leonardom Meskelom. Njihovo delo je velika pljačka banke. Ali pravi Lun se oslobodio i pomrsio im sve račune. Smatra se da će policija uskoro imati sve dokaze protiv ovih zločinaca, koji su u bekstvu».

– Još ćemo videti ko će kome pomrsiti račune – reče Terington.

– Bilo je trenutaka kada sam mislio da se plašiš – upita Džipsi.

– A šta sada misliš? – upita Terington.

– Ti si lukav i oprezan. Imaš mnogo iskustva. Nikakao nisi kukavica. Naprotiv... Sada znam zašto si hteo odmah da likvidiraš pravog...

On je zaista suviše opasan – odgovori Džipsi.

– Još jednom ću ja odmeriti snage sa Donaldom Sikertom. Nadam se da će to biti i njegov kraj – zaključio Torington i nastavi da sluša vesti o događajima.

Kad se emisija završila, Terington izvadi svoj mali prijemnik i pokuša da čuje nešto. Otvori prozor automobila i preturi malu antenu napolje. Lice mu dobi izraz radoznalosti.

– Šta čuješ? – upita Džipsi.

– Baš sada reporter Artur Markinč stiže kući. Priča ženi da sam ga bio uhapsio i da ga je Lun oslobodio na neki čudan način... Ona plače od radosti... Čekaj malo, pričaću ti kasnije – objasni Torington.

Približavali su se Kostber Hilu kad Terington spusti aparat.

– Otišli su da spavaju, jer je novinar umoran – reče zatim.

– Kako to slušaš?... Ne razumem to ništa – reče Džipsi.

– Kad sam hapsio Markinča, u njegovoj sobi sam sakrio prislušni aparat sa otpremnom stanicom. Nisam imao vremena da sve slušam, ali moj prijemnik je to prenosio na automatski magnetofon. Preslušaćemo trake u skloništu – objasni Torington.

Stigoše do Brant Rivera i podoše uskim putem uzvodno. Na padini blizu reke bila je nova poljska kuća, koju je Džipsi bio iznajmio još pre više meseci, kao rezervno sklonište za slučaj da treba da se skriva.

Skloniše kola u garažu i udoše. Zatvoriše kapke i spustiše zastore, a zatim upališe svetlo. Džipsi donese piće, a Torington uključi magnetofon.

Dugo su slušali žalopojke jedne Meri Markinč, zatim njene razgovore sa petogodišnjim dečakom i druge njima nezanimljive dijaloge. U jednom momentu se obojica pri-

tajaše. Sa trake se čuo razgovor dveju žena:

– Oh, draga Džejn! Tako se radujem što si bar ti došla. Sreća je što oni glupaci iz Skotland jarda ne znaju da si i ti u Londonu, jer bi uhapsili i tebe, umesto da gone gangstere – govorila je Meri Markinč.

– Ne mogu da shvatim kako su se odlučili da uhapsu Artura i ostale – govorila je Džejn.

– I još neće da kažu kuda su ih odveli. Čak tvrde da u Skotland jardu niko ne zna o tom hapšenju. Uzela sam advokata, da zahteva susret sa Arturom – objašnjavala je Meri.

– Ja sam tražila Luna. Nema ni glasa o njemu. Strahujem da je nepoznati govorio istinu kad je Arturu rekao da imaju Donalda u svojim rukama – govorila je Džejn.

– Javio mi se stari Londživel. Tešio me je i rekao: »Gospodica Vittington mora dobro da se čuva«. Rekla sam mu da ću ti to reći – nastavi Meri Markinč. – Jesi li se smestila na sigurno mesto?

– Stanujem u svom starom stanu. Nisam ga bila ni otkazala – odgovori Džejn.

– To je ona lepa kućica u Pariz Stritu devet, kod Arčibišops parka? – upita Meri.

– Da. Tamo je još uvek stara Grel, čuvarica kuće. Tako se obradovala kad me je videla... A sada moram da idem – zaključio Džejn Vittington i samo se čulo još lupkanje vratima.

Torington i Meskel su se gledali kao da će da čestitaju jedan drugom.

– Dakle, Džejn Vittington, Lunova velika ljubav nam je na raspolaganju – reče Džipsi.

– Ko li je taj Londživel? – upita Torington.

– Ne znam. Objasniće nam Džejn, kad je budemo imali u rukama – odgovori Džipsi.

Iako je Londživel bio jedan od najpoznatijih pesnika boema u Lon-

donu, njih dvojica se nikad nisu interesovali za poeziju i nisu znali ko je čudni starac.

Oni sada preslušашe ostatak magnetofonskih traka, ali ne nadoše ništa zanimljivo. Torington uključi prijemnik za prisluškivanje skrivenog uređaja u Markinčovoj sobi, ali ništa se nije čulo. Zato počеше da se spremaju za odmor. Zaključіše da Džeјn treba oteti i time primamiti Luna.

— Ima finesa koje će nam pomoći u tome — reče Torington spuštajući se na meki ležaj.

Tada iz prijemnika dopreše zvuci. Oni oslušnuše. Čuo se Markinčov glas:

— Šta vas goni da u ovo doba upadate, inspektore?

— Imamo nalog da vas uhapsimo — čuo se odgovor

— Ali zašto, gospodine Nelsone? Zar vam nije važnije da u ovo doba tražite Toringtona i Džipsija? Njih sigurno niko ne uznemirava posle ponoći — govorio je Markinč.

— To se vas ne tiče. Dosta neprikladno ste nam već stvorili. Uhapšeni ste.

— Pod kakvom optužbom?

— Zbog napada na javne lokale. Zbog upotrebe one hemikalije strašnog mirisa, već su poludele dve osobe.

— Ko vam kaže da sam ja u tome učestvovao? Imam alibi, kao i moji prijatelji. O tome je već bilo reči.

— Dokaze ćemo naći. Vi ste uhapšeni. Želite li da vas optužimo i za protivljenje policiji? Upozoravam vas da su Pipčin, Teri i Brenda već uhapšeni. U trenucima oduševljenja pričali su o tom »podvigu«.

— Dakle, prevarili ste ih. Možda će oni sve to poreći. Ipak, stojim vam na raspolaganju — zaključі Markinč.

Čulo se još hrabrenje koje je novinar uputio svojoj ženi, a zatim se čulo kako koraci odmiču iz sobe i kako vrata lupkaju.

X

Dolazeći oprezno ka skloništu, Lun otvori prva vrata od kojih je vodio uski hodnik do nenastanjenog stana. Na levom, prividno slepom zidu, nalazila su se vešto skrivena vrata, kojima se uvek služila Džeјn dolazeći ovamo. Tajni mehanizam, jedva vidljiv i onima koji znaju gde je smešten pokazivao je da Džeјn mora biti unutra.

On otvori vrata i opet ih pusti da se automatski zatvore. S unutrašnje strane se nalazilo dugme za zvono. On ga pritisnu i time dade znak da dolazi. Pođe skrivenim hodnikom i uđe u veliku, staklom natkriljenu baštu, na čijoj sredini se nalazio bazen s čistom vodom. Sada, usred noći, bašta je bila slabo osvetljena. Samo jedna svetiljka bacala je ukoso svetlo preko jutarnog zastirača na kamenim pločama.

— Donalde, jesi li ti? — čuo se uzvik iz mraka kod vrata, koja su vodila u ostale prostorije.

— Džeјn, draga! — uzviknu Lun.

Zatim potrča stazom. Džeјn mu takode žurno pođe u susret. Baš na osvetljenoj stazi se nadoše jedno pred drugim. Zastadoše kao pred nevidljivim zidom gotovo dva jarda jedno od drugog. Gledali su se čudnim pogledima, kao da ispituju jedno drugo. To je trajalo samo nekoliko sekundi, ali im se učinilo dugo. Za to vreme njihovi pogledi su sve rekli. Ispričali su priču o dugoj čežnji i patnjama zbog udaljenosti.

A tada Lun pruži ruke i trenutak ih zadrža na njenim mišicama.

— Dobro došla, Džeјn! Srećan sam što te vidim — reče zatim.

— Donalde, tako sam strahovala zbog tebe... — stiže Džeјn samo da izusti.

Tada se nade u čvrstom Lunovom zagrljaju. Njihove usne se spojiše na onaj neopisiv način pun strasti, čežnje i ljubavi, kojim se ljube samo muškarac i žena za koje ne postoji i

ne može postojati nijedna druga prava ljubav. Toliko sreće daju ti poljupci da se čoveku i ženi čini da će umreti u slatkom nestajanju u tajanstvenom ponoru ljubavi.

– Nikad više te neću dati – prošaputa Lun.

– Samo tvoja sam uvek i bila, Donalde... Umreću tvoja – odgovori Džejn ne mogavši da obuzda suze, koje joj orosiše lice.

Lun je povede ka baštanskim stolicama kraj bazena.

– Gde si bio tako dugo? – upita Džejn.

– Bili su me zgrabili zločinci.

– Jesi li povređen? – sa strahom u glasu upita Džejn.

– Nisam, draga. Sve se dobro svršilo – odgovori Lun.

– A naše su uhapsili. Artur, Čarli i one dve divne žene su uhapšene – obavesti ga Džejn.

– Već su slobodni – odgovori Lun i ispriča joj da to stvarno nije bilo hapšenje, nego otmica, koju je izvršio Torington.

Ispriča joj šta se sve dogodilo. Dok je govorio, Džejn mu je raskopčavala košulju na onaj način koji pokazuje potpunu bliskost i iskrenu, neprikrivenu nežnost. On je puštao da Džejn to čini i konačno košulja spade s njega. Pri tome ju je milovao tako da je u trenutku kada je htela da ustane, mogla samo da se izvuče iz već raskopčane haljine.

Lun tada potrča ka ivici bazena i iza šimširovog džbuna skide ostatak odela. Baci se u vodu i zapliva. Uskoro za njim stiže i Džejn. Osetiše onu lakoću tela i svežinu vode u kojoj se uživa u sparnoj noći. Lebdeli su u vodi držeći se rukama; izvodili su onu čudnu igru u kojoj su toliko puta uživali na ovom mestu. U jednom momentu Lun otpliva u ugao bazena, gde se nalazio mali baštenski orman s opremom. Slušajući kako na drugoj strani bazena Džejn lagano pliva, on se oslobodi mešavine znoja i prašine nakupljene na telu dok je bio u rukama

otmičara i u trenucima borbe u dvorcu. Zatim opet zapliva ka Džejn.

Zaplivaše ka stepeništu. Lun rukom dohvati ogrtače ispod nastrešice. Ogrnu prvo sebe, a zatim pruži ruku da joj pomogne da i ona izide. Ogrnu je drugim ogrtačem, a zatim zagrljeni podoše do zastrtog platoa, koji je bio među cvećem i danju se, u određene sate, mogao koristiti za sunčanje.

Nisu trebale ni reči ni pozivi. Kao da su međusobno pogadali misli, njih dvoje se spustiše na meku prostirku. Cveće je opojno mirisalo, a letnja noć izgledala kratka za sreću.

Svitanje ih zateče zagrljene u neakvoj divnoj polusvesti, koja je bila lepša od svih najlepših snova. Tada se prvi pokrenu Lun i nežno podiže devojkicu na ruke. Ponese je ka hladovitim sobama svog prebivališta. Osmehnu se primetivši da je Džejn spremila sve prostorije. U najlepšoj sobi u vazama bilo je sveže ubrano cveće.

Položi je na široki ležaj, pa se spusti pored nje i u prijatnom umoru uskoro oboje usnuše.

Probudili su se pred samo podne. Lun uključi muziku i pode da donese sok pomorandže. Baš tada muzika prestade i počese vesti. Odmah posle najave novosti, spiker počeo da govori o senzaciji dana. Javljao je o noćasnjem hapšenju reportera Markinča, i o tome da su svi zatečeni akteri sukoba u dvorcu takode uhapšeni.

•Kao i uvek, Lun je nestao. Skotland jard nastavlja gonjenje ovog zločinca, koji je pokušao da dokaže da nije učestvovao u zločinima i pljačkanju banke. Sumnja se da je u dogovoru sa izvesnim, odavno policiji sumnjivim, Dizijem Ditefom. Ovaj vlasnik kazina i nekoliko noćnih lokala i klubova dao je čudne izjave. Osumnjčio je čak i izvesnog saradnika Skotland jarda,

čije ime ne spominjemo, jer je nestao i još ne može biti saslušan, govorio je spiker.

Lun je ukočeno stajao, kao da očekuje nečiji novi napad. Džejn je takođe začudeno slušala.

— Pa to je nemoguće! Zar je podlost tih ljudi tako bezgranična?! — uzviknu ona.

Lun bez reči sasluša nove napade na svoju ličnost. Znao je da ga ljudi u Skotlandu jarđu i već je imao iskustva sa čitavom grupom inspektora i šefova policije, koji su često bili zaslepljeni mržnjom prema njemu. Ali sada je očekivao da će ipak pobediti njihova profesionalna obaveza da brzo pohvataju prave zločince i razjasne tajnu zločina. Međutim, oni su i dalje sve svaljivali na njegovo ime. Još uvek su se trudili da mu zagroćavaju život.

Još jednom je Lun morao s gorčinom da shvati da za sasvim slobodnu ličnost nema opstanka u sredini koja ne uspeva da onemogući mnogobrojne gangsterske bande, ali uspeva da se mobiliše protivu njega.

Kao da čita njegove misli, Džejn reče:

— Oni su u stanju da prikriju Toringtona, pa čak i da ga tajno ubiju, samo da na tebe svale te podle optužbe!

— Oni su to u stanju, ali neće uspeti. Jednoga dana ću dokazati zločine tog čoveka. Sada me samo zabrinjava hapšenje naših.

— Ja ću otići da se obavestim. Još niko ne zna da sam u Londonu — reče Džejn. — Uzgred ću doneti ovamo svoje stvari. Neću te napuštati dok sve ove mrske optužbe ne budu prestale.

Nikada me nećeš napuštati! Neću da te izgubim. Sada više neću da znam ni za šta. Ovaj dan pripada nama — reče Lun i isključio radio.

Nekoliko sati posle toga Džejn i Lun su pričali jedno drugom. Kad Lun počeo da govori o svojim otkrićima iz hemije i fizike Džejn ga je

pratila zadržavajući dah i oduševljena. Zajedno su spremali ručak, a zatim, kad je sunce pogodno obasjavalo deo vrta, pomeriše staklenu nastrešnicu i pustiše da ih sunce peče. Kupali su se u bazenu, a zatim opet ležali među bokorima cveća.

— S tobom mi se vratila i sreća — govorio je Lun.

Džejn mu je pričala o svom životu od trenutka kad su se rastali. Optuživala je sebe za pokušaj da prihvati njegovu želju i nestane iz njegove blizine.

— Mislila sam da je to dobro za tebe, da ćeš imati jednu brigu manje. Ali onog trenutka kad sam sa Mišelom ostala sama, shvatila sam da jedino smrt može da me odvoji od uspomena... Ne, to je bila naša ljubav. Nismo uspeli da je ugušimo u sebi — govorila je Džejn.

— Sve to treba zaboraviti. Mi smo opet zajedno! — prekide je Lun.

Oslobodeni svega, puni poverenja jedno u drugo i svesni da je njihova ljubav najveća nada, oni su se nežno grlili. Časovi sreće su se vratili.

Neosetno je došla noć.

— Sada ću otići do svog stana — reče Džejn.

Ona je bila žena, možda najpotpurnija koja postoji, iako je bila naučnik i sposobna za najveća lišavanja. Nedostajalo joj je, baš ovde i baš zbog Luna, nešto njenih ličnih stvari. Imala je i jedan mali poklon za Donalda. Sve je to htela da prenese ovamo.

— Ići ću s tobom. Ne želim da zbog nečega zapadneš u kakvu opasnost — reče Lun.

— Ne prihvatom. Treba da se odmoriš. Inače, sada, u trenucima najveće hajke na tebe, ne treba da se bez nužde krećeš gradom — usprotivi se Džejn.

Lun je znao da je to istina. Bilo je malo izgleda da će neko primetiti Džejn i nije bilo razloga za brigu. Zato on prihvati da ona ide sama, ali da uzme njegov mali rezervni automobil.

– Ponećeš i ovo – reče on držeći na dlanu jedan zlatan lančić sa medaljonom. – Misleći na tebe napravio sam ovu stvar.

Stavi joj nakit oko vrata, a zatim joj pruži još jedan predmet sličan velikoj čiodi s glavom.

– Uvek ću nositi taj nakit. A šta je ovo? – reče Džejn.

– Obe stvarčice su u stvari minijturni odašiljači. Kad god ti želiš, moći ću da te čujem – objasni Lun.

Pokaza joj kako se uključuje mehanizam skriven u medaljonu, a zatim onaj u »čiodi« s glavom. Ona taj drugi uređaj sakri u veš na grudima. Lun tada pojača svoj prijemnik, pa zatim odvede Džejn na kraj vrta. Tamo joj je šaputao nežne reči, a one su dopirale kao glasan govor čak iz sobe kroz otvoreni prozor. Izgledalo je kao da neko tamo, kao ojačani odjek, izgovara svaki njihov šapat.

– Ovo je neverovatno! Znam da postoje mnogobrojni minijturni uređaji slične vrste, ali nisam verovala da ih ima i ovakvih – reče Džejn.

– Ovi su malo poboljšani. Dugo sam radio na njima – odgovori Lun.

Otprati je do garaže i ona se izveze u tihu polumračnu ulicu. Teška vrata se bešumno zatvoriše i Lun ostade sam.

★

Srećan zbog povratka Džejn Vittington i divnih trenutaka provedenih s njom posle duge usamljenosti Lun je ležao i slušao zvuke iz prijemnika. Znajući da je Lun sluša, Džejn mu je pričala kojom ulicom se vozi i šta vidi.

Ušla je u jednu telefonsku govornicu i pozvala Meri Markinč, koja je obavesti da je uzela advokata, koji će na tome raditi da Artur bude što pre pušten. Meri napomenu da je kuća pod prismotrom i da joj ne treba prilaziti.

– Sigurno prisluškuju i naš razgovor – reče Meri.

– Neka prisluškuju. Ti jadnici nikada neće uspeti da odvoje poštene od nepoštenih. Njima je svak sumnjiv, ko im se ne pokorava – odvratila Džejn i prekidala vezu.

Znala je da će uskoro njene reči biti prenete u Skotland jard. Zato požuri ka svom stanu. Lun je čuo kako vozi. Čuo je i kad je zaustavila motor, izišla do vrata stana i otključala ih.

A tada je sledio samo uzvik:

– Ko ste vi? Kako ste prodrli u moj stan?

– Budite mirni! Ne pokrećite se, jer ovde imam jaku prskalicu s kiselinom. Bićete nakaza za nekoliko trenutaka – čuo se odgovor.

Lun poznade glas Bazila Toringtona. Poskočio je kao da će odjuriti u pomoć napadnutoj Džejn, ali je shvatio da bi zakasnio. Zato je samo slušao strahujući za njenu sudbinu.

– Dakle, bio si u pravu – čulo se kako kaže Leonard Meskel.

– Treba da požurimo – reče Torington.

– Šta ste joj učinili, prokleti gadovi? – upade Džejn.

Lun pogodi da ona to vidi staru Grel, čuvarku kuće.

– Samo je uspavana – odgovori Torington.

– Požurimo. Napolju je sve mirno – reče Meskel.

Lun je dalje čuo korake, lupanje vrata automobila i zvuk motora.

– Gurni je dole na pod – reče Meskel.

– Već je omamljena i biće mirna sve dok ne izidemo iz grada – odgovori Torington.

– Šta je to bilo sa mnom? – upita Džejn kad se opet osvestila.

– Malo ste spavali, lepotice – odgovori Torington.

– Kud me vodite? Pa to je put za Ejling – reče Džejn.

– Hoćete li biti mirni, pa da vas opet ne uspavljujemo? – pitao je Torington.

– Šta mogu da učinim? – uzdahnu Džejn.

– Dobro, ostanite tako. Upozoravam vas da prskalicu sa kiselinom imam spremnu u ruci – reče Torington. – A ne želim da uništim takvu lepotu. Vi ste najlepša žena, koju sam sreo. Čuo sam da vas opisuju, ali nisam verovao da ste lepši nego što to iko ume da iskaže.

– Već joj se udvaraš – smejući se reče Džipsi, koji je sedeo napred i vozio.

– Neodoljiva je! – odvrati Torington.

Neko vreme je iz prijemnog uredaja dopirao samo zvuk automobila u vožnji, a tada se opet začu glas Džejn Vitington:

– Idemo li uz Brant River?

– Suviše pitate. Ali mogu vam reći. To je ta reka. A naše sklonište je kad se skrene od prelaza na pruži onim prvim putem kod svetiljke.

– Jednom sam prolazila ovda. Poznajem te zidine. Kažu da je to ukleto mesto, jer je sa one stene, što liči na deo porušenog mosta nad rekom, skočila devojka koju su nasilno hteli da udaju za starca – pričala je Džejn.

Sve je to govorila zato da Lun čuje kud je vode. Legendu o toj steni joj je pričao sam Donald, kada su išli ka Grinfordu.

– Eto, tamo je naša poljska kuća – reče Torington.

– Ona kod šumice, što stoji sama pod šumom? – upita Džejn.

– Da, malo vučje gnezdo – odvrati Džipsi.

– Pa to je svega trista jardi prave linije od uklete – reče Džejn.

– Valjda niste praznoverni – reče Torington.

– Ne volim ta usamljena mesta. A vaša kuća je ogradena zidom i metalnim šiljcima kao zatvor ili ludnica – odgovori Džejn.

Automobil uspori vožnju. Čulo se škripanje metalne kapije, a zatim prštanje točkova po šljunku.

– Stigli smo. Ovde ćemo razgovarati sa vama – reče Torington. – Izidite, gospodice Vitington.

– Jednom ćete odgovarati zbog ove otmice – reče Džejn.

– Morali smo... Treba da nam kažete gde je sklonište vašeg Donalda Sikerta – reče Torington.

– Ja to ne znam.

– Znate, sigurno. I govorićete. Razmislite do ponoći, a onda ćemo razgovarati. Bićemo džentlmeni, ako ne izneverite naše nade. Dok nije ovde Meskel, mogu vam reći da se on ne šali. Ima plan kako da vas natera da govorite – pričao je Torington.

– Kakav je to plan? – upita Džejn.

– Ženama ne mogu da odolim, pa ću vam reći. On hoće da pokuša bez mučenja. A onda... Malo nasilne ljubavi... Možda sadističko mučenje... On zna da škida kaiš po kaiš kože sa ženskog tela. Takav je Džipsi. Ne pokušavajte da mu se odupirete. To vam preporučujem. Razmislite o tome da pravom saradnjom možete postići i njegovu ogromnu naklonost. On ima novaca više nego što ih je imala Prva poslovna banka Midleseksa – pričao je Torington.

– Vi prijatno razgovarate – ču se Džipsijev glas.

Udoše u kuću i vrata se zatvoriše.

– To je vaša soba, gospodice – reče Torington.

– Ova sobica sa groznim vratima kao na kasi? Pa ona nema ni prozora! – kao da se preplašila reče Džejn.

– Ulazite! I budite mirni tamo, jer vas i onako niko ne može čuti. Na hiljadu jardi naokolo nema kuće, a ovde smo samo nas dvojica. Po mraku smo došli, a po mraku odlazili i sada smo se vratili nepri-mećeni. Poigraćemo se sa vama, ako ne budete govorili – reče Džipsi i začu se kako lupnuše vrata.

Džejn počeo da govori:

– Sada sam sama u sebi. Sigurno si slušao gde se kuća nalazi. Ponoviću sve posle pola sata, za slučaj da nisi slušao kad su me napali.

Oduzeli su mi samo torbu i sva je sreća što nisu obratili pažnju na medaljon... Dragi, budi oprezan. Oni su spremni na sve. Naoružani su, a u kuću se teško prodire. Čini mi se da je pristup najlakši od šume. Ne brini za mene. Imam, skriven, onaj tanki bodež. Braniću se u nuždi.

Lun je nestrpljivo slušao. Bilo je strašno što je Džejn u opasnosti, ali se radovao što zna gde su Meskel i Torington.

Sada žurno počeo da se priprema. Iako je bila vrućina, on obuče specijalni dugi veš, koji se nije razlikovao od običnog, ali je stajao čitavo bogatstvo.

Jedna engleska čeličana je proizvela najtanju čeličnu žicu na svetu. Lun je pod imenom jednog fizičara učestvovao u eksperimentima fabrike već više godina. To mu je bilo neophodno, jer za neka ispitivanja morao je imati velike fabričke mašine. Saradnja sa fabričkom laboratorijom mu je omogućavala da ih koristi. Fabrika je od te fine i jedva vidljive čelične niti tkala platno, koje je pod rukom bilo meko i običnim okom se nije moglo prepoznati, jer je bilo obojeno belo i ličilo je na pamuk. Od istih tih niti, samo drugačije tkana, bila je načinjena i materija pogodna za pravljenje odela. Lun je za sebe i Samjuela Makfersona bio otkupio tkaninu i napravili su veš i odela. Revolverski kuršumi nisu probijali nijedan sloj tkanine, a čovek koji bi imao i veš i odelo bio bi zaštićen i od kuršuma vojničkih pušaka.

Pošto se obuče, Lun počeo da sprema oružje. Uze dva revolvera, nekoliko punjenja jakog eksploziva za rušenje, nekoliko vrsta bombica i fiola s gasom za uspavljivanje. Obuo je svoje specijalne cipele sa gasnim punjenjima u potpeticama. Krenu da tome još doda tanku, prozirnu užad i lestvice s kukama.

Tako opremljen, krenu ka garaži, da spremi svoja velika kola, jer su

ona za redovnu vožnju bila ostala na mestu gde ih je ostavio kad je krenuo da poseti bivšeg inspektora Toringtona.

U tom momentu iz vrta začu uzvike:

— Donald, dečko moj! Jesi li tu? Evo dolazim!

— Samjuele, stari morski vuče! — odazva se oduševljeno Lun i potrča. Snažnim muškim zagrljajem pozdraviše se dva verna druga.

— Ja plovim da mi se raspadnu mašine, a ti lenstvuješ ovde — reče Makferson.

— Bilo je i zbrke. Sada žurim. Džejn je oteta — reče Lun.

— Šta!? Znaš li gde je ta banda, koju treba da izmesim golim šakama? — uzbuđeno odvrati Makson. — Ti si u tom odelu?!

— Znam gde su je zatvorili. Treba i ti da se obučeš, ali požuri. Sve ću ti uzput objasniti — reče Lun.

Desetak minuta kasnije Makferson se znojio u dugom vešu i odelu. Već mesecima nije oblačio ništa toplije od mornarske majice.

— Devet mu tropskih žega, pa ovo je da čovek pobegne i otplovi da prve ledene sante i da tamo živi s belim medvedima! — gundao je idući za Lunom.

Bilo je prošlo dvadeset i dva časa kad iziđoše iz Londona i nadoše se na putu za Ejling. Makferson je slušao sve radio-emisije u kojima se govorilo o Lunu. To mu je zagorčavalo plovidbu, ali je znao mnoge stvari. Zato je Lun mogao brzo i lako da mu objasni šta se to sve događalo u njegovom odsustvu. Najviše mu je pričao o Džejn i njenom povratku.

— Eh, ti! Znao sam da si pogrešio kad si pokušao da joj daš slobodu. Kad čovek sretne ženu kakva je Džejn, svih mi mora i okeana, i tako mi svih riba, kitova i korala na svetu, ne treba da ostane bez nje! Ona to voli! Voli te kao što ja volim more... Ne, više nego što ja uopšte nešto mogu da volim! Voli te više od

života! – govorio je poučno mor-
nar.

Približavali su se Brant Riveru. Reka je bleskala u koritu. Ponegde su se svetla ispred kuća održavala u vodi. Ugledaše stenu koja je ličila na ostatak mosta nad rekom.

Za to vreme u usamljenoj kući događale su se čudne stvari. Još od dolaska Džejn u kuću Torington i Džipsi su čuli svaku njenu reč, koju je izgovorila, da bi je preneo njen mali odašiljač u medaljonu.

– Znao sam da ona ima nešto slično – slavodobitno reče Torington.

– Istina je, mogao sam i ja to pogoditi. Lun je već više puta upotrebio minijaturne prijemnike i otpremnike. Ali ja ne volim te novotarije. Sada vidim da treba znati svašta – odvrati Moskel.

– Sada Lun juri ovamo. Biće uživanje pogledati kad se nađe i upetljan – dodade Torington.

– Može li se desiti da nešto otkaže? – upita Džipsi.

– Sam si video. Ceo dan smo to proveravali. Naših devet ljudi su odlično skriveni. Ne može ni ptica da preleti, a da je ne vide. Reflektori su postavljeni i pale se na dodir. Taj sistem mreža je vojnički izum. Sreća je što sam znao u kom skladištu ih ima – pričao je Torington.

– Još noćas će Lun moliti za Džejn. Kazaće gde su mu skloništa i kako se u njih ulazi, a tada ćemo ga odmah streljati. Video sam mali splav dole na reci. Stavićemo ga tamo, isplati mu dosta kuršuma u srce, a zatim ćemo ga pustiti neka pliva – maštao je Meskel o svojoj pobi.

– Devojka ne sme ostati živa. Ona je nezgodan svedok reče Torington.

– Takva lepotica... Biće uživanje biti s njom. Posle ću je pokloniti momcima, a zatim... – govorio je Džipsi.

Tada iz električnog uređaja dopreše signali.

– Oni prilaze od šume. Idu tačno kako treba – reče Torington.

Stade uz sto na kome se nalazilo nekoliko aparata sastavljenih u improvizovanu komandnu tablu.

– Ja idem na osmatračnicu – reče Džipsi. – Moram video ti taj trenutak.

– Prvi lokator ih je zabeležio. Dolaze dvojica, jer se čuju dva zvuka, koji pokazuju odstojanje od tri do pet jardi – reče Torington i ostade uz komandni sto.

Džipsi ustrča uz stepenište na sprat kuće i kroz odškrinute kapake prozora zamračene sobe stade da gleda. Podrhtavao je kao u groznici. U rukama je držao mašinsku pušku. ★

Lun i Makferson behu prišli ugašenih farova i na jednom mestu blizu kuće prikrili kola. Obišli su kuću u velikom luku i došli od šume. Kao naručeno, pomoglo im je jedno drvo, čije velika grana je natkriljivala zid i metalne šiljke na njemu. Popeše se i s grane spustiše lestvice.

Nisu slutili da zločinci računaju da će oni baš tuda preći prepreku. Nije bilo moguće pretpostaviti da oni očekuju njihov brzi dolazak. Lun još nije mogao da shvati da u Toringtonu ima opasnog genijalnog zločinca. prvi put se sukobio sa čovekom koji je mogao da izvede mnoge stvari koje i Lun.

Išli su oprezno kroz zapušteni vrt. Ništa se nije čulo. Već su se nalazili blizu kuće pod krošnjama drveća.

– Moramo prilaziti pažljivo – šapnu Lun.

Makferson kleče da sačeka. U tom momentu nešto zašušta. Čuše se siktavi zvuci sa svih strana. Proleteše nekakve kugle. Neke pogodiše Luna i Makfersona lakim udarcima.

– Šta je to, što mu paukovih mreža?! – prošaputa Makferson.

– Zamka! – viknu Lun.

Oni se trgoše, ali na njih su se svaljivale nekakve mrežaste niti iz svih pravaca. Makferson se borio sve više se zamotavajući.

Tada bljesnuše snažna svetla. Oni nehotično zatvoriše oči. Kad su pogledali, shvatiše šta se dogodilo. Sa stabala, iz šiblja, sa tla i od ograde na jedan potez oslobođene su zamke. Bile su to male cevi, koje su komprimiranim vazduhom izbacivale olovne kuglice za kojima su se vukle isprepletane niti od kao čelična žica čvrst materije. Bilo ih je na stotine i stvorile su nerazmrsivu mrežu u koju se živo biće zapetljava tim više koliko se žilavije odupire.

Makferson je upotrebio svu snagu. Niti su se kidale, a li su se nove metale oko njega. Ionako stegnut u neprobojne odelo on se prosto gušio.

— A tako, lupeži s mrežama! Platićete! Porazbijaću vam njuške, vi sinovi ljigavih hobotnica! — vikao je ljutito.

Lun je pokušao da upotrebi eksploziv, ali oko ruku su mu se zame-tale mnogobrojne skoro nevidljive mreže. I njega je oblivao znoj.

Tada na svetlo izidoše ljudi sa uperenim mašinskim puškama i revolverima. Dvojica su dovlačila tanke i široke daske i polagali ih prema Lunu. Napadači su znali kako da se sami ne zapletu u sopstvene zamke.

Uskoro su držali cevi oružja upe-rene u glave Luna i Makfersona. Iz kuće izide Bazil Torington. U ruci je nosio gas-lampu iz koje je sukljao plamen. Mahao je njome ako sebe i niti mreža su se topile. Za njim je dolazio Džipsi s mašinskom puškom u rukama.

— Kako su smešni! — uzviknu radosno.

— Vežite ih dobro i ispraznite im džepove! — naredi Torington.

Dok su gangsteri držali upetljane ljude, drugi su ih čvrsto vezivali užadima. Torington pode oko njih i

plamenom spali niti koje su smetale.

— Vrlo si lukav, Toringtone — reče Lun.

— I malo veštiji od prvog kralja ponoći — hvalisavo reče lažni Lun.

— Kopile si ti, bedniče! — opsova Makferson.

— Odvucite ih unutra! — napredi Džipsi.

Kad je dovedoše iz sobice bez prozora, Džejn s užasom ugleda vezane Luna i Makfersona. Lunu su bile povezane i oči. Džipsi mu načas skide povez.

— Tu pred tobom ćemo se poigrati ovom lepoticom, koja ima divni medaljon. Ha — ha! Medaljon! Kako nam je doveo ribice u mrežu! — reče Džipsi smejući se.

Torington je gledao predmete uzete od Luna.

— Ovde je čitav arsenal, koji bi razorio i tvrđavu. Ove stavrcice će nam dobro doći — reče i sve strpa u jednu torbu.

Džipsi ode da pogleda je li sve u redu oko kuće. Lun to iskoristi i šapnu Makfersonu. — Pokušaj da ih prevariš kao da želiš da se otkupiš.

Makferson klimnu glavom. Sada je žalio što je onako psovao i pretio pre nekoliko minuta.

Džipsi se vrati i sede u fotelju. Lun i Makferson su ležali, vezani, na podu. Torington je stajao nad mornarom i držao jednu nogu na njegovom trbuhu.

— Dakle, to je taj divlji mornar, koji ubija jednim udarcem pesnice? I još uvek vučeš ovaj džepni tep, stari medvede — reče i čvrsto se osloni na Makfersonov trbuh.

Mornar napravi izraz pun bola.

— Ne... Ne mučite me, nije dobro... Ja nisam znao... — promuca Makferson.

O-ho! Junačina je već kao babin trbuh! — uskliknu Džipsi.

– Ja imam brod... Želim samo da plevim morima – reče Makfer-son i zatrepiti očima.

Suze mu se pojaviše u očima. Džejn ga je gledala zaprepašćeno. Nije verovala da Samjuel Makfer-son odmah može tako nisko da se sroza.

– Ne cmizdri, stari. Umri kao čovek i ne daj da nas ovi zložinci slome – reče Lun.

– Zašto si me zvao nazad? Ja sam ostavio svoj brod... Prvi svoj brod u životu... Mene čekaju moji mornari... – gundao je Makfer-son.

– Samjuele, zar si to ti? – upita Džejn.

Suze joj potekoše i ona gorko za-plaka.

– Lako je tebi... Ovi će te ostaviti da živiš... A ja neću da umrem... Ja znam gde ima više od dve tone zlata... Moj deo u terezoru skloni-šta mi neće koristiti ni život da spa-sem – pravdao se Makfer-son.

Džipsi i Torington počese da ih ispituju o skloništu i kako su u njega ulazi. Makfer-son je govorio da on ne zna i da ga uvek Lun uvodi vezanih očiju.

– Nikada ga nećete otkriti! Pa i ako saznate, sve je minirano i od-letećete u vazduh! – reče Lun.

Ispitivali su Džejn.

– Ne znam! Nikada neću ništa reći! Umreću sa čovekom koga vo-lim – odgovori ona i prkosno se ispravi.

Nije više ni plakala.

Torington stade uz Luna.

– Zar je ne mogu da ga zame-nim? – Upita smešeci se.

Džejn nehotično pogleda jednog, pa drugog. Sada je Torington bio bez polutamnih naočara i lažnih bućica, pa je sličnost sa Lunom bila upadljiva. Ona spusti glavu.

Torington je držao gasnu lampu za letovanje. Pojača joj prigušeni plamen, i on liznu šišteći.

– Koga da prigrejem? – upita cereći se.

– Prvo tu mešinu s mora. Neka ovo dvoje vide šta ih čeka – reče Džipsi.

Torington primiče plamen Mkafer-sonovim rukama. Njegovo užasnuto lice se zgrči.

– Ne! Preklinjem vas! – zacvile mornar.

Torington mu je primicao pla-men licu. Obrve i trepavice prve planuše, a tada poče da se pali i nekoliko dana nabrijana brada.

– Govoriću! Sve ću vam reći! Obećajte mi da me nećete ubiti! – poče da viče Makfer-son kao da je u najvećoj panici.

– Gde je sklonište? – upita Džipsi.

Lun viknu:

– Ne govori! Uzalud tražiš mi-lost. Uzeće sve što smo godinama stvarali, a nas će ipak ubiti!

– Njega nećemo. On zna stvari koje nas zanimaju. Može nam biti od koristi – reče Torington.

– Kako da kažem, kad sam se zakleo da neću nikada reći? – zac-vile mornar.

Opet mu plamen liznu po licu.

– Ne Govoriću! – kriknu Mak-fer-son.

– Samo im kaži, pa će ući i sve opljačkati! A tebe će zakopati tamo usred podzemnih hodnika! Samo ima kaži! – reče Lun kao da preti.

Makfer-son je shvatio. Poče da priča o skloništu. Džipsi i Toring-ton su trijumfovali.

– Užasavam se tvoje slabosti, jedni Same! – viknu Džejn.

– Budi čvrsta, draga! Sve je uza-lud! – reče Lun.

– Vodite je! – naradi Džipsi.

Dva gangstera je odvukoše. Ona se osvrkala da još jednom vidi Luna. On joj se osmehnu i lice mu ožive. Nekoliko bezglasnih pokreta us-nama bili su znak: „Ne brini se!“

Njen poslednji pogled bio je začu-den.

Džipsi naredi da se Lun i Makfer-son povedu. Odvezaše im noge i us-koro ih smestiše u veliki automobil.

Dva gangstera ostadoše da čuvaju kuću i zatvorenu Džejn.

✱

Uz obalu je bio privezam mali ograđeni splav pogodan da uz njega pristaju čamci. Gangsteri otkidoše konopce i ostaviše da se splav drži samo o jednom Uvodoše Luna na njega i vezaše mu ruke za ogradu. Zatim gangsteri sidoše sa splava.

– Gadajte samo revolverima sa prigušivačima. Ne treba da dižemu buku – reče Torington.

– Zar nećeš i ti ispaliti koji metak? – upita Džipsi natičući prigušivač na svoj revolver.

– Hoću – reče mirno Torington i izvadi svoj revolver već snabdeven prigušivačem.

Još dva gangstera su imali oružje sa prigušivačima i podigoše ga.

Makferson je zurio u strašnu sliku i svaki mišić mu se zgrči, iako je znao da samo nesrećni slučajem, ako Lun ne zaštiti glavu, može da bude ubijen.

Ali hladnokrvni Lun je znao šta treba da čini. Po pravcu oružja video je da niko ne nišani u glavu, pa je nije skrivao sve dok ne odjeknu prvi jedva čujni pucanj. Onda se trže i zgrči tako da glavu sakri prema reci. Šumovi pištolja sa prigušivačima učestaše. On se grčio kao da ga svaki kuršum prebija, a zatim pade. Samo mu ruke ostadoše da vise na niskoj ogradi. Jedan krušum mu okreznu otkriveni deo podlaktice. Osećao je bolne udarce svakog kuršuma, iako oni nisu prebijali tkaninu od mikroskopski tankih i gustih čeličnih vlakana.

Džipsi opali poslednji metak sa same ivice splava i uze nož, kojim prekide konopac. Nogom odgurnu splav, koji se polako okrete i zahvaćen maticom kliznu po površini vode.

– To je kraj nepobedivog Luna! Smešno! Putuj kralju ponoći, baš

sada je gluvo doba! – reče Torignton.

– Sedajte u automobile! Vi momci vratite su u kuću i čekajte. Nas dvojica ćemo sa ovim jadnikom do Lunovog skloništa – reče Džipsi.

Povedoše Makfersona i smestiše ga u veliki automobil. Ponovo mu vezaše noge i narediše mu da legne na pod kola.

– Da li ste poneli alat? – upita Makferson.

– Kakav alat?! – začudi se Džipsi.

– Treba probiti prolaz. Ja znam ulaz iz napuštenog podzemnog tunela, ali on je zabetoniran, a unutra su jake čelične ploče – objasni mornar.

– Šta izvodiš? Niste uvek rušili prolaze kad ste ulazili! Ne šali se sa nama! – zapreti Džipsi.

– Ja mogu da uđem na jedna vrata iz ulice. Mogu mirno i da prođem. Ali foto-čelije, koje reaguju i u mraku pomoću infrazraka, i po svetlu, izazivaju strašnu eksploziju, ako pode još neko sa mnom. Ne znam kako deluju svi ti uređaji. To je bila Donaldeva majstorija – objasni Makferson.

– Kako te »poznaju« te foto čelije? – upita Torington.

– Kad prolazim, držim dlanove ruke iskrenute prema dovracima. Nekakav uređaj stvarno prepoznaje moje ruke. Zbog toga ih je Lun pažljivo snimao. Ako za mnom krene još neko, odmah nastaje eksplozija. Na stotinu metara uokolo niko ne bi ostao živ.

– Postoji li još koji ulaz? – upita Džipsi.

– Ima ih još četiri, ali svi se otvaraju samo na moje zvonjenje preko prikrivenog dugmeta. Tada Lun otvara betonske blokove pomoću električnih vitlova, otključava čelične kapije i pušta me unutra. To se dešavalo samo kad ne smem da dodem na svoj ulaz. Ali tada Lun nekako kontroliše pristup – izmišljao je dalje Makferson.

– Znači, samo rušenjem možemo ući? – upita Torington.

– Ja sam mogu slobodno. Posle bih otvorio...

– Nećemo se tako šaliti! Ne pokušavaj da nam podvališ – zapreti opet Džipsi.

– Ja ne pokušavam ali ne možemo drugačije ući. Lun je predviđeo mogućnost otkrivanja skloništa. Nije hteo da ista padne u ruke onome ko nasilno dode. Jedina mogućnost je da se prodre tamo kuda sam rekao – dodade Makferson.

– Kakav alat je potreban – nezadovoljan, upita Torington.

– Bušilica za beton i aparati za rezanje metala. Za jedan dan... možda i kraće, ako bude dovoljno ljudi... bićemo unutra. Dva čoveka moraju raditi najmanje dva dana – zaključí mornar.

– I mrtav nam dosaduješ – reče Džipsi misleći na Luna. – Hajdemo, dakle! Imamo alat u skladištu.

XI

Brant je nemirna reka, koja krivuda u ostrim meandrima, čas malo mirnija i razlivena, čas se provlačeći kroz uske obale i ubrzavajući tok pun vrtloga.

Od mesta na kome je Lun vezan za splav Brant River teče na zapad, a zatim blizu Grinforda skreće pravo na jug da se kod Henvela ulije u ogranak Grand Junkcijen kanala. Lun je neko vreme mirovao ležeći na splavu i odmičući pravcem ka Grinfordu. To je bila i njegova greška, jer uskoro splav zapade u vrtloge.

Sada je izubijanom i umornom Lunu bilo mnogo teže da ruke oslobodi veza. Splav se vrteo, udarao o kamenje i pretio da se prevrne i poklopi vezanog čoveka.

Rana na ruci ga je bolela, a celo mecima izudarane telo ga je tištalo. Pomisao da Džejn čeka i da je u rukama manijaka, koji joj mogu naneti zlo, a povrhn svega još ne zna da je on živ, dadoše Lunu novu snagu. Uspeo je da rasklima ogradu i da je

istrgne sa teškog splava. Sa delom ograde, na koji se navali prsima, Lun se na jednom mirnijem delu reke otisnu u vodu. Mogao je da pliva samo nogama, ali deo ograde mu je olakšavao da se održava na površini, iako je nakvašeno odelo, inače vrlo teško, postalo još teže.

Domogao se obale baš kod prvih kuća Grinforda. Nade ostru ivicu jednog kamena i počeo o nju da tare veze. Konačno pokrenu ruke i strese ostatak veza. Bio je slobodan.

Ali sada je bilo skoro nemoguće preduzeti nešto. Bio je bez ičega u džepovima. Bez novca, bez oružja i sam u noći, razmišljao je šta da učini.

Prvo nade nekoliko listova biljke koja je dobra za rane i zavi ruku. Povrh listova stavi omot od upređeno trave, jer od veša i odela nije mogao otkrinuti ni komadi tkanine.

Tako pode senovitom stranom ulice. Pokuša da otvori vrata dvoje parkiranih kola, ali ona su bila zaključana. Kod jednog jačeg svetla osmotri svoje odelo. Bilo se ocedilo i već nije izazivalo veliku sumnju. Odluči da ide u mesnu ambulantu. Nade dežurnog lekara, kome se požali da je povredjen u jednoj tuči. Ispriča mu i to da je bio bačen u reku.

– Molim vas da me previjete i da pozovete policiju. Recite im da ne mogu da se krećem, jer sam iscrpen, a hoću i da dam iskaz o zločinu nada mnom – reče Lun.

– Odmah ću vam pomoći – pristade mladi lekar i prvo potraži zavojce i lekove.

Dok je Lun ležao na lecarskom pultu, mladi lekar pozva policiju. Objasni da jedan ranjeni pacijent moli da se dode po njega.

– Kako izgleda i ko je on? – pitao je dežurni policajac.

– Vrlo pristao i simatičan gospodin. Ime?... Sad ću ga pitati – odgovori lekar.

– Recite da sam učitelj iz Alper-
tona. Zovem se Dajmond Biging –
reče Lun.

– Odmah ću doći jedan naš čovek na motociklu. Nemamo kola pri ruci – javi dežurni.

– Pitaću bolesnika može li da izdrži vožnju motociklom – reče lekar.

– Moći ću, već se osećam mnogo bolje – odmah odgovori Lun.

Lekar spusti slušalicu i počeo da razgovara s Lunom. Začudi ga pacijentovo poznavanje medicine, i to čak i nekih najnovijih medicinskih senzacija. U prijatnom razgovoru onih dvadeset minuta brzo prodoše.

Policajac pometi izuzetnu lekarovu pažnju prema pacijentu, pa i on postade ljubazan.

– Izvolite sa mnom, ako možete izdržati kratku vožnju motociklom – reče pozdravljajući.

– Moći ću – mirno reče Lun. – Molim vas da budete svedok mog izvinjenja doktoru. Nenam ničeg u džepovima. Napadači su mi sve oduzeli. Jedino mogu da obećam da ću platiti pomoć.

– To je sitnica. Budite bez brige – reče lekar i otprati neočekivane goste do vrata.

Policajac sačeka da Lun sedne, a zatim po krenu jaku mašinu. Tek što su se vozili dve stotine jardi, Lun reče:

– Molim vas zaustavite!... Zlo mi je i mislim da ću...

Policajac odmah uspori, i kad se okrenu, vide kako Lun skliznu na tle. On podiže motocikl na podupirače, i pritrča onesvešćenom. A tada Lun počeo da se podiže teturajući. Iznenada udari policajca tako da ovaj pade bez reči. Lun ga odvuče u senku šiblja, namesti ga da ugodno leži i brzo uzjaha na motocikl. Najvećom brzinom odveze se do Vilesdena. Tamo je imao iznajmljenu garažu, u kojoj je držao jedna stara kola i nekoliko sanduka potrebnih stvarčica i oružja. U jednom odelu nađe i nešto sitniša.

Malo dalje ostavi motocikl, i iz jedne javne govornice pozva policijsku stanicu u Grinfordu. Javi da je morao da pozajmi motocikl i gde ga je ostavio.

✱

Lun svom glavnom skloništu pride vrlo oprezno. Odluči da ude kroz garažu, čija vrata su se otvarala bešumno na svetlosni znak naročitog malog reflektora, kakve je on imao na svojim kolima. Držeći spreman policajčev revolver, Lun u mraku garaže počeo da osluškuje. Ništa se nije čulo i on pođe smelije. Već kod prolaza ka laboratoriji imao je signalnu tablu. Bilo je očito da još niko nije dolazio ovamo. On obide svih pet izlaza i sve proveri. Zaključi da Makferson nije doveo zločince ovamo.

Pride radio-uredajima i uključi prijem za mikro-odašiljač, koji je imala Džejn. Znao je da su joj oduzeli medaljon, koji je i omogućio da ga namame u zamku, ali ona je imala drugi u obliku velike čiode.

Prvo začu uzdahe, a zatim glas voljene Džejn:

– Da li si živ, dragi moj... Plašim se za tebe... Sama sam u tami ove grozne sobice... Ponavljam ove uzaludne reči... Čemu se ja to nadam?... Ne mogu više... Čak ne mogu ni da ostanem budna... Dragi moj...

Glas prestade da govori. Čuli su se jecaji, a onda i to umuknu.

Lun beše zapamtio izgled Bazila Toringtona i kako je bio obučen. Potraži slično odelo u svojoj garderobi, a zatim sede pred ogledalo. S malo šminke dotera svoj lik tako da je bilo teško pomisliti da to nije Torington. Ipak ostavi na sebi neprobojni veš, koji beše stavio pred ventilator, da se osuši.

Naoružan ponovo revolverom sa prigušivačem i gasnim bombicama, on krenu da izide. Razmisli trenutak i odluči da onemogući ulazak zločinaca u skrovište. Otvori dva rezervoara sa uspavljajućim ga-

som usporenog dejstva i uze masku da bi na povratku mogao da prode do uredaja za provetravanje i očisti prostorije.

Starim kolima pode nazad ka usamljenoj kući. Nade svoja velika kola još uvek skrivena na starom mestu. Tamo ostavi i ona druga. Zatim se uputi pravo ka kapiji usamljene kuće.

Pritisnu zvono i brzo namaza lice nekakvom crvenom smesom, koja je ličila na usirenu krv. Oseti da je neko prišao kapiji i da osmatra kroz neki otvor.

— Jeste li vi to, gospodine?! — začu se glas jednog od Džipsijevih ljudi.

— Otvori... Ne mogu... Oh! — podražavajući Teringtonov glas, •promuca• Lun i prihvati se za kapiju.

Vrata se otvoriše. Još dva gangstera su dolazila.

— Gde je šef? — pitao je onaj što je otvorio vrata.

— Nesreća... Pomozite mi da udem... Ne! Ruka mi je povredena!... — viknu Lun kad ga jedan gangster prihvati pod pazuh.

Teturao se preko vrta ka zamračenim vratima, a dva gangstera su mu pomagala. Kad udoše u osvetljeni hol, vrata se opet zatvoriše. Njih četvoricu dočekaše još dva budna gangstera. Držali su spremne mašinske puške dok ne zaklučiše da je to došao ranjeni Torington. Okupiše se oko njega.

— Zovite ostale. Svi treba da su ovde... Moram vam sve reći... — govorio je Lun gotovo šapatom.

Odmah jedan gangster ode u sobe da probudi onu četvoricu koji su spavali. Njih devet se opet okupiše.

— Šta se dogodilo? Gde je Džipsi? — pitao je najstariji gangster.

— Sve ću vam reći... Teško dišem... Imam tu kiseonik... — govorio je dalje Lun stavljajući na lice malu masku.

U istom trenutku vazduh se širio uspavljajući gas, čije dejstvo je

bilo katkotrajno, ali vrlo brzo. Polovima gangstera popadoše, ali dvojica najudaljenijih počese da shvataju. Nisu znali da je to Lun, ali pomisliše da Torington hoće da ih savlada i ubije, pa da se oslobodi svih. Među njima je već bila poznata tajna bivšeg inspektora Skotlandjarda. Znali su i da je on lažni Lun.

— Nećeš uspeti! — viknu jedan od one dvojice i uperi revolver.

Pucao je brzo i pogadao tačno u prsa. Lun oseti da gubi dah. Moglo se dogoditi da ga pogode u lice. Zato poteže revolver i dva puta opali. Ona dva gangstera padoše.

Ostala sedmorica su već ležala u dubokom snu. Lun pokupi razne gajtane, kaiševe i iscepa zavese. Napravi čvrste veze i upetlja zločince. Gledao je one koji su ga još pre četiri sata streljali.

Kroz kapke se spolja probijala zora. Lun otrča i pokuša da otvori vrata sobe u kojoj je bila Džejn. Brava je bila komplikovana i jaka. Morade da se vrati kod vezanih gangstera, koji su počinjali da dolaze k svesti.

— Gde je ključ od sobice? — upita Lun.

— Nemamo ga. Brava se automatski zaključava. Ključ je kod šefa — odgovori smrknuto najstariji gangster.

— Lažete! Želim ljuč, ili ću pucati — zapreti Lun.

— Kažem vam da je ključ kod šefa... On nam je rekao da je smestimo u sobu. Zatvorili smo vrata... Posle smo hteli da je pogledamo... Nismo mogli da udemo — ispriča gangster.

Lun se vrati do sobice. Strpljivo je obijao vrata služeći se svojim specijalnim patentom, od koga se pravila kombinacija mnogih ključeva. Konačno odškrinu vrata. Džejn je zurila u njega bunovna i preplašena. On se seti da je još uvek maskiran kao Torington i brzo ubrisa mrlje od lažne krvi.

— Džejn, draga! — doviknu zatim i pode k njoj.

Ona je uzmicala zbunjena. Bila je primetila veliku sličnost između Teringtona i Donalda, pa se sada nije snalazila.

– Ne dirajte me!... Vi, prljavi ubice! – viknu Džejn.

– Džejn, osvesti se! To sam ja, tvoj Donald. Samo sam bio maskiran u Toringtona – reče joj blago i sačeka nasred sobe.

Ona konačno shvati, ali je prilazila oprezno. Pažljivo ga je gledala i tek sa jednog jarda daljine uoči Lunov mali beleg na obrvi i sitne, njoj tako poznate i drage ožiljke na njegovom licu.

– Zar si ti?!... Donalde! Oh! – uzdahnu ona i baci mu se u naručje.

On je obasu poljupcima.

– Jesi li povredena? – upita šapatom.

– Nisam... Sve je dobro. Šta je sa Samjuelom? – odvrati ona setivši se vernog mornara.

– Pokušaćemo da saznamo od Džipsijevih momaka – reče Lun i povede je iz sobice.

Dok je Džejn osmatrala prilaze kući kroz odškrinute kapke, Lun je saslušavao gangstere. Videći ga izmenjenog, sada su počinjali da shvataju da to nije Torington. Zurili su u njega kao u sablast.

Oni koji su bili na obali reke kad je Lun streljan, sada su gubili veru u svoja čula. Nije moguće da je to onaj čovek koga su tamo zasuli kišom kuršuma i koji je izdahnuo u grčevima od mnogih rana.

– Vama se samo učinilo da sam mrtav. Kuršumi su me pogadali, ali uzalud – reče Lun smejući se, ali ne otkrivajući tajnu svog neprobojnog odela.

Gangsteri su gledali čas njega, a čas ona dva ubijena. Bili su zbunjeni i zaključili da je najbolje da čute. Lun tada odluči da odveže jednog. Naredi mu da ustane i reče mu da će ga tući, pa neka se brani.

Nada bljesnu u očima zlikovca i on zauze stav za odbranu. Lun ga prvo lako udari po vilici i izazva njegov bes. Gangster jurnu. Bio je snažan i vešt, ali Lunovi udarci su ga bolno pogadali. U jednom trenutku pokuša da beži. Lun mu podmetnu nogu i stiže ga. Naredi mu da ustane i opet ga udari, ali sada vrlo jako. Zlikovac pade onesvešćen.

– Ti ćeš biti sledeći – obrati se Lun najbližem.

Odveza ga i udari. Borba je bila kratka, jer gangster beše prestravljen svim onim što je doživeo. Pade na kolena i reče:

– Govoriću... Šta želite da znate?

– Gde su Džipsi i Torington?

– Otišli su da prodru u sklonište. Onaj mornar ih vodi. Nas nisu odveli, jer žele da sačuvaju svoju tajnu... Imaju mnogo tajni i stvari idu sve gore. Ništa drugo o njima ne znam – ispriča gangster izbegavajući poglede ostalih zločinaca.

Lun je ispitivao ostale, ali nije mogao da sazna ništa o dvojici zlikovačkih voda. Ipak izabra jednog gangstera i odvede ga u drugu sobu. Dovede ga u stanje hipnoze i počeo da ga ispituje. Saznade da su svi dobili novca, ali ne znaju ništa o tome kako je opljačkana banka. Gangster reče da su neke kolege nestali. Šef im je objasnio da su na poslu u drugom kraju zemlje.

Lun tada dovuče ostale gangstere u sobicu gde je pre toga bila zatočena Džejn. Pojača im veze i zatvori vrata. Zbog pokvarene brave dovuče dve metalne poluge iz podruma i podboči vrata tako da su se držala čvršće nego da su zaključana.

Zatim nade Džejn i pozva:

– Idemo, draga. Sad ću još samo da telefoniram.

Znao je broj Skotland jarda. Dobi dežurnog i javi mu da je grupa gangstera zatvorena u kući. Opisa pristup i reče da su unutra i dvojica mrtvih.

Odmah zatim odvede Džejn do kola. Zamoli je da ona vozi manja kola za njim, a on uze velika.

Brzo su vozili ka Kestber Hilu. Sunce se pomaljalo na istoku i obasjavalo visoke tornjeve Londona. Oni su vozili okrenuti prema suncu i uskoro se nadoše u povorci vozila, u kojima su mnogobrojni ljudi odlazili na posao.

U suprotnom pravcu je žurio inspektor Nelson sa dvoje policijskih kola punih ljudi. U Nelsonovim kolima bila su i dva oficira Intelidžns servisa.

— Zar se nije moglo preduzeti nešto? Kad ste čuli da je na telefonu sam Sikert, trebalo je pozvati na uzbunu sve snage — govorio je pukovnik Norman Grift.

— Jutros se u svim pravcima kreće najmanje tri miliona stanovnika Londona. Ko bi uspeo da sve to proveriti? — prozbori smrknuto inspektor Nelson.

Uskoro stigoše u kuću blizu reke. Zatekoše otvorena vrata i oprezno udoše. Nadoše mrtve i otvoriše sobicu u kojoj su bili vezani gangsteri. Odmah ih optužiše za ubistvo one dvojice. Taj trik donese rezultate. Gangsteri počеше da se pravdaju i objašnjavaju šta se sve dogodilo.

— Još dva ubistva! Taj čovek mora jednom da prestane! — jetko reče pukovnik Grift.

— Kažu da je morao da puca, jer su oni prvi potegli i nekim čudom promašili... Ili je Lun stvarno neranljiv — reče major Olifant.

Pukovnik ga mrko pogleda; nije govorio dalje. Samo je beležio priču o Džipsiju i Toringtonu, o hvatanju Džejn Vitington i zamkama za Luna i Makfersona, i o najčudnijem događaju noći: uzaludnom streljanju Donalda Sikerta.

— Dalje nećemo moći da prećujemo stvari. O ovome moramo obavestiti javnost — reče inspektor Nelson već i sam nezadovoljan stalnim i opasnim prikrivanjem istine.

— Obavestite... Ali ne treba da bude to u obliku nečeg što opravdava Donalda Sikerta — popustljivo odgovori pukovnik i spremi se da ode.

Shvatao je da se sa svojom moćnom vojskom agenata i ovoga puta uzalud hvatao ukoštac sa Lunom. Nadao se da će jednoga dana moći ipak da ga zgrabi u svoje ruke. Maštao je o tome kako će se obezbediti od Lunovih trikova i o tome kako će ga izmoriti dugim saslušavanjima i prikrivenim mučenjima strašnijim od svih koje su ljudi isprobali.

Popodnevna izdanja listova javiše o obračunu Luna i grupe gangstera. Skotland jard je obaveštavao da su se pokazale tačne izjave Džija Ditefa i njegovih ljudi.

Sad se znalo ko je opljačkao banku. Za Toringtonom i Meskelom su raspisane poternice. Listovi su bili puni njihovih fotografija pronadenih u arhivama.

Već pred podne detektivi Skotland jarda uspeali su da nađu Sandru Higing. Uplašena avanturistkinja je poricala svoje učešće u Toringtonovim zločinima. Još vidljive modrice od Asbijevih udaraca iskoristila je da sebe prikaže kao pravo nevinašće.

— Bilo mi je sumnjivo nestajanje Bazila Toringtona. Kad sam ga pitala, u prisustvu Meskela i Asbija, pretukli su me i zapretili su mi da će me ubiti — govorila je inspektoru Nelsonu.

Novine su toga dana objavile još jednu novost. Novinar Artur Markinč i detektiv Čarli Pipčin bili su pušteni i protiv njih će se voditi istraga samo po privatnim tužbama oštećenih upotrebom odvratnog mirisa, ako se dokaže da su oni stvarno učestvovali u tim napadima. Teri Mejborn i Brenda Lendon bile su takode puštene, jer nedostaju dokazi o bilo kakvoj njihovoj krivici.

Još jednom se istina o svemu mučno probijala. Ipak, probijala se. Artur Markinč je sada mogao da objavi svedočenje starog Londživela.

XII

Vežan i pretovaren torbama punim alata Makfersen je u samo svitanje zore uveo Džipsija Toringtona kroz veliki šaht. Spustili su se u podzemni tunel londonske kanalizacije. Teturali su se ivicama klizavih podzemnih reka. Džipsi i Torington su takođe nosili teret, jer su morali imati hranu i piće za dva dana.

– Tu smo! – objavi Makfersen i pokaza jedan grubi zid od blokova ispucalog betona.

– Šta ima tu? – upita Torington.

– Odmaknite tih pet komada betona i videćete prolaz. Tuda ćemo ući u zapušteni tunel, kojim se stiže do mesta koje treba probiti – objasni mornar.

Držeći na oku vezanog Makfersona njih dvojica zabiše poluge i otvoriše prolaz. Prvo uđe Torington, zatim propustiše Makfersona i Džipsi uđe poslednji. Jedva je uspeo da povuče uklonjene delove betona i sakrije ulaz.

Podoše još dvesta jardi po starom podzemnom rovu, koji je bio vlažan, ali po kome nije tekla zagađena voda. Ovde se i lakše disalo. Primećuje da na sredini rova postoji još jedan šaht.

– Zašto se nismo spustili ovuda?

– upita nepoverljivi Džipsi.

– To je prometno mesto pred crkvom svete Ane, a tamo ne biste mogli u blizini ostaviti vaš automobil – objasni „poslušni“ mornar.

Nadoše se pred betonskom pločom. Mesto je ličilo na zatvoreni kraj tunela. To je i bilo, jer pregradu je podigao sam Lun znajući da ne postoje tačni planovi starih podzemnih tunela. Ovaj deo podzemnih uređaja Londona bio je renoviran i nije bilo izgleda da će

neko, ni za više decenija, kopati nešto na ovom mestu.

– Treba bušiti baš na sredini – objasni Makferson.

Dva gangstera vezaše noge Makfersonu i postaviše ga tako da im je na oku, a oni prihvatiše bušilicu. Ukopčaše je na bateriju i počеше da buše beton.

– Hoće li se ta baterija isprazniti? – upita mornar.

– Dovoljna je za rad bušilice četiri sata – odgovori Džipsi.

– Onda je štedite, jer će vam trebati i za jedan tanki zid iza čelične ploče – reče Makferson praveći se da brine o uspešnom probijanju prepreka.

Njih dvojica počеше da rade. Bili su suviše umorni, pa su sporo napredovali. San ih je hvatao i oni su mu se jedva odupirali.

– Pričaj nam o ovom skloništu. Tako će nam se manje dremati – reče Torington.

Nisu ni slutili da je ovo put za jedno rezervno Lunovo sklonište, koje je bilo mnogo manje od onog koje je sada koristio, a nalazilo se čitave tri milje dalje od pravog.

– Vrlo je zanimljivo – počе mornar. – Istina, Lun mi je bio zabranio da zavirujem po celom skloništu, ali ja sam to činio. Nad zemljom to je jedna stara kuća sa malim stanom. Veliki zid u dvorištu skriva vrt natkriljen pokretnim staklenim krovom. Tamo je sve puno cveća. Tu je i divan bazen za kupanje. Sve je to skriveno od pogleda, jer ga opkoljavaju zabati starih i visokih kuća. Ni sa krova neke od tih kuća ne može se ništa videti, jer je zaklon vešto podignut.

– To je, izgleda, vrlo ugodno mesto. Da li još neko zna za njega? – upade Džipsi.

– Znao je Lun... zna Džejn. I, eto, znam ja. Niko živi više ne zna za tajne tog skloništa – odgovori mornar.

– Šta tamo još ima? – upita Torington.

– Iz bazena i stana postoje skriveni ulazi u pravi deo skloništa. Njih je vrlo teško otkriti čak i kad bi neko pretresao stan i vrt. Duboko pod zemljom je velika laboratorija sa mnogo mašina i naučnih stvari. Donald je doveo električni vod ispod zemlje tako da ima i besplatnu struju – pričao je dalje mornar.

– Imao je besplatnu struju, stara budalo... Sada ćemo je mi imati. Govori dalje, jer to pričanje me drži budnim – dodade Torington.

– Pored laboratorije su biblioteka, čelične komore sa pokretnim zidovima, soba sa radio-uređajima, gde ima mnogo tih sprava koje je Lun izmislio. Tu je i naročiti centar za daljinsko povezivanje sa telefonskim govornicama. Niko pomoću telefonskih razgovora, koji bi se otuda vodili, ne može da otkrije sklonište.

– Po svemu izgleda da je to mesto zaista prava tajna tvrđava – reče Džipsi razmišljajući o tome kako će to mesto postati njegovo skrovište.

– Videćete i trezore. Tamo su vrednosti koje imamo. Nadam se da ćete mi dati makar jedan deo tog blaga, koje sam ja uz mnogo muka dopremio svojim brodom posle dugih ronjenja u vodama mnogih mora – nastavi mornar da priča o onom što je stvarno postojalo, a uz to da ponešto izmišlja. – Skrovište dragocenosti je skoro nemoguće otkriti. Mogao bi neko dugo da živi u podzemnim prostorijama, a da ipak ne nade blago. Donald je morao meni da ga pokaže, jer sam mu pomogao da unese te teške predmete. Mislim da tamo ima bar dvadeset tona zlata u polugama, zlatnim sarkofazima i drugim predmetima. Samo starih zlatnika ima dvadeset i osam hiljada komada.

Već je i Makferson bio umoran. Oči su mu se sklapale i on prestade da priča.

– Proveri mu veze i uspavaj ga, a ja ću malo da obidem okolo – reče Džipsi.

Torington prinese gasnu pumpicu do Makfersonovog lica, a zatim kroz malu masku, koju mu pritisnu na lice, pusti da gas omami već ionako usnulog čoveka. Makferson čvrsto zaspa.

Džipsi obide podzemni tunel, oslušnu pod šahtom i vrati se nazad. Oni postaviše torbe s alatom umesto jastuka, namestiše se na tvrdom tlu i ugasiše električne lampe.

Za to vreme Donald Sikert i Džejn Vittington su se bili odmorili i zabrinuto su razgovarali o tome šta se moglo dogoditi Makfersonu.

– On je rekao da će ih dovesti u sklonište – reče Lun. – Ali on to neće učiniti. Tražiće način da ih prevari. Ali kako će to učiniti?... Njemu sada treba pomoći, a mi ne možemo da ga nademo...

– Možda oni baš sada prilaze ovamo – reče Džejn.

– Ja bih to znao, jer svuda su postavljeni alarmni uređaji. Ako bi pokušali da prodru i kroz neki pregradni zid u podzemnim prolazima, već bi se ovde to znalo.

– A ako nisu u tunelu? Možda sad znaju da si živ i svete se jadnom Samu...

– Tada će želeti da u rukama drže bar tog jednog taoca... Veoma sam zabrinut – zaključí Lun.

Strepeo je da se baš sada ne dogodi neki novi zločin lažnog Luna, koji bi pokazao da su Torington i Džipsi o svemu obavešteni i da time hoće da umanje značaj žalio u pobijanju optužbi protiv pravoga Luna. Zato izide do sandučića za poštu i pokupi jutarnja izdanja novina. Sve ih je pročitao, ali ne nade ništa iz čega bi izveo neki novi zaključak.

Iznenadi ga samo novo otkriće policije. Jedan Džipsijev čovek slučajno je znao za sklonište u kome

su bili skriveni automobili upotrebljeni u pljački banke. Tamo su tražili i veliki plen. Primetili su nedavno nasuti beton i razbili ga bušilicama. Naišli su na mrtva tela Džipsijevih žrtava skamenjenih u betonu, ali novca nigde nije bilo.

... Skupljanjem svih otisaka prstiju na automobilima i predmetima u skrovištu utvrđeno je da su se tamo nalazili svi automobili ali i još tri čoveka. Upoređivanjem Makfersona, otiscima Leonarda Meskela, zvanog Džipsi, kao i s otiscima bivšeg inspektora Toringtona, koji su se srećom našli u njegovom službenom dosijeu, utvrđeno je da su i oni bili ovde – pisao je »London njus«. – Treći otisci su pripadali ubijenom gangsteru Džefu Asbiju.

Sve to govori da je verovatno da Donald Sikert, nazvan i Lun, kralj ponoći, nije imao nikakvog udela u pljački banke. Uspesi koje je policija postigla obećavaju da će tajna mnogih zločina biti sasvim rasvetljena i da će opljačkani novac biti nađen.

Lun je neko vreme razgledao fotografije unakaženih ljudi iskopanih iz betona. Tu su bili i automobili sa lažnim tablicama i uređajima za menjanje boje. *

– Sve više i zločinci počinju da koriste tehniku i naučna otkrića – reče Lun zamišljeno.

Bilo je prošlo podne, a još nije našao put kojim bi trebalo da se pode u pomoć Samjuelu Makfersonu.

Bilo je uzalud mučiti sebe, i on odvede Džejn do bazena. Pokušao da se odmaraju i uživaju u međusobnoj blizini, ali im to nije uspevalo. Neprekidno su videli lik voljenog mornara, koji nije želio da prede okean i jurne im u pomoć. Opet su naprezali sve svoje umne snage da stvore neki plan. Lun je u jednom momentu zurio u tlo, kao da iz njega pokušava da pročita odgovor na kobno pitanje.

– Ja ga dobro poznajem!... On ih je poveo na pogrešan put, da dobije

u vremenu... A morao im je ponuditi nešto uverljivo... Tu mora da je rešenje! On ih je mogao povesti u malo, rezervno sklonište u blizini crkve svete Ane!... Otići ćemo da vidimo – reče Lun i ustade.

– To je sasvim moguće! – radošno uskliknu Džejn.

Njih dvoje požuriše da se spreme i izidu. Promenište izgled i potražište oružje. Uskoro veliki Lunov Automobil napusti garažu.

*

Zujanje bušilice probudi Makfersona, koji više nije bio ni pod dejstvom uspavljujućeg gasa. Osećao je samo utrnulost vezanog tela.

– Tek sada se vidi čelična ploča. Treba još proširiti otvor u betonu da pridemo sa aparatom za rezanje metala – reče umorni Džipsi sa čijeg lica je cureo znoj.

– Da imamo još ljudi... Zašto ovog gorilu ne nateramo da radi? – odvrati Torington pogledavši Makfersona.

Džipsi razmisli, osmotri Makfersona i pristade:

– Odvežimo ga. Biće na nišanu i na najmanji pokušaj ustrelićemo ga kao zeca!

Torington oslobodi prvo mornareve noge, a zatim ga dovede do napravljene rupe. Držeći revolver u jednoj ruci, on mu odveza i ruke, a zatim se odmače.

– Buši sam dok se mi odmorimo. Zapamti da te držimo na nišanu – reče Torington.

– Ja nisam baš spretan – reče Makferson.

– Bićeš ti vešt kao pravi umetnik na bušilici! Samo požuri dok nas ne izda strpljenje! – podviknu mu Džipsi.

Dva gangstera sedoš držeći lampe, a Makferson se prihvati bušilice. Mirno, upotrebivši svu snagu, on je bušio. Veliki komadi betona su otpadali i trebalo je još malo pa da se može seći i metalna prepreka. Znoj je lio s mornarevog lica.

On zastade da odahne. Pri tome osmotri gangstere. Bio je zadovoljan što je Teringtonova torba s gasnim bombicama i pumpom bila malo dalje od njegovih ruku.

— Moram skinuti kaputić. Uguših se od vrućine — reče Makfeson.

Gangsteri ništa ne odgovoriše, ali podigoše pištolje i bolje nanišaniše na mornara. On mirno svuče kaput i saže se prema zemlji. Uze pomoćnu metalnu polugu i pride zidu, kao da na nju hoće da obesi svoj kaput. Tada prebaci kaput preko glave i krenu ka gangsterima vi- reći kroz nabor koji mu je skrivao lice.

Gangsteri su ga začuđeno gledali.

— Stoj, pucaćemo! — viknu Džipsi.

— Hej, ti! magareća glavo! Izmetu mrtvoždera! — viknu Makferson i nade se pred njima.

Pištolfi s prigušivačima odazvaše se onim svojim »plop-plop-plop«, ali mornareva poluga pogodi pravo Terintonovu ispruženu ruku. Začu se krckanje kostiju. Sledećim udarcem Makferson bi otkinuo Džipsijevu glavu da je ovaj na vreme nije sklonio.

Ali leva mornareva šaka sada odbaci kaput i pesnica pogodi Džipsija pravo u lice.

— Pucaj! Ubij ga! — vrištao je Terinton.

Ali ošamućeni Džipsi uzalud škljocnu revolverom, kome je šaržer bio prazan. U tom momentu Terington zdravom rukom napipa svoj revolver, koji mu je bio pao van domašaja svetla postavljenog da služi poslu. Makferson stiže da se zakloni kaputićem i pritrča.

— Zar ne vidiš da ću ti smrskati i glavu? — viknu i zgrabi revolver, čiji kuršumi se zadržase na kaputu.

Zatim pesnicom odalami već ranjenog Toringtona i ovaj pade bez svesti.

Za to vreme Džipsi beše uspeo da promeni šaržer.

— Sada ću te ubiti! Diži ruke! — viknu primičući se mornaru.

Makferson je u ruci držao revolver i baci se u stranu. Opali gadajući Džipsija u rame. Ovaj ispusti revolver i pokuša da ga uhvati levom rukom. Ali tada stiže Makferson. Zgrabi ga oko ruku i steže je svojom ogromnom snagom. Gangster je zurio u njega kao da vidi sablast. Gušio se, a ranjeno rame ga je neizdrživo bolelo.

— Oh!... Ne steži!... — jedva izusti boreći se za vauhu.

— Bedni oktopodu! Ljigava hobotnice! Vezaću ti sve krake u čvor! — govorio je Makferson ne popuštajući svoj smrtonosni zagrlja.

— Ne... Ne mogu!... Predajem se... — promuca Džipsi.

Makfersonov zagrljaj popusti, ali tada se diže pesnica. Držeći Džipsija za okovratnik, Makferson ga udari, a zatim ga onesvešćenog privuče do Toringtona.

Brzo ih obojicu uveza, a zatim potraži njihove torbe i nade svoj veliki kolt. Zadenu ga pored jednog revolvera s prigušivačem, a zatim opipa Džipsijeve džepove da nade paket s cigarama. Uze jednu i sede da odahne.

Uznemiri ga Toringtonovo ječanje. On je dolazio k svesti i patio zbog polomljene ruke.

— Sad cviliš! Cvilećeš još jače! Šteta je što te nisam ubio. Zbog takvih će morati opet da se uvede smrtna kazna u ovaj šašavi engleski zakon — govorio je Makferson mirno pušeći.

— Šta se to dogodilo? Kako je moguće?! — prostenja Džipsi i sam već osvešćen.

— Šta te to čudi, morski kra- stavče? — upita mornar.

— Ti si davo! Kuršumi nisu mogli... Zar je to moguće? — reče Džipsi buljeći u porednika.

— Ne znam kako to ide, ali eto me čitavog tu da ti pričam kako je- gulja prolazi kroz brda do okeana. Pitaj Luna kako se sve to radi — smejući se odgovori mornar.

– Luna?!.. Pa on je mrtav! – skoro zgranuto i ludački gledajući reče Džipsi.

– On je mrtav isto koliko i ja – odgovori Makferson.

Zatim pride Toringtonu i pokrenu mu ruku da pogleda koliko je sati. Zločinac jauknu.

– Zaboravio sam da ti je ta šapa zgnječena – iskreno reče Makferson.

– Šta ćeš da učiniš s nama? – upita Džipsi.

– Sad je još dan. Uskoro će veče, pa ću vas odvesti k Lunu – odgovori Makferson.

– Kako?!.. Gde je Lun?... Zar se stvarno ne šališ?

– Ne šalim se – odgovori Makferson i oslušnu.

Nešto je bio čuo i izvuče svoj ogromni kolt. Ali tada dode poznati zvižduk. Makferson odgovori na način koji je značio da je sve čisto i bez opasnosti.

– Šta?... Ko dolazi?... Valjda nije... – promuca Torington.

– Da! Stiže baš onaj za koga se raspitujete – odgovori Makferson i viknu: – Ovde Sam! Dolazi slobodno, staro momče!

– Samjuele, jesi li dobro? – Začu se glas Džejn Vittington.

– I ti si tu, mala moja! Dolazite ovamo! – odazva se Makferson.

Džipsi i Terington su gledali u Luna i Džejn kao da vide strašne vampire.

– To je nemoguće!.. Ja sanjam ružne snove!.. Reci mi ti, ludi čoveče, sanjam li ili je istina – zaurla Džipsi obraćajući se Toringtonu.

Nije dobijao odgovor. Torington je blenuo ni sam ne verujući da to dolazi Lun, koga su izrešetal mnogobrojnim kuršumima. Blenuo je u Džejn, koju je ostavio u mračnoj sobici skrivene kuće.

Kao da gubi pamet, Džipsi je mucao:

– Vampiri... Ne... To su duhovi... trebalo... Nije trebalo... To je vampir!.. Ja sanjam... To ne sme biti stvarnost... Ja sanjam!

– Sanjaj ti samo, nevinašce – nasmeja se Lun i sede pored Makfersona.

Džejn vide da je Toringtonova ruka slomljena i da mu niz šaku teče krv.

– Mogu li da ga previjem? – upita ona Luna.

– Ja ću to učiniti – odgovori on i počeo da pregleda povredu.

Načini zavoj od pocepane ranjenikove košulje i odlomi čvrste delove kutije za bušilicu, pa utvrdi polomljene kosti. Sav bleđ i nemoćan Torington ga je s nevericom gledao.

– I ovaj ima jednu ranicu u ramenu – reče Makferson i uze sam da previje drugog zarobljenika.

Džejn nade bocu jakog brendija u torbi s hranom i njime pomože da se rane dezinfikuju.

– Ne... To nije moguće... To je ipak samo strašan san – i dalje je cvileo Džipsi.

– Pa onda spavajte – reče Lun i pripremi što je trebalo da ovu dvojicu zaista smiri dugim snom.

Trebalo je čekati još najmanje dva sata dok noć odmakne i dok bude pogodno vreme da ovu dvojicu iznesu do ostavljenog Džipsijevog automobila. Napraviše plan da Makferson vozi njihova kola, jer će im biti potrebna.

– Devet mu hiljada smrdljivih, mrtvih riba! Zar još moram biti u društvu s njima? – gundao je Makferson.

XIII

– Zabrinut sam zbog jedne stvari – govorio je inspektor Nelson gledajući pukovnika i majora Olifanta, koji su sedeli u starim, širokim foteljama. – Stvorili smo nepogodno javno mnjenje i time ugrozili pronalaženje opljačkanog novca Prve poslovne banke Midseksa.

– Zašto to mislite? Ne razumem kakve veze ima javno mnjenje i taj novac... – upade pukovnik.

– Optuživali smo Sikerta, iako je bilo prilično lako pogoditi da se

radi o dvojniku... Javno mnjenje nećemo uspeti opet da podignemo protivu njega, iako ne nademo novac – objasni inspektor.

– Hoćete da kažete: naljutili smo Luna i on će uzeti milion funti da nam se osveti. Lepa osveta! – ljutito dodade pukovnik. – Zar tada nećemo imati novi razlog da ga progonimo svim smagama?

– Banka je raspisala nagradu od deset hiljada funti onome ko pronade opljačkani novac. Već je deo nagrade uplaćen na konto one nakaze Dizija Ditefa – smeškajući se reče major Olifant.

– On je predao novac primljen od Džipsija za saučesništvo i ima pravo na deo nagrade. Istina, mi smo stavili zabranu na taj deo novca, ali banka protestuje tvrdeći da time otežavamo da se pronade ostatak. Moramo imati obzira, jer smo malo postigli – reče inspektor Nelson.

– I ko zna da li bismo išta postigli da se nije Lun – upade major Olifant. – Konačno, ja vidim da neću dobiti tu nagradu.

Niko od njih nije se usuđivao glasno da izrekne misao da bi trebalo nekako udobrovoljiti Donaldu Sikerta, da bi pomogao da se taj novac nađe i uhapsu vodi zločinaca. Jer, oni su pomišljali na to da je Lun na tragu Meskelu i Toringtonu, a stotine njihovih ljudi uzalud ih goni na sve strane.

Ali najmanje su slutili da su baš u tom momentu Džipsi i Terington u Lunovim rukama i da pričaju o tome gde je novac sakriven.

*

Ukoliko su slabili bolovi od dobro previjenih rana kao da je slabio i otpor Džipsija i Toringtona. Bezilaznost je bila očita. Džipsijeva ponuda da Lunu preda sav opljačkani novac i isplati još šest stotina hiljada funti – gotovo sav svoj novac, koji je godinama napljačkao na razne načine – izazvala je buru smeha, kao i najbolja šala godine.

On je tražio samo da njega i Toringtona puste i obećavao da više nikada neće ići putem zločina.

– Ali vi ste ubijali. Svoje ljude ste žive zasuli betonom! – reče Lun uozbiljivši se.

– To je učinio Asbi... On je ubio i detektiva u banci... Ja nikoga nisam ubio – branio se Džipsi.

– A mene? – osmehnu se Lun.

– Bio je to trenutak slabosti – odgovori Džipsi i time opet izazva grohotni smeh Samjuela Makfer-sona.

Kad se smeh stišao, mornar reče:

– Slušajte vas dvojica! Hoćete li da vam dam najbolji savet koji ste ikada u životu dobili?

– Rado ćemo ga prihvatiti – reče Torington.

– Slušajte ga: dok ste ovde, potrudite se da nijedna laž ne prede preko vaših usana. To je jedino čime se možete braniti, a to je najbolje i najprihvatljivije što nam možete ponuditi – hakiću mornar i ustade, jer je i Lun izlazio vodeći Džejn pod rukom.

Celo pre podne zločinci su ćutali. Znali su da Lun može čuti svaku reč koju bi izgovorili, a možda tajno televizijske kamere snimaju svaki pokret. Pisati jedan drugom nisu imali čime. Ostavljeni tako svaki samom sebi i svom strahu, oni su razmišljali.

Najvažnije je dobiti u vremenu mislio je Džipsi.

Ništa ne reći, jedini je pametan postupak, zaključivao je Torington.

Ali tada počeo da se događa nešto čudno. Igra svetla, koja nastade u čeličnoj sobi gde su bili zatvoreni, počeo da privlači njihovu pažnju. Tada počeo da se pokreću zidovi, a čudni zvuci, čas piskavi kao tihi jauci dece, a čas reski kao sa zategnutih čeličnih struna, ispunjavali su sve oko njih, a zatim i svaki nerv u njima.

Šta oni hoće?! Ovo je nepodnošljivo! – viknu Džipsi.

– Dode mi da iskočim iz sopstvene kože! – reče Torinston vičući iz sveg glasa da nadjača zvukove.

Pod je podrhtavao u neakvim aritmičkim talasanjima. Sve je bilo neizdržljivo. A kada sve prestade, ude Lun. Oni odahnuše ispunjeni tišinom i mirom. Nisu želeli više da se odupiru. Tome je doprinosilo i to što su u hrani i vodi dobili potrebnu količinu tricijanoaminopropna pomešanog sa potrebnim sredstvima.

Sada ćete ispričati sve što znate. Pitaću vas i vi ćete govoriti samo istinu – počeo Lun služeći se i svojom hipnotičkom sugestivnošću.

Govorio im je o tome da sve moraju brižljivo objasniti i da od toga zavisi koliko teška kazna će ih snaći za sve ono što su učinili.

Kada počeo da govore, pored Lunom se popunjao mozaik svega onoga što mu je bilo poznato samo u celini i delimično u detaljima. Džipsi je govorio o postojanju snimaka na kojima se vidi Torington u banci baš u trenutku pljačke. Postojali su i snimci iz nekoliko drugih pljački. Objašnjavao je nastanak ideje da se stvori lažni Lun izazove zabunu policije i javnosti. Na kraju reče gde se nalazi novac opljačkan u banci.

Torington ipisa svoj život i okolnosti pod kojima je postao zločinac. Poznavanje sadržaja horselske droge, koja uzbuđuje žene do te mere da se bezuslovno i sa zanosom podaju, nije moglo da ga ne zaokupi. Koristio ju je, a zatim uceњivao neke žrtve. Bio je navikao da troši mnogo novaca... Pričao je o prvim velikim kradama pomoću uspavljujućeg gasa, a zatim o neprilikama koje su nastale kad je slučaj učinio da se ukrste putevi Džipsijeve bande i njegov. Za sve vreme četiri magnetofona odjednom su snimali svaku izgovorenu reč. Jedna traka bila je namenjena Skotlandu, druga reporteru Markinču, a treća novinskoj agenciji,

koja će je umnožiti za sve radio stanice i listove. Četvrtu je Lun ostavljao sebi.

– Sada je sve jasno – zaključio Lun. – Sutra ćemo vas predati policiji.

– Šta tada treba da činimo? – skrušeno i poslušno upita Džipsi.

Skoro je bilo žalosno pogledati kako se krvoločni vuk stvarno pretvorio u pravo jagnje.

– Govorićete istinu. Zapamtite to i ne pokušavajte da nešto izmišljate – odgovori Lun.

★

Te večeri Lun je imao u svom automobilu sav ostatak plena odnetog iz banke. Bilo je tu i dosta Džipsijevog novca, koji će odlično poslužiti da se potroši u korist nauke. Trebalo je samo sutra podići ostali Džipsijev novac uložen na šifrovane račune. Tek tada je mogao prodati kopije senzacionalnih fotografija i još senzacionalnije snimke ispovesti dva mnogostruka zločinca.

– Idemo do direktora banke. Znam njegovu adresu – reče Lun obraćajući se devojci i mornaru.

– Mnogo rizikuješ – primeti Džejn.

– Dobro smo maskirani i opremljeni. niko neće moći da preduzme nešto opasno – odgovori Lun.

Direktor banke bio je stariji čovek i stanovao je u staroj zgradi u Sitiju, tom prenaseljenom delu Londona, gde i najgori stan košta čitavo bogatstvo. Lun pozvoni na vratima i sobaru pruži posetnicu sa imenom jednog izmišljenog bogataša. Na njoj je bilo dopisano:

– Molim za hitno konsultovanje povodom veoma važnih poslova vaše banke. Molim za oprostjenje što te tražimo kasno, ali će vas važnost posla uveriti da ne grešimo.

Zabrinuti direktor banke odmah ih primi. Ponudi ih da sednu i sačeka da oni objasne razlog svog dolaska.

– Neophodno je da pozovete vašeg glavnog blagajnika da dođe ovamo, jer se radi o mogućnosti da odmah pronađemo sav novac i dragocenosti odnete iz vaše banke – pričao je Lun mirno.

Direktor se uzbudi toliko da je drhtao.

– Je li moguće?!... Ja ću biti najsrećniji... Odmah ću sve da izvršim – reče on i maši se telefona.

Lun je mirno slušao kako direktor naređuje glavnom blagajniku da dođe.

– Potražite i inspektora Skotland jarda, Džošuu Nelsona. Zamolite ga da hitno dođe, jer može od vas da sazna važne novosti. Jedino kažite da dođe sat kasnije – reče Lun.

– Onda ću ga malo kasnije zvati, ako vi ne želite da to odmah učinim – reče direktor.

– Možda ga je teško pronaći, pa je bolje da ga odmah zovete – reče Lun.

Bio je u pravu, jer tek kad je već stigao glavni blagajnik, javi se inspektor Nelson.

– Imam važan razgovor sa vama – reče direktor banke. – Zato vas molim da dođete do mog stana.

– Treba li da povedem još ljudi? – upita inspektor.

– Dodite sami, jer nema potrebe da vodite ljude – odgovori direktor tako da je Lun pogodio šta Nelson pita.

– Doći ću tačno za pola sata, ako vam to odgovara – dodade inspektor.

– Sasvim će mi odgovarati – zaključio direktor.

Zatim se osmehnu gostima i zauze stav očekivanja.

– Vaša banka je raspisala nagradu za otkrivanje opljačkanog novca – počeo Lun.

– Tačno je! I isplat ćemo je, makar se Skotland jard protivio stotinu puta – odgovori direktor.

– Već smo isplatili Diziju Ditefu deo koji mu pripada za predati novac – dodade glavni blagajnik.

– Mi smo posrednici, a nagradu ćete isplatiti gospodinu Alanu Kelseju, starom boemu Londživelu – reče Lun.

– Isplatiti?!... Znači novac je nađen?... Zar je to istina?... Hiljadu puta vam hvala!... Naša banka će vam biti večni dužnik!... A gde je novac? Gde su nakit i dragocenosti? – skoro gušeći se govorio je direktor.

– Sve je ovde u našem automobilu. Idemo da donesemo gore – odgovori Lun i ustade.

– Ovde u automobilu?!... Jeste li vi... Mislim... Zar toliki novac u običnom automobilu?! Odmah treba pozvati policiju da obezbedi – takode uzbuđen reče glavni blagajnik i pride užurbano telefonu.

– Ostavite! Sada će doći inspektor Nelson, pa će on pozvati stražu – reče Lun iako je znao da sada telefon ne radi, jer je u njegovom džepu radio ultra elektro vibrator.

Zbunjeni blagajnik se osvrtao videći da oni silaze. Pokuša da ipak pozove i uzbuni policiju, ali uzalud je okretao brojčanik. Neodlučno zastade, ali pomisao da ovi ljudi sada barataju oko toliko novca naterala ga da potrči za njima.

Dole su Lun, Makferson i direktor banke već uzimali pakete i torbe s novcem i dragocenostima. Glavni blagajnik pritrča i sam se toliko natovari da je jedva nosio.

U stanu je prosto otimao pakete iz njihovih ruku i slagao ih u ugao. Zavirivao je u njih i kad bi video da je to zaista novac i da su tu dragocenosti ostavljao ih je na gomilu. Sada je stajao raširenih ruku, kao da hoće telom da zaštititi bogatstvo.

– I ovo spada tamo – reče Džejn i predade mu jednu malu torbu punu dijamanta.

– Oh! Kako ste mogli odmah da ne date... Oprostite... To je bilo povereno banci!... Moramo odmah zvati pomoć – već van sebe govorio je glavni blagajnik.

U sobi direktora banke bila je mala zbirka sablji i mačeva postav-

ljenih na zid. Lun uze jedan teški starinski mač i izvadi ga iz korica. Pruži ga glavnom blagajniku i reče:

– Držite, neka vam se nađe u rukama nešto od oružja.

Glavni blagajnik nije shvatio šalu i zgrabi mač. Držao ga je spremnog da zamahne. Slika je bila smešna. Lun beše isključio vibrator za slučaj da inspektor pozvoni. I baš tada se začu zvonjenje. Makferson izide da se nađe uz njega kad sobar otvori.

– Dobro veče, gospodo! – pozdravi se inspektor Nelson ulazeći.

A tada ugleda glavnog blagajnika sa isukanim mačem u rukama i gomilom paketa iz kojih su virile novčanice.

– Šta?!.. Kakvo je to čudo?.. Ovde se nešto događa i ja ne razumem... – govorio je isprekidano.

– Samo sedite i sve ćemo vam objasniti – reče Lun i pokaza inspektoru na veliki naslonjač za dvoje.

Inspektor se svali na sedište, a Lun sede baš uz njega.

– Odavno se nismo videli, gospodine inspektore – počeo Lun.

– Mislim... Nisam siguran da se poznamo – progunda inspektor podozriv● posmatrajući.

– Onda to za sada nije ni važno. Prvo da vas obavestimo da je otet plen od pljačkaša banke. Sve je ovde. Jedan gospodin, čije ime je banka dužna da zadrži u tajnosti, pomogao nam je da otkrijemo mesto gde su gangsteri bili sakrili ovo blago – pričao je Lun.

– Vi... Mora da ste... Kako to da se dogodi iznenada? Mogli ste nas obavestiti... To je bilo rizično – nesuvislo je govorio inspektor Nelson.

Pri tome nehotično mu ruka pode ka džepu s revolverom. Ali Lun mu se „poverljivo“ približi i tako mu onemogućiti da se domogne svog oružja.

– Pogadajte... Vi ste Donald Sikkert! – kao da izvali najveću mudrost i kao da je otkrio da su se

marsovcu iskricali na samo ostrvo Engleske – reče inspektor.

– Ponekad se i vi dosetite nečega – smejući se reče Lun.

Potapša inspektora po licu i ramenu.

– Vi ste se oporavili, inspektore. Ljutim se na vas zbog onih neverovatnih optužbi, ali ipak ću vam uskoro predati Džipsija i Torintona – reče zatim.

– Vi ste ih uhvatili?! – opet iznenađeno upita inspektor.

– Razume se, inspektore! I sve su priznali!

– Odmah mi ih predajte!

– Pričekajte malo. Prvo da sastavimo zapisnik o predaji imovine banke, a zatim slede drugi poslovi.

– Ali gangsteri moraju pod jaku stražu! Oni su opasni!

– Više nisu. Videćete da su se malo promenili.

Inspektor je ćutao neko vreme. Direktor banke i blagajnik počeo grubo prebrojavanje novca odvajajući svežnjeve u omotima. Pravili su spisak predatih dragocenosti i znojili se, radeći užurbano.

– A vi, inspektore, počnite da pišete zapisnik. Pre toga bih vas molio za jednu uslugu – reče Lun.

– Recite šta želite!

– Imajte poverenja u mene, da vam za koji minut pričuvam taj revolver, koji me žulji dok sedimo jedan uz drugog.

– Vi hoćete da me razoružate?! To ne smete da učinite!

– Ni govora o tome! Ja vas samo molim da mi na poverenje pozajmite svoj revolver. Neću vam ga uzeti, jer imam svoj – reče Lun i pokaza svoj automatski „brauning“.

Inspektor shvati da je uzaludno protiviti se, pa skloni ruku, a zatim reče:

– Izvolite pogledati moj revolver. Imam poverenja u vas.

Lun se osmehnu i zavuče ruku u inspektorov džep. Uze revolver i pritisnu dugme za izbacivanje šaržera.

Povuče kopču za rasklapanje udarnog mehanizma, i otvori ga. Izvuče udarni deo sa iglom za kapislu, pa ga zadenu inspektor u džepčić na sakou. Zatim vrati oružje u inspektorov džep i smešeci se reče:

– Imate lep revolver. Ipak, te stvarčice ponekad mogu da opale i nehotično. Zato vam preporučujem da udarnu iglu držite odvojeno.

Inspektor ga ošinu jetkim pogledom i sede za sto. Izvadi blok i spremi se da beleži.

– Tamo imate direktorovu pišaću mašinu – reče Džejn.

– Sporo kucam – odgovori inspektor.

– Ja kucam vrlo brzo – reče direktor banke i sede za pišaću mašinu.

Počese da sastavljaju zapisnik, koji je diktirao Lun. Tek sada inspektor primeti da Džejn drži na krilu neku četvrtastu torbu i reguliše nešto sa strane.

– Šta vi to imate? – upita inspektor.

– Mali magnetofon. Za svaki slučaj snimali smo svaku reč izgovorenju ovde. A i fotografski aparat je zabeležio neke detalje. Gospodin koji me je večeras angažovao da pomazem dao je takve naloge – reče Džejn i osmehnu se gledajući zadovoljnog Luna.

Inspektor huknu i nastavi da diktira zapisnik. Kad je sve bilo gotovo, prvi potpisa Lun, a zatim Džejn i Makferson. Redali su se potpisi direktora i glavnog blagajnika banke, a zatim inspektora Nelsona. Lun uze jednu potpisanu kopiju i stavi je u džep.

Zatim dade znak Makfersonu i Džejn. Oni zadržaše dah, jer su znali da će sada u vazduh prodreti gas koji kratko deluje i uspavljuje, ali se u vazduhu brzo razgrađuje i gubi dejstvo.

Tri prisutna čoveka klonuše u fotelje i zaspase. Glavni blagajnik ispusti mač.

– Zaključaću ih spolja – reče Lun. – Možemo mirno da odemo.

XIV

Dok su prodavci novina izvikivali senzacionalne naslove, a radio-stanice grmele vesti o novim događajima, reporter Markinč je žurio prema početku Sidnej Strita. Našavši parkiralište, on izide iz kola i još jednom pročita pisamce, koje beše dobio pre tri sata.

•Dragi Arture,

Dužnost je odličnog reportera da prvi stigne na mesto događaja. Zato u jedanaest časova dođi u Sidnej Strit. Pred kućom broj trideset devet nalaziće se velika crna kola sa navučenim zavesama. To je rezervirano parkiralište, ali vlasnik u to doba ne drži tamo kola, pa je mesto sigurno. U velikom automobilu nalaziće se gangsteri Leonard Meskel Džipsi i Bazil Torington. Oni će spavati. Ključevi su pod levim zadnjim točkom. Pogledaj i pozovi inspektora Nelsona, da ih prihvati. Tako te niko neće ometati da ih fotografišeš. Sve ostalo saznao si slušajući trake koje sam ti poslao. Mnogo si mi pomogao u svemu. Nadam se da ćemo se ovih dana svi naći na jednom brodu. Pogadaš da će njegov kapetan biti oduševljen da te pozdravi.

Pozdravlja te srdačno i steže ti ruku tvoj Donald.

Reporter požuri do kuće broj 39. Nađe velika crna kola sa navučenim zavesama. To su bila Džipsijeva kola. Nađe i ključ podvučen pod gumu zadnjeg točka. Otključa vrata i otvori ih. Ugleda Džipsija i Toringtona, koji su dobro uvezani mirno spavali.

– Gledaj, nevinašca! Pa oni i ne smrde tako... Hm! A morali bi! – lukavo reče reporter.

Iz džepa izvadi staklenu dozu sa uvijenim ampulicama, koje sublimišu u dodiru sa vazduhom pa se posle četvrt sata rasprsnu i oslobode sadržinu. Reporter ih izloži vazduhu i baci pod ovratnike dvojice usnulih zločinaca. Zatim brzo

snimi prizor u kolima i ponovo zaključa kola. Ključ vrati pod točak, a potom požuri do telefonske kabine, koja se nalazila pred malim kafeom na drugoj strani ulice, baš prema kolima. Prođe pored jednog istočnjaka vrlo tamne puti, koji je imao beli turban na glavi. Za istim stolom sedeo je jedan snažni starac takode s turbanom, a između dvojice stranaca nalazila se lepotica sa ljubičastom tačkom na čelu i u dugačkoj odori od istočnjačke svile.

»Kakva lepotica! Na nekog me podseća«, pomisli reporter, ali ga važniji posao odvuče dalje. On pozva Skotland jard i uskoro dobi inspektora Nelsona.

— Halo, najveći inspektore svih vremena! Imam važne vesti — počeo novinar.

— Ko je tamo, do đavola? — ljutito upita inspektor.

Markinč mu kaza ime i nastavi:

— Dobio sam anonimno pismo u kome mi se javlja da se u Sindej Stritu nalaze vezani gangsteri...

Ispriča mu ono što je bilo potrebno.

— Znam ja ko je taj anonimni pis-mopisac! Odakle govorite? — upita inspektor.

— Nemam vremena za razgovor! Žurim na mesto događaja! — odv-rati reporter i spusti slušalicu znajući da sada inspektor nabraja sve psovke koje zna.

Reporter ode u kafe i stade uz šank. Naruči hladnu limunadu i neprimetno nekoliko puta pogleda tamnoputu Indijku, koja mu se osmehnu i postavi se tako da je više ne vidi dobro. Krupni stranac ustade i pride šanku. Govorio je nešto nerazumljivim jezikom. Reporter slegnu ramenima.

— Vi gledati lepa Sasir... To može biti smrt... Vi ne gledati! — počeo ogromni čovek na rdavom engleskom.

— Vi oprostite meni... Ja ne gledati lepa Indijka da uvrediti... Ja gledati samo kao reporter... Kame-

ra! Klik» klik!... Dobro? — pričao je, i reporter smeškajući se prijateljski i trudeći se da izgadi sukob da ga to ne omete da prisustvuje dolasku policije.

— A tako... Morgjou... kali, baringi souv... Beri ću štris... Može pravi jedna snimak... Samo lepa Sasir!... Maharadža veliki... Nema klik! klik!... Samo lepa Sasir — nastavi odobrovoljeni džin i po istočnjački se pokloni.

Reporter pride njihovom stolu, pokloni se i izbliza napravi snimak lepotice. Maharadža mu pruži jedan zlatnik. Reporter ga začuđeno pogleda, ali uze poklon. Stranac se nasmeja i reče:

— Kad dobijemo snimak?

— Odmah posle podne. Molim adresu vašeg veličanstva — odgovori reporter i nađe se u neprilici, jer ugleda kako dodoše troje policijskih kola.

— Ne treba vam adresa. Objavite u novinama sa potpisom: »Lepa Sasir posmatra hapšenje velikih gangstera Džipsija i Toringtona.«

— Oh!... Baš ste mi vi jako društvo! — uskliknu radosni reporter. — Da sam malo jači, pokazao bih džinu za ono: »Vi gledati lepa Sasir... To može biti smrt...«.

Prepoznavši tek sada Luna, Džejn i Makfersona reporter otrča na drugu stranu ulice, gde su inspektor Nelson, policajci i detektivi otvarali automobil.

Odjednom svi staviše maramice na noseve. Unezvereno su gledali kako sada da odvedu uhapšene i uspavane zločince.

— I vi ste ovde! — ljutito reče inspektor Nelson videći da je reporter stigao.

Uz inspektora su stajali pukovnik Grift i major Olifan.

— Predstava je završena. Ja odlazim — reče major i odšeta niz ulicu.

Inspektor i pukovnik se progurao pred reportera da nadgledaju pripreme za odvođenje gangstera. Reporter se izmače i nasloni se na

njihova kola. Neprimetno nešto ubaci u njih, a zatim se izmače da sve šnimi. Škljocao je aparatom kad je policijski vozač ušao u kola da ih poveze. Snimao je kad su inspektor i pukovnik ušli u svoj automobil i kada su policijski automobili i motocikli opkolili crni automobil, koga je vozio šofer sa licem povezanim maramicom.

– Srećno! – mahnu reporter.

Kolona krenu.

Dok su se vozili prema Skotlandu, inspektor odjednom ukoči i skrenu do ivice bulevara. Zaustavi i pogleda pukovnika, koji je sedeo ukočen, kao da je neko pod njim odjednom stavio gomilu zmija.

– Prokletstvo!... Zar nama da to učini?! – reče inspektor, koji je znao da je toga trenutka izbačen iz stroja Skotlanda najmanje za mesec dana.

Pukovnik pokri lice rukama i stisne zube. Najradije bi samom sebi pregrizao najmanje dva prsta na ruci, samo kad to ne bi suviše bolelo.

– Vozi!... Spasavaj! – jeknu pukovnik.

– Taj ludi Morijarti izmislio je nešto užasno... Sad mi je žao Japana koji su to morali da iskuse – reče inspektor spuštajući sva stakla na kolima.

Vozio je pazeći da ne strada, jer mu se maglilo u glavi zbog ljutine i strašnog smrada.

– Vozi brže!... Oh! Zar meni ovo... Platiće jednom! – pretio je pukovnik misleći na Luna.

Idući ugledaše majora Olifanta, koji je šetao ulicom. Zaustaviše i pozvaše ga. On pride i uhvati se za nos.

– Do đavola majore! Zar ne možete da se strpите? – ljutito zareža pukovnik.

– Određujem vas da preuzmete posao i prenesete sve inspektorovom zameniku. Vi ćete održavati vezu sa nama. Dovedite lekare, hemičare i koga treba!

– Razumem, gospodine pukovniče! Sve će biti izvršeno. Samo bih vas molio da, ako mogu, nadem zamenu za održavanje veze – šeret-ski reče major Olifant.

– Imali ste dosta sreće, što niste bili u kolima. A sada odlazite! Mi ćemo biti u mojoj kući kod Vest Vikama. Niko ne sme saznati šta nam se desilo. Niko! Razumete li, majore? – sav modar u licu govorio je pukovnik.

Inspektor Nelson poveze dalje. Major je pazio da se ne smeje dok kola ne budu dovoljno daleko.

*

Za to vreme ka Temzi su išla velika kola sa stranom oznakom. U njima su bila dva čoveka s turbanima na glavama i jedna lepotica sa crvenom okruglom pegom na čelu.

– Sve sam gledao, ali ne shvatam nešto – počeo Lun.

One maramice policajaca na licu? – upade Džejn.

– Da. To nije naše delo – reče Lun.

– Mislim da se sada nešto događa i u kolima inspektora Nelsona. Zamišljam njega i pukovnika kako su iskolačiti oči – odgovori Markinč.

Svi počeoše da se smeju.

– Vi staviti parfem doktor Morijarte!... To ne biti lepa od vas – zanovetao je Makferson.

– Oni mene zatvoriti, hapsiti, sumnjičiti... A eto ko imati sumnjivi trag – oponašao je novinar mornara.

– Molio sam te da objaviš koje sredstvo uništava dejstvo tog Morijartijevog izuma. Zašto nisi to uradio. Već daniima mnogi ljudi pate – reče Lun.

– Imao sam adrese svih nastradalih u kockarnicama i noćnim lokalima i poslao sam im savet. Žao mi je da se otkrije neutralizator, jer imam još desetak kutija s ampulama – objasni reporter.

A ima još mnogo onih koje bi trebalo poznavati i po mirisu.

– Ipak ćeš i inspektoru i pukovniku poslati recept? – upita Lun.

– Za koji dan... Sada sam veoma umoran. Znaš, trčanje, zatvor, uhođenje... Čim se odmorim, pisaću im u tvoje ime – odgovori Markinč.

– Pa da! Ja se nisam ni setio da oni sada mene psuju. Uvek sam ja kriv – zaključí Lun i pogleda Džejn.

Ona se privi uz njega. Pogledaše da li se Makferson ili novinar okreću. Kada videše da su zauzeti posmatranjem jedne raskrsnice na koju su nailazili, njih dvoje se pogledaše.

– Sasir, draga! – šapnu Lun i njihove usne se spojiše.

Sledećeg dana u društvenim vestima je stajalo:

„Rano jutros iz londonske luke otplovila je velika jahta maharadže Pratap Sing Nanka. Maharana Sasir i maharadža napustili su London i otputovali na krstarenje po južnim morima. Maharadža je poznati indijski naučnik. U njegovom društvu primećeno je više lica, koja su njegovi gosti na jahti.“

Tu istu vest emitovala je radio stanica.

– Nikako ne mogu da zapamtim novo ime svog broda. To je da se čovek raspukne, kao besna škika! Devet mu nemuštih jezika svih morskih nemani! Zamislite, ime brodu je „Šambandar“, a meni Šendarar! Sad ne znam više jesam li ja Šambandar, a brod „Šendarar“ ili obratno – gundao je Samjuel Makferson držeći krmu. – A on kaže da su Šambandar i Šendarar bili veliki indijski pesnici iz sedmog ili devetog veka. Njihove pesme su sakupljene u knjizi Turumuraj.

Lun i Džejn su se smejali.

– Šambandar... Hm!... Šendarar... Zar nisam mogao da se zovem Apar? On je bio treći veliki pesnik Turumuraja – gundao je dalje Makferson.

– Pa on zna!? – iznenadi se Džejn.

– Po nekad i Samjuel Makferson zaviri u kakvu dobru knjigu – dodade Lun i mahnu kapetanu jahte.

Makferson tobože uvredeno zanesse glavu. Gurnu ručicu na znak „punom brzinom“ i jahta se prope na blage talase mora.

KRAJ

NIKO KAO HEJZI

– Skoro će sedam, Mik. Da zatvaram?

Proćelavi Mik Kinsi skide naočare i maramicom obrisao znoj sa čela.

– I vreme je, Džone – odgovorio je uzdahnuvši. – Ceo dan smo proveli brojeći novac. Red je da odemo da popijemo čašu ili dve rashladnog viskija.

Mik Kinsi i Džonatan O'Konor su bili jedini službenici filijale „Njujork Siti Banke“ u ulici Grinšou, u jednom od mnogobrojnih predgrada Njujorka.

Upravo kad je ridokosi Džonatan O'Konor prišao vratima, da ih zaključa, u prostoriju su ušla tri čoveka.

Na licu su imali maske a u rukama revolvere.

– Ruke gore, ridokosi! Ništa ne pokušavaj!

Mik Kinsi se sagnu, da pritisne dugme za alarm, ali jedan od trojice napadača istog trenutka pritisnu obarač, i proćelavi čovek se bezglasno sruči na pod.

Sva trojica su na cevima revolvera imali prigušivače.

O'Konor je stajao nepomično, sa podignutim rukama.

– Do davola, Bruno! – javio se drugi od pljačkaša. – Zar si morao da ga ubiješ? Za to se ide na električnu stolicu!

– Zaveži, Tome! – obrecne se Bruno grubim glasom. – Šta je trebalo da uradim? Da mu dozvolim da pritisne to prokleta dugme? Za manje od tri minuta imali bismo pajkane na vratu!

– Prestanite, obojica! – progovori treći, promuklim glasom. – Što je urađeno, urađeno je! Blagajnik je mrtav, i niko ga više neće vratiti u život.

– Kupimo novac i idemo! – reče Bruno. – Blagajnik je sam kriv za ovo što mu se desilo. Da nije pokušao...

– Dosta! – reče Tom Dagerti i okrenu se prema blagajniku, koji je još uvek stajao sa podignutim rukama. – Video si kako je prošao tvoj prijatelj, i nemoj ništa pokušavati.

Džonatan O'Konor je ćutao.

– Otključaj kasu i izvadi novac! Brzo!

O'Konor se okrenu i pòde prema kasi.

– Polako, ridokosi! Ja ću stajati pored tebe. Poznati su mi vaši blagajnički trikovi. U kasi, ispod svežnjeva novčanica, držite napunjen revolver.

O'Konor polako otključa kasu.

Bruno Piterson ga odmah odgurnu, i sam otvori.

Tiho je zazviždao pri pogledu na uredno složene novčanice.

– Izgleda da smo imali sreće – progundao je. – Ovde sigurno ima pola miliona dolara!

Okrenuo se prema drugoj dvojici.

– Zaključaj vrata, Garete! Treba nam nekoliko minuta dok sve spa-
kujemo.

Bač Gareth levom rukom okrenu ključ u bravi.

U desnoj je držao revolver, upe-
ren u Džonatona O'Konora.

Bruno Piterson i Tom Dagerti su za to vreme uzimali svežnjeve nov-
čanica i stavljali ih u dve crne pla-
stične vreće, koje su doneli sa so-
bom.

Garet je pazio na O'Konora, i pov-
remeno bacao poglede prema
Brunu Pitersonu i Tomu Dagertiju.

– Požurite! Ne želim da ovde ost-
anem do jutra!

– Ne uzbuđuj se, Bač. Posle ove
večeri bićeš miran bar godinu-dve.

– Ne bih želeo da budem miran
doživotno, Bruno. Iako si ti ubio bla-
gajnika, ni ja se ne bih izvukao bez
doživotnog zatvora!

– Prestani, Bač! Završili smo.
Obe vreće su pune, a kasa je
prazna.

– Koliko ima?

– Nismo imali vremena da bro-
jimo, ali mi se čini da je moja prva
procena bila tačna. Oko pola mi-
liona dolara!

– Šta ćemo sa ridokosim? –
upita Gareth pokazujući na Džona-
tana O'Konora.

Tom Dagerti priskoči O'Konoru i
snažno ga udari drškom kolta u po-
tiljak.

Ovo je najbrže i najjednostavnije
– objasnio je. – Neće se skoro os-
vestiti.

– Idemo! – reče Bruno Piterson.
Bač Gareth otključa izlazna vrata i
pogleda na ulicu.

Nije bilo prolaznika.

Izašao je, i seo na prednje sedište
sivog ševroleta, za čijim volanom je
sedela crnokosa devojka.

Tom Dagerti i Bruno Piterson su
izašli odmah za njim, i smestili na
zadnje sedište.

– Najzad! – progunda devojka.
– Već sam pomislila...

– Nismo te povelili da razmišljaš,
nego da voziš, crnokosa! – prekinu
je Dagerti. – Kreći!

Devojka uključi levi pokazivač
pravca i ubaci menjač u prvi ste-
pen prenosa.

Vozila je stisnutih usana, trudeći
se da ne načini nikakav saobra-
ćajni prekršaj.

✱

– Čuo si za pljačku banke u Ulici
Grinšou? – upita policijski inspek-
tor Džim Morison svog dobrog pri-
jatelja Majkla Hejzlveda.

Slavni privatni detektiv slegnu
razmenima.

– Pročitao sam jutros u „Njujor-
keru“. Ona novinarka, Isidora
Slips, napravila je od toga pravu
dramu.

– To je tvoja prijateljica – pods-
mehe se inspektor. – Ona i tvoj
prijatelj Teodor H. Grejč prave ti
dobru reklamu pišući o tvojim pod-
vizima u borbi protiv njujorških
gangstera. Nikad te nisam pitao da-
ješ li im za to neki procenat?

Detektiv odmahnu rukom.

– Ne pričaj gluposti, Džime. Do-
šao si kod mene, dobio si hladan vi-
ski i vruću kafu. Uredaj za klimati-

zaciju radi. Fotelja je udobna. Sedi i uživaj, a Isidoru Slips i Teodora H. Grejča ostavi da se bave svojim poslovima. Oni pišu o mojim uspesima u borbi protiv gangstera. Da policija ima uspeha, pisali bi i o vama.

Inspektor je morao da se osmehne.

– Tvoje mišljenje o policiji mi je već poznato, Hejzi. Cenim ljude koji ne okoliše, nego odmah kažu šta misle. Čovek tako odmah zna sa kim ima posla.

Slavni detektiv je polako ispijao viski.

– Dokle ste stigli u istrazi oko pljačke banke u Ulici Grinšou, Džime?

– Zločinci će uskoro biti uhvaćeni – odgovori inspektor, trudeći se da mu glas bude što sigurniji. – Njihovo hapšenje je samo pitanje vremena.

Hejzi ga je posmatrao.

– U tekstu Isidore Slips govori se i o tome da policija raspolaže nekim podacima koji još nisu saopšteni štampi jer su važni za dalju istragu, Džime?

Policajac primaknu pepeljaru i otrese pepeo.

– Zašto te to interesuje, Hejzi? Poslednji put kad sam od tebe zatražio pomoć rekao si mi da si privatni detektiv, a ne policijski službenik.

– Ali, pomogao sam ti ipak, zar ne, Džime? – odmah odgovori Mejkl Hejzljud. – Koliko se sećam, moja pomoć je bila presudna u hvatanju onog ubice žena. Vi ste ga lovili duže od godinu dana.

– Dobro, dobro – pomirljivo potvrdi inspektor Morison. – Šta te interesuje o ovom slučaju?

– Ono što policija nije saopštila novinarima. Znaš da me takve stvari privlače, Džime. Da li si ozbiljno mislio kad si rekao da je hapšenje počinitelja tog zločina samo pitanje vremena? Postoji li trag?

– Za vreme pljačke su razgovarali, i oslovljavali se imenima. Jedan se zove Bač Garet, drugi je Tom Dagerti, a trećem znamo samo ime: Bruno. Sad i sam vidiš da neće biti teško uhvatiti ih. Naši ljudi već prelistavaju albume sa podacima o svim registrovanim zločincima. Imamo njihove opise i imena. Sve što znamo o njima poslali smo i centralnoj arhivi Federalnog istražnog biroa u Lengliju, kod Vašingtona. Ti momci znaju svoj posao. Odgovor očekujemo sutra ujutru, a onda krećemo u akciju.

Činilo se da slavni detektiv nije delio prijateljevo oduševljenje.

– Da li su pljačkaši ostavili otiske prstiju?

Džim Morison postade oprezan.

– Nisu.

– Da li je neko primetio registarski broj i tip automobila kojim su se udaljili sa mesta zločina?

– Nije.

– U novinama piše da su sva trojica na licu imali maske.

– To je tačno, Hejzi. Još ne razumem...

– Polako, Džime. Sve u svoje vreme. Kakvim opisima raspolažete, ako lica zločinaca niko nije video?

Inspektor je bio zbunjen.

– Blagajnik koji je ostao živ, Džonatan O'Konor, ih je opisao. Jedan od njih je imao brkove, to se videlo kroz masku. Zapamtio je i njihove glasove, i kaže da bi mogao da ih prepozna.

Majkl Hejzljud prsnu u smeh, dok ga je policajac začudeno gledao.

– Ti vaši opisi i tragovi ne vrede ništa, Džime! Prvo, sve okolnosti govore da su pljačku izvršili, hladnokrvni profesionalci.

– Ja ne vidim nijednu od tih okolnosti – zainatio se Džim Morison.
– Ti, izgleda, vidiš i više i bolje od mene.

– To je izvesno, Džime – i dalje se smejao detektiv. – Ja sam privatno njuškalo, i to: najbolje privatno njuškalo u gradu! Sasvim je logično da bolje razmišljam nego ti, koji si, ipak, samo jedan od nekoliko hiljada njujorških policajaca.

– Ne odugovlači, Hejzi! Opet neka tvoja igra?

– Ni govora, Džime! Ni govora! – odmahnu Majkl Hejzljud. – Mislim da su vas ti profesionalci nadmudrili, vrlo vešto. Kao da znaju na koji način razmišlja prosečan njujorški policajac

Zapalio je cigaretu.

– Već sam rekao da sam siguran da su pljačku izvršili profesionalci. Na to ukazuje više činjenica. Nosili su rukavice, što znači da nema otisaka prstiju. Na licima su imali maske, pa niko ne može reći kako su izgledali. Kad je blagajnik pokušao da pritisne dugme za alarm, pucali su, i ubili ga, bez razmišljanja. Niko nije video vozilo kojim su se posle pljačke odvezli. Da ne govorim o vremenu pljačke, koje je vrlo dobro odabrano: pred samo zatvaranje, kad klijenti retko dolaze, i kad su službenici već opušteniji i umorni, i više misle o hladnom piću nego o poslu.

– To je sve tačno, Hejzi – složi se inspektor, koji je pažljivo saslušao.

– No, ostaje okolnost da mi, ipak, znamo kako se zločinci zovu. A na osnovu toga lako ćemo saznati i gde treba da ih potražimo. To ne možeš poreći.

Hejzi zevnu, i pokri usta šakom.

– Upravo si rekao najveću glupost koju sam ikada čuo, Džime. Sve vreme pokušavam da ti dokažem da je pljačka delo vrhunskih

profesionalaca. A i ti i ja dobro znamo da se profesionalci nikad ne bi oslovljavali pravim imenima pred čovekom koji je svedok ubistva koje su oni počinili, i kojeg ostavljaju u životu.

– Znači, ti misliš...

– Da, Džime, da. Ja mislim da su se pljačkaši namerno oslovljavali tim imenima, koja, naravno, nisu njihova. Na taj način su vas, jednostavno rečeno, povukli za nos.

– Nadmudrili su nas!

– Poznata ti je situacija kad nekog jahača prate Indijanci. Prate ga po tragu koji njegov konj ostavlja za sobom. Jahač na pogodnom mestu skoči sa konja i sakrije se, a konja pusti da dalje ide sam. Indijanci, koji prate trag životinje, produže za konjem. Jahač ih se na vešt način oslobodio, isto kao što su se pljačkaši banke u Ulici Grinšou oslobodili policije, upućujući je na pogrešan trag.

– Nije to isto! – usprotivi se inspektor. – Ako je sve tako kako ti kažeš, pljačkaši nisu policiju uputili na pogrešan trag. Oni su samo sakrili svoje tragove.

– Videćemo, Džime, videćemo – smeškao se slavni detektiv, koji je bio ubeden u ono što je govorio.
– Dodi kod mene kad dobiješ podatke o imenima koja si saopštio kartoteci Federalnog istražnog biroa. Ubeden sam da nećeš biti oduševljen onim što će ti momci iz FBI saopštiti.

Inspektor ga je zamišljeno posmatrao, potpuno zaboravljajući na cigaretu, koja mu je dogorevala u ruci, i čašu sa viskijem, u kojoj su se kocke leda već odavno istopile.

Sedeli su za stolom i kartali se.

Bruno Piterson, Tom Dagerti i Bač Garet. Crnokosa devojka, koja je posle pljačke banke čekala trojicu zločinaca u ševroletu, sedela je u fotelji i prelistavala novine.

– Šta ćemo sa novcem? – upita Tom Dagerti. – Pet stotina i

trideset hiljada dolara nije mala suma.

– U vreći koju sam ja uzeo ima svežnjeva novih, nekorišćenih novčanica – javio se Bruno Piterson.

– Kao da su ovog trenutka izašle iz državne štamparije novčanica.

– To nikako ne smemo trošiti. Bar nekoliko meseci, dok se prašine oko pljačke u Ulici Grinšou slegne. Ne ide mi se u zatvor zbog gluposti.

– Meni se ne ide u zatvor ni zbog pametnih stvari – reče Bruno Piterson. – Taj novac treba negde skloniti. Novčanice u sitnim apoenima ćemo podeliti, a ostalo ostaviti na sigurno mesto.

– Zavisí šta podrazumevaš pod sigurnim mestom – progunda Bač Garet. – Što se mene tiče, nijedno mesto nije dovoljno sigurno kad je u pitanju novac.

– O kojoj se sumi radi? – upita Tom Dagerti.

Piterson ga pogleda.

– U novim novčanicama ima tačno sto hiljada dolara.

– Možemo to ostaviti kod crnokose. Ne verujem da će ikome pasti na pamet da kod nje traži novac.

Obojica pogledaše Gareta.

– Šta ti misliš, Bač?

Robusni mladić se isceri.

– To bi bilo najbolje. Crnokosa ne bi smela ništa da pokuša sa tim novcem. Dobro zna da bi u tom slučaju imala nas trojicu na tragu.

– Mi taj trag ne bismo ostavili dok je ne bismo pronašli! – dodade Tom Dagerti. – A kad bismo je našli...

Ostavio je rečenicu nedovršenu, ali je nešto u njegovom glasu jasno govorilo devojci, koja je sad ostavila novine i pažljivo ih slušala, šta bi se u tom slučaju sa njom dogodilo.

– Ne treba da razmišljate o tome – rekla je kad je Dagerti prestao da govori. – Dobro znam da trenutno u Državama ne postoje tri gore i surovije ubice nego što ste vi.

Neće mi pasti na pamet da uzmem sto hiljada dolara i nestanem. Znam da biste me sledili kao lovački psi, i znam šta bi se desilo kad biste me našli. Možete biti mirni što se mene tiče.

Bač Garet se glasno nasmeja.

– Odavno nisam čuo da neko ovako lepo govori o meni.

– Znači, dogovoreno?

Sva trojica se pogledaše, i istovremeno klimnuše glavama.

– Dogovoreno. Novac ostaje kod crnokose. Ostalo ćemo podeliti odmah.

Podelili su četiri stotine i trideset hiljada dolara na četiri dela. Svaki je odmah uzeo svoj novac.

Devojka donese iz bifea novu flašu viskija i posudu sa kockama leda.

– Crnokosa uvek zna šta je čoveku potrebno – nasmeja se Bruno Piterson. – Hoćemo li popiti još ovu flašu?

Tom Dagerti potvrdi klimanjem glave.

– Ja sam za. I to odmah!

Bač Garet izvađi iz kutije cigaretu, i zapali je.

– I ja. Nemam poverenja u one koji kažu »Neka, drugi put«. Ljudi koji moraju da paze da ne piju previše spadaju u one kojima ne treba verovati ni kada su trezni.

Crnokosa otvori flašu, i svakom nali viskija, a zatim u čaše ubaci kockice leda.

– Pre nego što počnete, htela bih još nešto da kažem.

Sada su sva trojica gledali u nju.

– Reci, crnokosa! – prekine tišinu Bruno Piterson. – Iz tako lepih usta sigurno se ne može čuti ništa ružno.

Devojka uze njegovu čašu, pri-nese je ustima, i otpi gutljaj.

– U novinama piše da policija raspolaže nekim tragovima u vezi s pljačkom i ubistvom u Ulici Grinšou.

– Kakvim tragovima?! – upita nabusiti Bač Garet. – Nismo ostavili nikakve tragove, osim onih koje...

Iznenada je zastao, kao da se nečega setio, i, široko otvorenim očima, pogledao Pitersona i Dagertija, a zatim su sva trojica, kao po komandi, prsnuli u seh, dok ih je devojka začuđeno gledala.

Inspektor Džim Morison imao je na licu izraz kao da je kapetan kome je upravo potonuo brod.

Za razliku od njega Majkl Hejzlvud je bio odlično raspoložen.

– Smem li da primetim da danas ne izgledaš baš najbolje, Džime? Stomačne tegobe? Problemi sa ženom?

Policajac ga neraspoloženo pogleda.

– Da sam privatni detektiv, i ja bih uvek bio raspoložen, Hejzi. Radio bih šta hoću i koliko hoću, a ostatak vremena bih provodio u društvu njujorških lepotica, u ekskluzivnim restoranima, gde čaša dobrog viskija staje deset dolara. A ovako...

Rezignirano je odmahnuo rukom.

– Dobro si mi rekao prošli put, Hejzi. Ja sam samo jedan od nekoliko hiljada njujorških policajaca. Kao takav imam bar tu privilegiju da ponekad budem i neraspoložen.

– Dobio si podatke iz centralne kartoteke Federalnog istražnog biroa, zar ne, Džime? – prekide ga detektiv koji više nije želeo da sluša policajčeve tužne ispovesti. – A podaci su upravo onakvi kakve sam ja očekivao, odnosno potpuno suprotni onima koje si ti očekivao?

Džim Morison je umorno klimao glavom.

– Sve je upravo tako kako si rekao, Hejzi.

– Šta je sa tim momcima, Džime? Znali ste da su u pljački banke učestvovali Bač Garet, Tom Dagerti i neki Bruno. Kakve si podatke dobio o njima?

– Bač Garet i Bruno, preziva se Piterson, sede u San Kventinu. Ne treba da ti govoriš da je to to jedan od najbolje čuvanih zatvora u Državama.

– Bili su u zatvoru i u vreme kad je opljačkana banka u Ulici Grinšou?

– Da. Obojica su osuđeni na po dvadeset godina. Izdržali su tek četiri i ostaje im, svakom, po šesnaest. I sada su u zatvoru.

– Odlično, Džime. A šta je sa trećim čovekom?

– Treći je Tom Dagerti. FBI javlja da je prošle godine poginuo u nekom revolveraškom obračunu u Čikagu.

– Sigurni su da je to bio on?

– Sasvim sigurni. U to nema nikakve sumnje.

Hejzi htede da se nasmeje, ali pri pogledu na izgubljeno lice svog prijatelja, odustade.

– Šta policija sada namerava da preduzme, Džime? – upitao je ozbiljnim glasom.

Policajac podiže glavu.

– Mnogo me pitaš, Hejzi. Tapkamo u mestu. Zločinci nisu ostavili nikakvih tragova.

– Metak iz ubičinog revolvera?

– Brauning, kalibar 7.65. Ubeden sam da takvih u Državama ima bar dva miliona. To nam ne može pomoći.

Hejzi se igrao upaljačem.

– Da li ti je sad jasan primer iz kaubojskih romana, koji sam ti prošli put ispričao?

Inspektor je ćutao.

– Zločinci su se namerno oslovljavali imenima drugih ljudi. Znali su da će to policiju navesti na pogrešan trag. Krenuli ste za pravim Dagertijem, Pitersonom i Garetom, isto kao Indijanci za konjem sa koga je jahač sjahao.

– Bio si u pravu, Hejzi, već sam rekao – priznade inspektor neraspoloženo. – No, od toga sada nema nikakve koristi. Tragova

nema, zločinci kao da su propali u zemlju, zajedno sa pet stotina i tri-deset hiljada dolara. Iskreno rečeno, sada više ni ja ne verujem da ćemo ih ikada uhvatiti.

– Ne treba gubiti nadu, Džime – tešio ga je Majkl Hejzljud. – U nešto uvek treba verovati.

Inspektor ga izgubljeno pogleda. Po njemu se videlo da je ubeden u ono što govori.

– U šta da verujem, Hejzi? U policiju? U tebe?... Slavni detektiv odmahnu glavom.

– Kad čovek nema u šta da veruje, treba da veruje u slučaj. To je ipak bolje nego ne verovati ni u šta!

Inspektor ustade i pride prozoru.

Zamišljeno je posmatrao kolone automobila koje su neprestano prolazile u oba smera i gubile se u daljini.

– Kako li će se sve ovo završiti?

– promrljao je.

U filijali „Čejz Manhatan Banke“ u Ulici Marfi radili su Frenk Loj, Henri Džonson i Čeril Ston.

– Još tri minuta, i zatvaramo – reče Frenk Loj, koji je bio šef poslovnice. – Predlažem da što brže prebrojimo novac, zaključamo kasu i odemo. Večeras ima direktan televizijski prenos košarkaške utakmice. Nikako ne bih želeo da ga propustim.

Ridokosa Čeril Ston podigne glavu i pogleda ga.

Imala je tamnozelene oči, kao planinsko jezero u kome se ogledaju šume četinara.

– OK, šefe. Imaš moju podršku.

– Zar i ti gledaš košarkaške utakmice? – upita Henri Džonson i nasmeja se – Potajno si zaljubljena u nekog od tih visokih mladića?

Devojka se smejala.

– Ne budi lud, Henri. Večeras idem na Brodvej. Daje se „Mišolovka“ Agate Kristi. Moj prijatelj je već izvadio karte.

– Prijatelj? Imaš već dvadeset i četiri godine. Čeril, a još uvek samo prijatelji. U mestu odakle sam ja došao u Njujork već odavno bi te smatrali precvetalom devojkom. Usedelicom koja je mnogo birala i zbog toga ostala...

Vrata se otvore.

– Žao nam je, upravo zatva... – počeo Frenk Loj govoreći negledajući ko ulazi, ali prekide rečenicu kad je podigao glavu.

Tri čoveka sa maskama na licu i revolverima u rukama.

Frenk Loj u prvi mah nije mogao da veruje samom sebi.

Toliko je puta sličnu scenu video u kriminalističkim filmovima i tv serijama da mu se za trenutak učinilo kao da je u bioskopu.

Surovi glas jednog od gangstera povratio ga je u stvarnost.

– I nama je žao, stari. Nemamo ništa protiv da zatvorite. To će uraditi moj prijatelj. Vas troje podignite ruke i stanite uz zid.

Okrenuo se.

– Zatvori vrata, Hju. Banka je zatvorena.

Ustajući i podižući ruke, Henri Džonson pokuša kolenom, neprijetno, da pritisne dugme za alarm.

Pokušao je ali nije uspeo.

Metak iz revolvera prvog gangstera pogodio ga je u čelo.

Frenk Loj se trže i pode prema Džonsonu, želeći da mu pomogne, ali drugi gangster je to pogrešno protumačio.

Pucalo je bez razmišljanja u starog čoveka.

Prvi metak je pogodio šefa poslovnice u levo rame a drugi u srce.

Pao je pored tela Henrija Džonsona i ostao nepomično da leži.

Revolveri su imali prigušivače i pucnji se nisu čuli.

– Do davola, Kolombo! – reče gangster koji je još uvek bio kod vrata koja je upravo zaključao. – Ti i Teri Bliker ste prilično brzi na potezanju revolvera. Šta sad da radimo sa dva leša?

Teri Bliker se nasmeja.

– Stari, dobri Hju Spenser. Ako imaš meko srce, zaposli se u domu za nezbrinute, a nemoj se baviti pljačkanjem banaka. Ovo je ozbiljan posao i traži dobre živce.

Čeril Ston je stajala pored zida, sa rukama podignutim iznad glave.

Teri Bliker i Henk Kolombo su prišli velikoj metalnoj kasi koja je bila otvorena.

U platnene vreće trpali su svežnjeve novčanica dok je Hju Spenser držao uperen revolver u zelenooku lepoticu.

– Zgodno parče... – gundao je posmatrajući njeno lepo telo. – Da imam vremena...

– Traži od nje adresu, pa je poseti ovih dana, Hju – dobaci Henk Kolombo. – Ubeden sam da će pristati da izade sa tobom. Posle ove večeri ostaješ joj u trajnoj uspomeni.

Sva trojica su se nasmejala.

Ridokosa devojka je stajala i gledala ih očima punim straha i mržnje, ali ništa nije govorila. – Gotovo – javi se Teri Bliker. – Obe vreće su pune.

– U kasi nema više ni dolara. Sve smo očistili – potvrdi Henk Kolombo.

– A devojka?

Svi se okrenuše prema njoj.

Hju Spenser izvadi iz žepa lepljivu traku.

Prišao joj je i jedan komad zalepio preko usta. Naredio joj je da sedne, a zatim joj je vezao ruke i noge.

Devojka nije izustila ni reč.

Poslušno je izvršavala gangsterove naredbe.

– Sama neće moći da se oslobodi. Ulazna vrata ćemo zaključati. Kad je budu pronašli mi ćemo biti daleko.

– Idemo.

Teri Bliker otvori vrata, propusti Spensera i Kolomba, još jednom pogleda na vezanu devojku, a zatim i on izade.

Za sobom je ponovo zaključao vrata, a ključ je stavio u džep.

Filip Šenkli je imao dvadeset i jednu godinu.

Visok, crne kovrdžave kose i duguljastog, bledega lica, izgledao je zgodno i muževno. Na sebi je imao uzane platnene pantalone, espadrile i prugastu majicu.

Belinda Mintof bila je dve godine mlada od njega. Visoka i vitka devojka, uskog struka, dugih nogu i bujnih grudi, privlačila je zadivljene poglede muškaraca na ulici i u svakom društvu u kome bi se pojavila.

Sedeli su za jednim od stolova u lokalu »Vilidž Gejt« u Grinič Vilidžu, boemskom delu Manhatana.

– To je nemoguće, Belinda – govorio je Filip Šenkli. – Šta sam uradio da se tako ponašaš prema meni?

Devojka ga pogleda kroz poluspustene trepavice.

– Već sam ti objasnila, File. Ništa, apsolutno ništa.

Šenkli je nervozno pomerao flašu sa koka-kolom.

– Volim te, i ti voliš mene. Ništa mi nije jasno. Odjednom si donela odluku da se više ne vidamo. Zašto?

Devojka stavi svoju malu ruku preko njegove.

– Bilo nam je lepo dok je trajalo, File. Zašto sad sve kvariti? Jednostavno, ne želim više da budem sa tobom. To je sve. Nemoj od toga praviti tragediju.

– Govoriš kao da se radi o nekom drugom a ne o nama – reče Šenkli sa gorčinom u glasu.

– Sastanci i rastanci između muškaraca i žena su svakodnevna pojava, File. Mlad si i dobro izgledaš. Sigurna sam da ti neće predstavljati nikakav problem da nađeš drugu. Njujork je pun lepih mladih devojaka. Čim provedeš noć sa drugom, zaboravićeš me.

Nagnuo se prema njoj.

– Ja želim tebe, Belinda. Ne trebaju mi druge žene. Volim tebe i ne

dozvoljavam da odeš i da me ostaviš.

– Ne pričaj gluposti, File.

– Belinda...

– Kažem ti da ne pričaš gluposti – nastavi devojka sa oštrinom u glasu. – Dve godine nije malo. Voleli smo se, pa šta? Došlo je vreme da svako ode svojim putem. Ne želim više da budem sa tobom. Za mene, sve je gotovo i tu nema više šta da se priča.

– A ako ja neću tako?

– To je tvoja stvar, File.

– Neću ti dozvoliti da me ostaviš, Belinda!

– Već sam te ostavila. Ovo je naš poslednji razgovor. Odlazim iz Grinić Vilidža. Sumnjam da ćemo se još koji put videti.

Trgao se i uplašeno je pogledao.

– Odlaziš iz Grinić Vilidža? Kuda?

– To ti neću reći. U svakom slučaju, nekud gde ti nećeš moći da me pronadeš.

Gledao ju je u lice, ali je ona mirno izdržala njegov pogled.

– Našla si drugog – najzad je istisnuo kroz zube. – Našla si nekog ko ima novca. Nekog ko će ti kupovati skupe haljine, nakit, krzna... Ko će te izvoditi u ekskluzivne noćne lokale i diskoteke, plaćati ti letovanja u Floridi i Kaliforniji, putovanja u Evropu...

Na licu joj se pojavi osmeh.

– Šta ako si u pravu? Zar da ostatak života provedem po mansardama trećerazrednih hotela, čekajući veče da se ti pojaviš i da zajedno izađemo u neki od periferijskih bioskopa? Nijedna devojka sa telom kao što je moje ne bi to sebi dozvolila. Svi žele da se izvuku sa dna, File. Ja nisam nimalo drugačija...

– A ja?

Pogledala ga je prezrivo.

– Ti? Šta ti, File? Već mesecima nemaš stalni posao. A i kada ga nadeš, otpuste te kroz mesec ili dva.

Zarađuješ taman toliko da platiš sobu i da imaš za hranu. Zar zaista misliš da ću pristati na takav život? Čutao je.

– Pogledaj me, File! Da li su one sa Pete avenije, one što se voze u velikim kadilacima i kupuju nakit kod Tifanija zgodnije i lepše od mene?

Nije odgovorio.

– Hoću da živim kao one, File. Noću, i niko me u tome neće sprečiti. Hoću skup apartman u nekom od najboljih hotela, hoću posluhu, haljine i krzna, automobil sa šoferom, putovanja... Hoću sve, File.

– Našla si drugog, Belinda – ponovio je. – Našla si starca sa devetocifrenim računom u banci. Jedino takvi imaju dovoljno novaca da izdržavaju mladu i lepu ženu kao što si ti.

Skupila je usne.

– Našla sam, pa šta? Tačnije, on je mene našao. Nudi mi sve ono što ti nikad nećeš moći da mi ponudiš.

– A ljubav? Belinda, ti i ja...

Odmahnula je rukom, ne dozvoljavajući mu da završi rečenicu.

– Ljubav? Ne govori mi o ljubavi, Filipe Šenkli! Imao si me dve godine. Živeli smo od ničega. Samo ljubav, ljubav, ljubav... Dosta mi je ljubavi! Sad želim novac. Dve godine si besplatno uživao u mome telu. Treba da si mi zahvalan zbog toga. Sledeći će platiti. Ugledan, diskretan čovek sa mnogo novca. To je ono što mi je trebalo, i to je ono što sam našla.

Napravila je pokret kao da će da ustane i da krene.

Uhvatio ju je za zglavak ruke i primorao je da ostane.

– A kada bih ja imao novac, Belinda?

Pogledala ga je sa omalovažavanjem.

– Ti? Ne zasmekaj me, File. Ti si sposoban za sve drugo osim za zaradivanje novca. Te sposobnosti nikad nećeš steći, i taj posao nikad nećeš naučiti.

Ponovo je pokušala da ustane.

Čvrsto je držao njenu ruku.

– Pusti me, File! Pusti!...

Nije se obazirao na njenu ljutnju.

– Odgovori na moje pitanje, Belinda: šta bi bilo kad bih ja imao novac?

Pogledala ga je sa interesovanjem.

– Nadi novac i ostaću sa tobom, File.

– To je tvoja poslednja reč?

– Poslednja.

Klimnula je glavom.

– Zaista poslednja, File. Ostaću u Grinič Vilidžu još dva dana, a onda odlazim. Ako nađeš novac, znaš gde sam. A ako ga ne nađeš... U tom slučaju zaboravi mene.

Ustala je i otišla prema Ulici Felps, njišući kukovima i privlačeći poglede slučajnih prolaznika.

Filip Šenkli je sedeo za stolom na kome su stajale dve popola ispijene flaše koka-kole, i obema rukama se držao za glavu.

Neprestano ga je proganjala jedna misao.

Gde da nađe novac?

– Devojka ih je gledala sa razdaljine od dva – tri metra.

– Misliš na njihov izgled?

– Mislim na sve što je zapazila, a što bi moglo da pomogne u istrazi.

– Kišni mantili sa podignutim okovratnicima. Na rukama rukavice. Lica prekrivena maskama sa uzanim prorezima za oči. Šeširi natučeni nisko na čelo. Od njih se nije videlo ništa.

– Automobil?

– Devojka tvrdi da je posle njihovog odlaska čula zvuk paljenja motora. To je sve.

– To nije ništa.

– Da, to nije ništa, ali to je sve čime rapolazemo. Na osnovu takvih podataka se od mene očekuje da ih pronadem.

Progundao je neku psovku.

– Ostaću ulični policajac i paziti na one što prelaze ulicu kad je crveno svetlo na semaforu. Dosta mi je ubica.

Hajzi je mirno pušio.

– Znaš li šta je najgore od svega, Džime? Oni će nastaviti da pljačkaju i ubijaju. Ohrabreni su nesposobnošću policije i sada misle da im niko ništa ne može. Da su neuhvatljivi. Ubeden sam da će izvršiti još nekoliko pljački, a zatim se povući. Neko vreme za njih nećemo čuti, sve dok ne potroše opljačkani novac. Tada će se ponovo pojaviti.

Inspektor ugasi cigaretu.

– Ne vidim nikakav način da ih u tome sprečim. Ne znam odakle da počnem. Pronašli smo sve pljačkaše banaka koji su trenutno na slobodi i proverili ih. Sasvim je sigurno da niko od njih nije učestvovao ni u napadu na banku u Ulici Grinšou ni na filijalu u Ulici Marfi.

– Šta policija preduzima?

Inspektor slegnu ramenima.

– Obavestili smo sve banke da budu na oprezu, jer će se napadi najverovatnije nastaviti. Tražili smo od njih da bolje organizuju svoje službe koje se brinu o sigurnosti.

– Misliš na naoružane čuvare?

– Da. Bankari su ljuti. Kažu da uredno plaćaju porez i da imaju pravo na zaštitu policije. To je tačno, ali policija nema dovoljno ljudi. Postoje na hiljade tih malih filijala. Mi nemamo toliko policajaca.

– Znači, ništa.

– Ništa. Čekamo sledeći napad i nadamo se da će napraviti bar neku grešku. To nam je jedina šansa.

– Oni neće napraviti grešku, Džime. Za sobom već imaju dve pljačke i tri ubistva. Opasni su.

– Govoriš sve ono što je napisano u današnjim novinama. Hejzi. •Da li u Njujorku postoji policija?• •Ko će zaštititi mirne građane na njihovom radnim mestima?• •Da li je Njujork postao Čikago iz 1930. godine?•

– Novinari su u pravu, Džime.

– Svi su u pravu – eksplodirao je inspektor. – I ja sam u pravu, i ti

si u pravu. I pljačkaši su u pravu jer pljačkaju i dalje, kad su ustanovili da niko ne može da ih spreči u tome. Ne želim više da slušam pametne komentare. Ako imaš neku ideju kako da ih uhvatimo, reci. A tvoje mišljenje o policiji... Zna ga ceo grad!

Slavni detektiv se tiho smejao.

— Pazi na živce, Džime. A zločinca. Njih prepusti meni.

Filip Šenkli je bio pijan. Lutao je ulicama, ulazio u male barove gde bi se zadržao tek toliko da popije viski.

Priznao je samom sebi da je Belindu voleo više nego što je i sam mislio. Priznao je sebi da ne može ostatak života zamisliti bez nje. Svemu je kriv prokleti, prljavi novac! Gde da ga nađe?

Stajao je za šankom bara „Dedmen“. Obema rukama držao je čašu sa viskijem i razmišljao. Po glavi mu se stalno motala ista misao: gde da nađe novac?

Stalno je maštao da će se dogoditi nešto što će od njega, siromašnog mladića iz Grinč Vildža napraviti milionera.

Imao je tek dvadeset i jednu godinu, i nije znao da se to u prljavom, pokvarenom Njujorku još nikad nije dogodilo.

Sa druge strane, bio je pošten mladić.

Nikad nije krao, nikog nije ubio.

Ispio je i dao barmenu znak da mu ponovo napuni čašu. Stvar je jednostavna, razmišljao je Volim Belindu, i ako hoću da je zadržim za sebe, potreban mi je novac. Do novca mogu doći samo zločinom. U redu, naka prokleta savest ide do đavola! Ne znam gde da potražim novac. Koga da opljačkam? Duboko je uzdahnuo. Belinda mu je dala rok od tri dana. Dva su već prošla. Ako ove noći ne nabavi novac, nikada više je neće videti. Popio je i platio,

a zatim izašao. Bilo je tačno dvadeset i tri časa. Pogledao je oko sebe. Nalazio se u Teritaunu, jednom od predgrada Njujorka. Niske, porodične kuće sa urednim travnjacima.

U prijatnoj alkoholnoj izmaglici, sve mu se odjenom učinilo lako. Skrenuo je u prvu mračnu ulicu. Prozori na kućama bili su uglavnom otvoreni. Bila je topla i sparna letnja noć.

Doneo je odluku.

Uskočiće kroz otvoreni prozor a u neku od kuća, i tiho će potražiti novac ili neke stvari od vrednosti, koje se lako mogu unovčiti: nakit, zlato, prstenje, ogrlice...

Izabrao je jednu od uvučenih kuća. Sa ulice se gotovo nije videla od zelenila. Niska ograda za mladog i snažnog Šenklija nije predstavljala nikakvu teškoću. Osvrnuo se levo i desno, i kad je ustanovio da u pustoj ulici nema prolaznika, preskočio je u jednom zamahu.

Jedan prozor bio je otvoren. Prionio se uz zid ispod prozora i zadržao disanje. Iz sobe se ništa nije čulo. Uskočio je unutra.

Kroz otvoren prozor ulazila je mesečina i omogućavala da se u sobi naziru krupniji delovi nameštaja. Nalazio se u nekoj vrsti radne sobe. Na taj zaključak ga upućivao masivan pisaci sto. Pored njega je stajao manji, okrugli stočić i tri fotele.

Pisaci sto ga je odmah privukao. Otvorio je srednju fioku i u njoj našao svežanj ključeva kojima je otključao ostale. U donjoj se leve strane našao je ono što je tražio. Ispod svežnja hartije stajale su novčanice.

Filip Šenkli ih zgrabi i počeo da ih trpa u džepove.

U trenutku kad je zadnji paketić novčanica stavljao u džep, vrata od sobe se otvoriše. Šenkli se ukoči od straha. U vratima je stajala neka žena.

Na stolu je stajala flaša viskija, a za stolom su sedeli Bruno Piterson, Tom Dagerti i Bač Garet. U poslednjoj pljački Bruno je bio Henk Kolombo, Dagerti – Hju Spenser, a Bač Garet – Teri Bliker.

Crnokosa devojka donese čaše i posudu sa ledom.

– Koliko ste doneli ovoga puta?
– upitala je.

– Tačno četiri stotine i sedamdeset hiljada dolara – sa zadovoljstvom u glasu odgovori Bruno Piterson. – Pedeset hiljada u novim tek odštampanim novčanicama i četiri stotine i dvadeset hiljada u upotrebljanim.

– Prošli put je bilo više dolara a manje mrtvih, a ovoga puta je obrnuto – komentarisala je Crnokosa. – Čudim se kako ste onu devojku ostavili u životu?

– To je deo plana, Crnokosa – nasmeje se grubi Bač Garet.

– Olakšavamo poteru sa pljačkama inspektor Džimu Morisonu – dodade Tom Dagerti, i svi se nasmejaše. – Sigurno će biti presretan kad nas devojka bude opisala i saopštila mu naša imena.

– Za Džima Morisona kažu da je jedan od najboljih inspektora u neefikasnoj i korumpiranoj njujorškoj policiji – glasno je razmišljala Crnokosa. – Nisam oduševljena što je baš on dobio da rešava slučajeve pljačke banke u Ulicama Grinšou i Marfi.

– On je šef Odeljenja za ubistva. U dve pljačke ubijena su trojica. To je njegov posao. Samo, sumnjam da će ovoga puta uspeti.

– Ne zaboravi da je njegov prijatelj slavni Hejzi – reče Crnokosa ozbiljnim glasom. – U podzemlju Njujorka kruži poslovica da je bolje biti proganjan od kompletne njujorške policije nego od Majkla Hejzlvuda.

– Ni slavni privatni detektiv neće moći da pronade bilo kakav trag – bio je siguran Bruno Piterson. – Oba posla obavljena su

stručno i nisu ostavljeni nikakvi tragovi. Još tačnije, ostavljeni su samo oni koji će svakog onog koji bude njuškao zavarati i odvratiti mu pažnju od nas.

– Još koliko banaka treba da opljačkamo? – upita Bač Garet.

– Zašto? Zar ti je postalo dosadno? – odgovori pitanjem Bruno Piterson. – Ili si možda počeo da se plašiš?

Garet naskap, ispije viski.

– Ja se nikoga i ničega na plašim. To svi znate. Pitam iz razloga što želim da znam kada ću mesec ili dva biti slobodan. Želeo bih da malo putujem.

– Evropa?

– Prvo Kalifornija i Florida. Do sada sam ih video samo na filmu. Zatim Akapulko, Havaji... Uopšte, kad čovek razmisli, na svetu ima lepih mesta za uživanje.

– I lepih žena! – dobaci Tom Dagerti.

– Da, i lepih žena – složi se Bač Garet i prede jezikom preko usana.

– Kad bih vam ispričao kakvu sam ženu sreo, ne biste mi verovali.

– Žene, žene... – prezrivo se javi Crnokosa – Otkako te poznajem, samo pričaš o ženama.

– Trebalo da opljačakom još tri banke – prekide ih Bruno Piterson. – Sve su smeštene na periferiji Njujorka. To su male filijale poznatih banaka u kojima rade dva ili tri čoveka. Ubeden sam da neće biti nikakvih problema.

I neće – potvrdi Tom Dagerti. – Treba biti disciplinovan i sve će biti u redu. Štampa će pisati o pljačkama, a jadni policajci vrteće se u začaranom krugu i čupati kosu od muke.

– Nove novčanice i ovoga puta ostavićemo kod Crnokose.

– Da. Neka malo odleže. Moguće je da su brojevi zabeleženi. Uvek sam protiv bilo kakvih razlika, ako to nije neophodno.

– Pedeset hiljada dolara iz ove pljačke i sto hiljada iz prošle, čine

sto pedeset hiljada. Kod Crnokose ćemo ostaviti veliku sumu.

– Ja sam sigurna. Nikada nisam imala posla sa policijom. Nisam optuživana, nisam kažnjavana i nisam ni u kojoj evidenciji. Ne postoji nikakva verovatnoća da će se policija između nekoliko miliona stanovnika Njujorka zainteresovati baš za mene.

– Hm, hm. Opasnost ipak postoji – nakašlje se Tom Dagerti.

Piterson i Garet ga pogledaše.

– Kakva opasnost? Meni se čini da je novac ovde siguran – reče Garet.

– Pretpostavimo da neko od nas trojica poželi da uzme sto pedeset hiljada dolara koji se nalazi kod Crnokose. Ništa lakše nego da jedne noći upadne ovamo, ubije Crnokosu i sve odnese. Niko ne bi mogao dokazati da je baš on odneo novac.

Atmosfera u sobi se iznenada izmenila.

Svi su se podozrivo posmatrali.

Crnokosa je pobledela u licu.

– Nosite taj novac odavde. Ne želim da budem ubijena zbog prljavih dolara. Nosite ga!

Bruno joj dade znak da se smiri.

– Ne smeš otvoriti vrata ako iko od nas dode sam. Imaš brojeve telefona ostale dvojice. U takvom slučaju odmah telefoniraj.

– Da. To je najbolji način da se osiguramo.

– A svako pre podne u devet sati dolazili bismo zajedno da proverimo da li je sa novcem sve u redu.

Inspektor Morison spusti se u jednu od detektivovih preširokih, kožnih fotelja i čežnjivo pogleda prema flaši sa viskijem.

Hejzi ga je odlično razumeo.

Iz bifea je izvadio čistu čašu, napunio je do vrha kentakijem i pružio je policajcu.

– U gradu je uzbuna. Svi listovi su puni izveštaja o najnovijoj pljački i svuda je prisutno isto pitanje: »Šta radi policija?« – počeo Morison.

– Možda bih mogao da ti pomognem, Džime. Ali, pre nego što se odlučim, želim da znam sve što i ti znaš. Imaš li neke nove podatke o pljačkašima? Isidora Slips piše u »Njujorkeru« da je neka devojka, blagajnica u filijali u Ulici Marfi, ostala živa. Šta vam je ona saopštila?

– Na prvi pogled, od nje smo čuli toliko podataka, da je posle toga hapšenje zločinaca samo pitanje vremena. Međutim, imajući u vidu i prethodnu pljačku, onu u Ulici Grinšou, sumnjam da će nam ti podaci imalo pomoći.

– Zašto? Koliko znam, žene uvek bolje zapažaju detalje nego muškarci.

– Devojka je zapamtila imena ubice. Teri Bliker, Hju Spenser i Kolombo.

– Henk Kolombo?

Inspektor prede preko njegove upadice.

– Federalni istražni biro je već poslao podatke. Henk Kolombo je u zatvoru u Džordžtaunu. Teri Bliker je mrtav. Hju Spenser je negde u Evropi. Bio je jedan od organizatora »marseljske veze«, jednog od mnogobrojnih puteva kojim je droga sa Istoka stizala u Države. Francuski policajci su razbili tu organizaciju i Hju Spenser je trenutno u bekstvu. Ne verujem da je došao u Države i učestvovao u napadu na banku u Ulici Marfi. Nikad se nije bavio oružanim pljačkama. To nije njegova specijalnost.

– Ostali tragovi?

– Nema ih.

– Otisci?

– Ništa. Nosili su rukavice.

– Oružje kojim su blagajnici ubijeni?

– Kolt 6.35. Pucano je iz dva revolvra istog kalibra. To je potvrdila i blagajnica.

– Prošli put pucano je iz brauminga.

– Verovatno su se oslobodili tog oružja i nabavili novo.

Pružila je desnu ruku prema prekidaču za svetlo.

— Ko je to? Čula sam nešto...

Upalila je svetlo i videla Šenkija.

Usta joj se otvoriše, a leva ruka pode prema licu koje je imalo izbezumljen izraz.

Šenkli je znao šta sledi: krik, vapaj, poziv za pomoć!

To nije smeo dozvoliti.

Jednim skokom joj je prišao i snažno je gurnuo. Izgubila je ravnotežu i pala udarivši glavom pravo o bravu, a zatim o beton u hodniku.

Šenkli se nagnuo nad njom.

Oko ženine glave širila se velika lokva krvi.

Izbezumio se od straha. Uhvatio joj je ruku i pustio. Beživotno je pala. Kresnuo je šibicu i prineo je njenom licu. Trgao se od ukočenih, staklastih očiju koje nisu reagovala na svetlost.

— Mrtva je. Mrtva... Ja sam je ubio!...

Nije bio svestan činjenice da govori glasno.

Okrenuo se i iskočio kroz prozor. Trčao je preko travnjaka kao da ga neko goni, preskočio nisku ogradu i nastavio da trči ulicom.

Zaustavio se tek nekoliko blokova dalje.

Rukama je namestio kosu, a zatim je očistio pantalone i majicu.

Polako je odšetao do prve stanice podzemne železnice. Sačekao je prvi vagon i ušao, ne pitajući u kom pravcu ide. Želeo je samo jedno: da bude što dalje od kuće u kojoj je ostavio nepomičnu ženu u lokvi krvi.

Izašao je na poslednjoj stanici i osvrnuo se.

Nije poznavao taj kraj. Još bolje. Samo dalje, samo što dalje od mrtve žene i od Grinić Vilidža, gde ga mnogi poznaju.

Išao je ulicama tražeći svetleću reklamu nad nekim barom.

Dve ulice dalje našao je ono što je tražio: bar „Kod Tonija“.

Debeli, ćelavi barmen dremao je za šankom, a za jednim zauzetim

stolom sedeli su mladić i devojka i nježno razgovarali.

Laknulo mu je što nije bilo nijednog policajca. Plašio se da ne bi mogao izdržati njihov oštar, ispitivački pogled.

Popeo se na visoku stolicu ispred šanka, pozvao pospanog barmena i naručio dvostruki viski sa ledom.

Zgrabio je čašu čim ju je barmen stavio na pult pred njega, i ispio je u jednom gutljaju. Tražio je još pića.

Flegmatični barmen je posle četvrte čaše zatražio da plati. Šenkli se mašio za džep i izvadio novčanicu od hiljadu dolara. Barmen se odjednom razbudio.

— Plašim se da neću imati da vam razmenim, gospodine. Zar nemate neku sitniju novčanicu?

— Ne... nemam.

— Ja nemam, ali... — odgovori barmen.

Skrenuo je pogled prema mladiću i devojci za stolom u uglu.

— Dajte mi tu novčanicu. Pokušaću da je usitnim.

Uzeo je novac iz Šenklijeve ruke i prišao jednom zauzetom stolu.

— Izvinite... U neprilici sam. Da li imate da usitnite ovu novčanicu.

— Imam kod sebe ukupno četiri stotine dolara. To vam ne može pomoći — odgovori mladić.

Devojka iznenada pruži ruku.

— Dajte je meni. Pogledaću.

Mladić nije krio svoje čuđenje.

— Nosite hiljadu dolara u tašni? Čini mi se da je to krajnje rizično. Zaboravljate da živite u Njujorku.

Devojka je bila bleđa u licu.

Vratila je konobaru novčanicu i izvinila se.

— Mislila sam da imam dovoljno, ali sam pogrešila. Žao mi je.

Konobar se sporim korakom vrati za šank.

Devojka primače stolicu bliže stolu, naježila se prema mladiću i počela nešto uzbuđeno da mu govori.

Za šankom, Filip Šenkli je ispijao svoj peti dvostruki viski.

Nije primetio kad je mladić koji je sedeo za stolom sa ridokosom devojkom otišao u toalet i tamo se zadržao nekoliko minuta.

Nije primećivao da ridokosa devojka ne skida sa njega pogled.

Majkl Hejzljud je sedeo u iskrznoj fotelji u kancelariji inspektora Džima Morisona, u zgradi uprave policije.

— Slučaj pljačkaša banaka je okončan Hejzi — govorio je inspektor ne krijući svoje dobro raspoloženje. — Sva trojica su u zatvoru, a devojka koja im je pomagala smeštena je u zatvorsku bolnicu. Ima frakturu lobanje i težak potres mozga. Šenkli ju je suviše snažno gurnuo.

Detektiv je mirno pušio i povremeno otpijao iz svoje čaše.

— Govorio sam ti da se ne treba nervirati, Džime. Kad — tad svaka stvar se postavi na svoje mesto i zločinci budu smešteni iza rešetaka. Savršen zločin ne postoji. Ma kako inteligentan i pronicljiv bio zločinac, nikad ne može u svoj plan ukalkulisati sve mogućnosti.

— Da nam ti nisi telefonirao... — počeo inspektor, ali ga Majkl Hejzljud odmah prekide.

— Nemoj me kovati u zvezde, Džime. Moje zasluge za hvatanje trojice pljačkaša i ubica u ovom slučaju su zaista minimalne. Devojka koja je sedela sa mnom u baru »Kod Tonija«, bila je Čeril Ston, blagajnica u filijali »Čejz Manhattan Banke«, u Ulici Marfi, i jedina preživela. Kad je debeli barman došao za naš sto i pružio nam

novčanicu koju je dobio od Šenklija da mu je razmenimo, Čeril je prepoznala serijski broj. Odmah je znala da je to jedna od novčanica koje su odnete prilikom pljačke. Ostalo je bilo lako. Pozvao sam policiju i...

Inspektor dodade još viskija u obe čaše.

— Ipak, da te večeri nisi bio sa Čeril Ston...

Detektiv se nasmeja.

— Mislim da su tvoje zasluge za hvatanje trojice pljačkaša i ubica daleko veće nego moje, Džime.

Džim Morison ga je zbunjeno gledao.

Po njemu se videlo da ne razume.

— Sve je to jednostavno, Džime — pokroviteljskim glasom mu objasni najslavniji detektiv Njujorka. — Da ti prilikom našeg poslednjeg susreta nisi delovao tako izgubljeno i bespomoćno, nikad se ne bih umišao u tu stvar. Pustio bih policiju da se snalazi kako zna. Ovako, nisam mogao da dozvolim da moj najbolji prijatelj bude smenjen sa dužnosti šefa Odeljenja za ubistva, i postavljen za uličnog policajca. Iste večeri sam telefonom pozvao Čeril Ston i zakazao joj sastanak u baru »Kod Tonija«. Želeo sam da od nje čujem sve detalje o pljački. Sedeli smo i pričali kad nam je prišao barman i zatražio da razmeni Šenklijevu novčanicu. Prema tome, Džime, jasno je da si za hvatanje zločinca zaslužan isključivo ti i niko više!

KRAJ

NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU

RAZONODIČE VAS

ROMANI

X-100

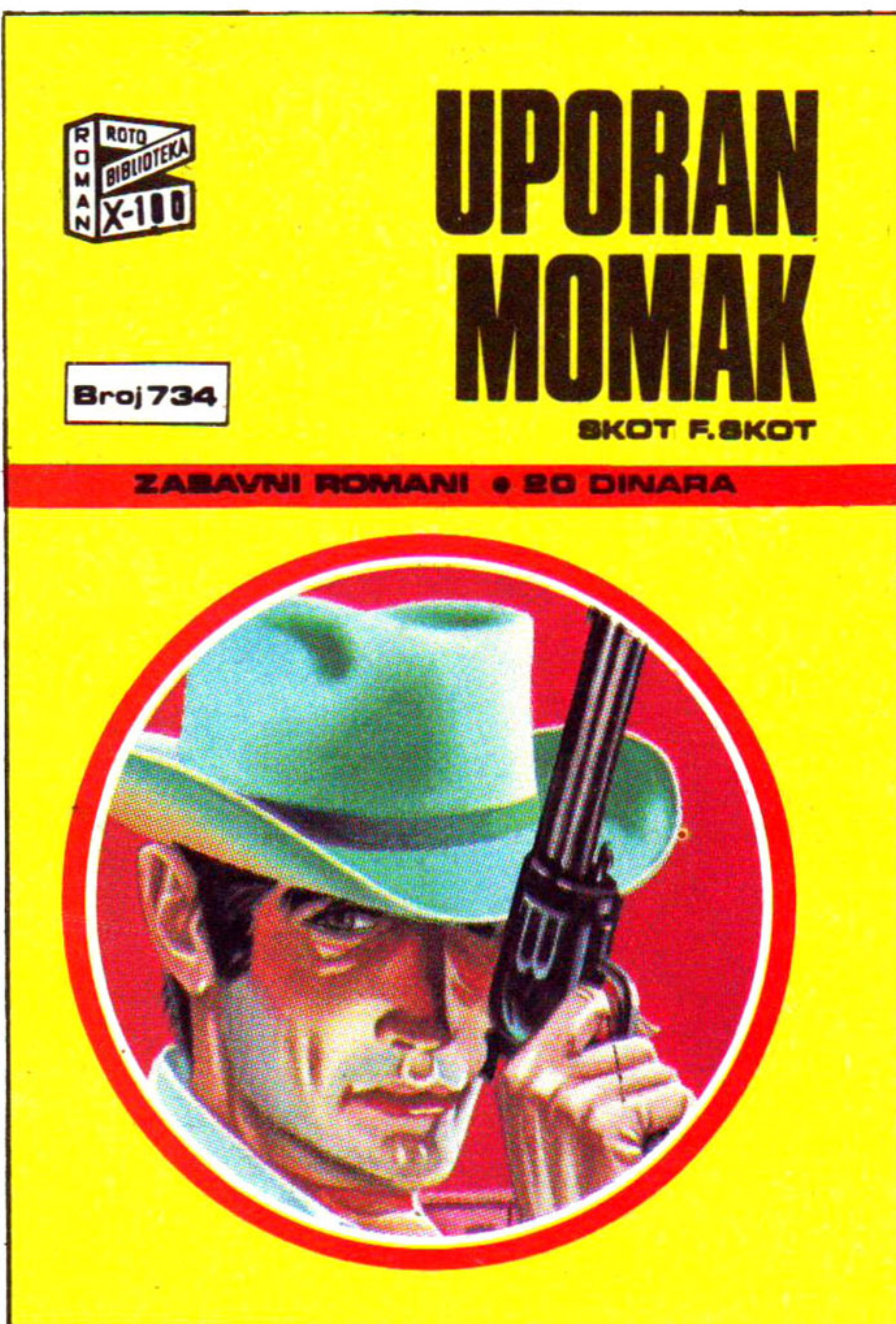
★ VESTERN

★ KRIMI PRIČE

★ SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA

ZABAVNI ROMANI

sledeća sveska